

Carmina moralia

ΤΟΜΗ Β΄. ΕΠΗ ΗΘΙΚΑ.

Α΄. Παρθενίης ἔπαινος.

Παρθενίην στεφάνοις ἀναδήσομεν ἡμετέροισιν, Ἐκ καθαρῆς κραδῆς καθαροῖς μέλποντες ἐν ὕμνοις. Τοῦτο γὰρ ἡμετέροιο βίου ξεινήϊον ἐσθλόν, 522 Χρυσοῦ τ' ἠλέκτρου τε φαάντερον, ἠδ' ἐλέφαντος, Οἷς ζωὴν χθονίην χαμάδις βάλε παρθένος οἶστρος, Πρὸς Θεὸν ὑψιμέδοντα νόου πτερὸν ἔνθεν ἀείρων. Ἀρχομένου δ' ὕμνοιο συνιαίνοισθε μὲν ἀγνοί· Ξυνὸν γὰρ πάντεσσιν ὕμνος γέρας εὐαγγέεσσιν. 523 Οἱ φθονεροὶ δὲ θύρησιν ἐπιφράσσοισθε ἀκούας· Εἰ δέ τις ἀμπετάσειεν, ἀγνίζοιτο φρένα μύθῳ. Παρθενίη, μέγα χαῖρε, θεόδοτε, δῶτερ ἑάων, Μῆτερ ἀπημοσύνης, Χριστοῦ λάχος, οὐρανίοισι Κάλλεσιν ἀζυγγέεσσιν ὁμόζυγε· ἀζυγγές γάρ, Πρῶτα Θεός, μετέπειτα Θεοῦ χορὸς αἰὲν ἑόντος. Ἦτοι ὁ μὲν πηγὴ φαέων, φάος οὐτ' ὀνομαστὸν, Οὐθ' ἔλετον, φεῦγόν τε νόου τάχος ἐγγὺς ἰόντος, Αἰὲν ὑπεκπροθέον πάντων φρένας, ὡς κε πόθοισιν Ἐλκώμεσθα πρὸς ὕψος αἰὲ νέον· οἱ δέ τε φῶτα Δεύτερα ἐκ Τριάδος βασιλήϊον εὖχος ἐχούσης. Πρώτη παρθένος ἐστὶν ἀγνή Τριάς. Ἐκ μὲν ἀνάρχου Πατρὸς Υἱὸς ἄναξ, οὐτ' ἔκτοθεν ὀρμηθέντος 524 (Αὐτὸς γὰρ πάντεσσιν ὁδὸς καὶ ρίζα καὶ ἀρχή), Οὔτε πᾶν θνητοῖσιν ὁμοίᾳ γειναμένοιο, Ἄλλ' ὡς ἐκ σέλαος σέλας ἔρχεται. Ἐκ δ' ἄρα Παιδὸς, Οὐκέτι παῖς ἀγαπητὸς ὁμοῖον εὖχος ἐφέλκων· Ὡς κεν ὁ μὲν μίμνη γενέτης ὄλος, αὐτὰρ ὄγ' Υἱὸς Οἶον καὶ μούνοιο μονώτατος· εἰς ἐν ἰόντε Πνεύματι σὺν μεγάλῳ, τό ῥα πατρόθεν εἶσιν ὁμοῖον, Εἷς Θεὸς ἐν τρισσοῖσιν ἀνοιγόμενος φαέεσσι. Τοίη μὲν Τριάδος καθαρὴ φύσις. Ἐκ δ' ἄρα κείνης, Ἄγγελοι αἰγλήεντες, ἀειδέες, οἳ ῥα θόωκον Ἄμφι μέγαν βεβαῶτες, ἐπεὶ νόες εἰσὶν ἔλαφροὶ, Πῦρ καὶ πνεύματα θεῖα δι' ἠέρος ὦκα θέοντες, Ἐσσυμένως μεγάλησιν ὑποδρήσσουσιν ἐφετμαῖς. 525 Τοῖσι μὲν οὔτε γάμος, οὐτ' ἄλγεα, οὐ μελεδῶναι, Οὐ παθέων κλόνος αἰνὸς ἀτάσθαλος· οὐ μελέεσσι Σχίζοντ', οὐδὲ δόμοισιν· ὁμόφρονες ἀλλήλοισιν, Αὐτῷ τ' αὐτὸς ἕκαστος. Ἴη φύσις, ἐν τε νόημα, Εἷς πόθος ἀμφὶ ἄνακτα Θεὸν μέγαν. Οὐδέ τι παισὶ Τέρποντ', οὐτ' ἀλόχοισι, γλυκὺν πόνον ἀμφιέποντες· Οὐ πλοῦτος κείνοισιν ἐράσμιος, οὐδ' ὅσα θνητοῖς Γαῖα φέρει κακίης μελεδήματα. Οὐκ ἀρόουσιν, Οὐ πελάγη πλώουσιν ἀτειρέος εἵνεκα γαστρὸς, Γαστέρος ἀρχεκάκοιο· τροφή μίᾳ πᾶσιν ἀρίστη Δαίνυσθαι μεγάλοιο Θεοῦ λόγον, ἠδὲ φαεινῆς Ἐλκεῖν ἐκ Τριάδος σέλας ἄπλετον. Οἰόβιοι δὲ Ζῶουσιν καθαροῖο Θεοῦ καθαροὶ θεράποντες, 526 Ἄπλοῖ τε, νοεροὶ τε, διαυγέες, οὐτ' ἀπὸ σαρκῶν Ἀρχόμενοι (σάρκες γὰρ ἐπεὶ πάγεν, αὐθις ὀλοῦνται), Οὐτ' ἐπὶ σάρκας ἰόντες, ὅπερ δ' ἐγένοντο, μένοντες. Τοῖς μετὰ παρθενίη θεοεἰκελος, οἴμος ἐτοίμη Πρὸς Θεὸν, ἐσπομένη τε νοήμασιν Ἀθανάτοιο Νωμῶντος μεγάλοιο σοφῶς οἰήϊα κόσμου· Ἐν δὲ καὶ οὐρανίδην, χθόνιον, μεγαλήνορα, θνητὸν, Ἀνθρώπων μογερῶν ἱερὸν γένος, εὖχος Ἄνακτος. Εἰ δ' ἄγε νῦν ἐρέω μυστήρια κεδνὰ Θεοῖο, Παρθενίη τε χρόνοισιν ὅπως πυμάτοισιν ἔλαμψεν. Ἦν ποτ' ἔην, ὅτε πάντα κελαινὴ νύξ ἐκάλυπτεν. Οὐδ' ἄρ' ἔην ἠοῦς ἐρατὸν φάος· οὐδὲ κέλευθον Ἥλιος πυρόεσσαν ἐπέσσυτο ἀντολίηθεν. Οὐ μῆνη κερόεσσα φαεῖνέτο, νυκτὸς ἄγαλμα. 527 Πάντα δ' ἄμ' ἀλλήλοισι φορούμενα, μὰψ ἀλάλητο Πρωτογόνου χάεος ζοφεροῖς δεδμημένα δεσμοῖς. Ἀλλὰ σὺ, Χριστέ μάκαρ, Πατρὸς μεγάλου φραδίησι Πειθόμενος τὰ ἕκαστα διέκρινας εὖ κατὰ κόσμον. Ἦτοι μὲν πρώτιστα φάος γένεθ', ὡς κεν ἅπαντα Ἔργα πέλοι χαρίεντα φάους πλέα. Αὐτὰρ ἔπειτα Οὐρανὸν ἀστερόεντα κυκλώσασο, θαῦμα μέγιστον, Ἥελίῳ μῆνη τε διαυγέα. Τοῖσιν ἔπιπας, Τῷ μὲν ἄρ' ἠριγένειαν ἐπ' ἀνθρώποισι φαεῖνέιν Φωτὸς ἀπειρεσίοιο ῥοαῖς, καὶ ὥρας

ἐλίσειν· Τῆ δὲ κνέφας σελάειν, καὶ δεύτερον ἡμᾶρ ὀπάζειν. Τῷ δ' ὑπὸ γαῖαν ἔθηκας ἐμὸν ἔδος, ἐν δὲ θάλασσαν Γαίης ἀγκαλίδεσσιν ἔδησας, γῆν δὲ θαλάσση Ὠκεανοῦ κόλποισι περιῤῥυτον. Ὡς δὲ τὰ πάντα 528 Κόσμος ἔην, γαίη τε, καὶ οὐρανὸς, ἠδὲ θάλασσα, Οὐρανὸς οὐρανίοισιν ἀγαλλόμενος φαέεσσι, Πόντος δὲ πλωτοῖς, πεζοῖς δέ τε γαῖα πελώρη. Ἀθήσας τότε ἔπειτα καὶ ἄρμενα πάντα νοήσας, Τέρπετο Παιδὸς ἄνακτος ὁμοφρονέουσιν ἐπ' ἔργοις. Δίξετο καὶ σοφίης ἐπίστορα μητρὸς ἀπάντων, Καὶ χθονίων βασιλῆα θεουδέα, καὶ τόδ' ἔειπεν· Ἦδη μὲν καθαροὶ καὶ ἀείζωοι θεράποντες Οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν, ἀγνοὶ νόες, ἄγγελοι ἐσθλοὶ, Ὑμνοπόλοι, μέλποντες ἐμὸν κλέος οὔποτε λῆγον· Γαῖα δ' ἔτι ζῶοισιν ἀγάλλεται ἀφραδέουσι. Μικτὸν ἔτ' ἀμφοτέρωθεν ἐμοὶ γένος εὐάδε πῆξαι Θνητῶν τ' ἀθανάτων τε νοήμονα φῶτα μεσηγὺ, 529 Τερπόμενόν τ' ἔργοισιν ἐμοῖς, καὶ ἐχέφρονα μύστην Οὐρανίων, χθονίων τε μέγα κράτος, ἄγγελον ἄλλον Ἐκ χθονὸς, ὑμνητῆρά τ' ἐμῶν μενέων τε νόου τε. Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ μοῖραν ἔλῶν νεοπηγέος αἴης, Χεῖρσιν ἀθανάτησιν ἐμὴν ἐστήσατο μορφήν. Τῆ δ' ἄρ' ἔης ζωῆς μοιρήσατο· ἐν γὰρ ἔηκε Πνεῦμα, τὸ δὴ θεότητος ἀειδέος ἐστὶν ἀπορρώξ. Ἐκ δὲ χοδὸς πνοιῆς τε βροτὸς γένητ', ἀθανάτοιο Εἰκῶν· ἡ γὰρ ἄνασσα νόου φύσις ἀμφοτέροισι. Τοῦνεκα καὶ βίοτον τὸν μὲν στέργω διὰ γαῖαν, Τοῦ δ' ἔρον ἐν στήθεσσι ἔχω θεῖον διὰ μοῖραν. 530 Αὐτὰρ ἐπεὶ θεῖον μὲν ἐπὶ χθονὶ πλάσμα φαάνθη, Καὶ χθονὸς, ἐν γυάλοισιν ἀειθαλέος παραδείσου, Τῷ δ' οὔπω τις ἄρωγὸς ὁμοῖος ἔσκε βίοιο, Δὴ τότε μητιέταο Λόγου τότε θαῦμα μέγιστον· Τὸν βροτὸν, ὄνπερ ἔτευξεν ἐοῦ θηήτορα κόσμου, Ῥίζαν ἐμὴν, καὶ σπέρμα πολυσχιδέος βίοτοιο, Ἄνδιχα μοιρήσας μεγάλη ζωαρκεῖ χειρὶ, Πλευρὴν ἐκ λαγόνων μούνην ἔλε, τὴν ῥα γυναῖκα Δειμάμενος, καὶ φίλτρον ἐνὶ στέρνοισι κεράσσας, Ἀμφοτέροισι ἐφέηκεν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρεσθαι· Οὐ πᾶσ' οὐδ' ἐπὶ πάντας, ὅρον δ' ἐπέθηκε πόθοισιν, Ὅν ῥα γάμον καλέουσ', ὕλης ἀμέτροιο χαλινὸν, 531 Ὡς μὴ μαιμώωσα, καὶ ἄσχετα μαργαίνουσα, Προφρονέως ἀγεληδὸν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντων, Ῥήξιεν μερόπων ἱερὸν γένος ἐκ φιλότητος Ἄζυγέος, πολέμους δὲ καὶ ἔχθεα πᾶσιν ὀρίνη Οἴστρος ἀσημάντοισι φορεύμενος ἀφραδίησιν. Ὅφρα μὲν οὖν μήτειρα βροτῶν ἐπεδεύετο γαῖα, Οὐδ' εἶχεν κόσμον τὸν ὑπέρτατον, ὥσπερ ἔμελλεν, Ἀλλὰ καὶ ὁ πρῶτιστος ἀτασθαλίησιν ἐῆσι, Βασκανίη τε δράκοντος ἀδευκέος ἐκ παραδείσου Βληθεῖς ἀνδροφόνοιο φυτοῦ διὰ γεῦσιν ἀλιτρήν, Δερματίνοισι χιτῶσιν ἐῆν ἔβρισ' ἐπὶ γαῖαν· Τόφρα δὲ καὶ δυὰς ἦεν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρίστη, Καὶ γάμος, ἀνδρομέης γενεῆς φύσις, ἄλκαρ ὀλέθρου. 532 Ὡς κεν ἀπολλυμένων τε καὶ ἐρχομένων μετόπισθεν Ἐλκεται μερόπων τρεπτὸν γένος, οἷα ῥέεθρον, Ἄστατον ἐκ θανάτοιο, καὶ ἰστάμενον τεκέεσσιν. Αὐτὰρ ἐπεὶ κόλποι τε καὶ εὐρέα πείρατα γαίης, Ἄντολίη τε, δύσις τε, νότου πλευρῆ, βορέου τε Πλήσθεν ἐφημερίων, ὕβριν δ' ἐξέξεσεν ἰλὺς, Καὶ πολλοῖσι πάρος παιδεύμασι πλάσμα δαμασθὲν Γλώσσαις τεμνομένησι, καὶ ὕδασι, καὶ πυρὸς ὄμβροισι, Καὶ γραπτοῖο νόμοιο διδάγμασιν, ἠδὲ προφήταις, Οὐκ ἔθελε πρῶτης κακίης ἀπὸ δεσμὰ τινάξαι, Ἀλλ' αἰεὶ στερεοῖσιν ἐν ἄμμασιν εἶχετο σαρκὸς, Μαχλοσύναις τε, μέθαις τε καὶ εἰδώλοισι μεμνηδός, 533 Ὑστάτιον τοιῆσδε φίλον γένος ἔμμορε τιμῆς Νεύμασιν ἀθανάτοιο Πατρὸς, καὶ ἔργμασι Παιδός. Χριστὸς, ὅσον βροτέω ἐνὶ σώματι κάτθετο μοίρης Οὐρανίης, λεύσσων κακίης ὑπο θυμοβόροιο Δαπτόμενον, σκολιὸν τε βροτῶν μεδέοντα δράκοντα, Ὡς κεν ἀναστήσειεν ἐδὸν λάχος, οὐκέτι νοῦσον Ἄλλοισιν ἐφέηκεν ἀρηγόσιν, (οὐ γὰρ ἐπαρκὲς τοῖς μεγάλοις παθέεσσι μικρὸν ἄκος) ἀλλὰ κενώσας Ὅν κλέος, οὐράνιός τε καὶ ἄτροπος οὐρανίοιο Εἰκῶν, ἀνδρομέοις τε καὶ οὐ βροτέοισι νόμοισι, Σεμνοῖς ἐν σπλάγχνοισιν ἀπειρογάμοιο γυναικὸς Σαρκωθεῖς, ὃ θάμβος ἀφαιροτάτοισιν ἄπιστον, Ἦλθε Θεὸς θνητὸς τε, φύσις δύο εἰς ἐν ἀγείρας, 534 Τὴν μὲν κευθομένην, τὴν δ' ἀμφαδίην μερόπεσσιν, Ὡν Θεὸς ἡ μὲν ἔην, ἡ δ' ὕστατον ἄμμιν ἐτύχθη, Τῆμος, ὅτ' ἐν σπλάγχνοισι μίγη Θεὸς ἀνδρομέοισιν·

Εἷς Θεὸς ἀμφοτέρωθεν· ἐπεὶ θεότητι κερασθεῖς, Καὶ βροτὸς ἐκ θεότητος ἄναξ καὶ Χριστὸς ὑπέστη. Καινὴ δ' ἔπλετο μίξις, ἐπεὶ προτέρην ἀθέριξα. Πρῶτον ἐγὼ πνοιῆς θείης λάχον, ὑστάτιον δὲ Χριστὸς ἐμὴν ψυχὴν τε καὶ ἄψα πάνθ' ὑπέδεκτο, Κεῖνον Ἀδὰμ τὸν πρόσθεν ἐλεύθερον, ὃς γυμνὸς ἦεν Ἀμπλακίης, πρὶν ὄφιν τε ἰδεῖν, καρποῦ τε πάσασθαι Καὶ θανάτου, θυμὸν δὲ νοήμασιν ἔτρεφεν ἀπλοῖς 535 Οὐρανίοις, μύστης τε Θεοῦ θείων τε φαεινός. 535 Τὸν μὲν ἀναπλάσσω, βροτέην Θεὸς ἐς φύσιν ἦλθεν, Ὡς κεν ἀεθλεύσας τε καὶ ἐκ θανάτοιο φονῆα Νικήσας, γεῦσίν τε χολῆ, καὶ χεῖρας ἀθέσμους Ἥλοισι, σταυρῶ τε φυτὸν, καὶ ὑψεὶ γαῖαν, Πρὸς ζωὴν παλίνορσον Ἀδὰμ καὶ κῦδος ἀνάξῃ. Πείρασι δ' ἀπλώσας ἱερὸν δέμας, ὃν βροτὸν αὐτὸς Ἐκ περάτων συνάγειρε, καὶ εἰς ἓνα δήσατο φῶτα, Καὶ μεγάλης θεότητος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἔθηκεν, Αἵματι μὲν Ἀμνοῖο μολύσματα πάντα καθήρας, Οἴμου δ' οὐρανίης θνητοῖς ἀγὸς ἔνθεν ἀερθεῖς. Ὡ Ἄνα, τίς δέ κε σεῖο νόον καὶ βένθος ἀνεύροι, Ὡς σταγόνων ὑετοῖο, καὶ ὃς ἀλίης ψαμάθοιο Οἴδας ἀριθμὸν ἅπαντα, καὶ ὃς ἀνέμοιο κελεύθους; 536 Τίς δέ κεν αὐ γνῶσοιτο τεῆς, Μάκαρ, ἴχνια βουλής, Ὑψιμέδων ὡς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντα κυβερνᾷς, Αἰὼν ὅσα κέκευθεν ἀπείριτος; Ἐς δὲ σὲ τείνων Νοῦς μερόπων τυτθὸν λεύσσει σέλας, οἷα τάχιστα Ἀστεροπὴν φεύγουσαν ἀπ' ἠέρος. Ἀλλὰ τόδ' ἔμπης Ἀτρεκὲς, ὡς παθέεσσι τεοῖς βροτὸν ἔνθεν ἀείρας, Ἐς βίον ἄλλον ἔθηκες ἐλεύθερον ἀντὶ κακοῖο. Πρόσθε μὲν ὠδίνεσκε βίος καὶ κόσμος ἔραζε, Καὶ χθονίων βασιλῆα πολὺς ἀμφίστατο λαὸς, Οὓς μεγάλου Βασιλῆος ἀφήρπασε κερδοσύνησι. Νῦν δ' αἰνῆς κακίης Χριστὸς ἀπὸ χειρὸς ἐρύσας, Ἄψ ἀνάγει πρὸς Ἄνακτα μέγαν καὶ κόσμον ἀρείω. 537 Κεῖνο γάμος μερόπεσσι, τὸ δ' ἀζυγίη θεοειδής. Κόσμος ὁ μὲν γαίης, ἡ δ' οὐρανίοιο χορείης. Ἄπνοα δ' ὡς πινάκεσσι ἀνὴρ εἶδωλα χαράσσω, Βαιοῖς μὲν πρῶτιστον, ἀμυδροτέροις τε τύποισιν Εἶδος ὑποσκιάει πειρώμενος· αὐτὰρ ἔπειτα Χρῶμασι παντοδαποῖσιν ὄλην ἐστήσατο μορφήν· Ὡς ἄρα παρθενίη Χριστοῦ λάχος αἰὲν ἐόντος, Πρόσθε μὲν ἐν παύροις φαίνεται, καὶ σκιοέσσα, Μέσφ' ὅτε καὶ βασίλευε νόμος, χρῶμασσι ἀφαυροῖς Φαινομένοις, κρυπτόν τ' ὀλίγοις ὑπελάμπετο φέγγος. Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ Χριστὸς ἀγνῆς διὰ μητρὸς ὀδεύσας Παρθενικῆς, ἀδέτοιο, θεουδέος, ἀχράντοιο (Νόσφι γάμου καὶ πατρὸς ἐπεὶ χρέος ἦε γενέσθαι), Ἦγνισε θηλυτέρας, Εὐάν δ' ἀπεσεῖσατο πικρὴν, 538 Καὶ σαρκὸς δ' ἀπέπεμψε νόμους, μεγάλοις τε λόγοισι Πνεύματι γράμμ' ὑπόειξε, καὶ ἡ χάρις ἐς μέσον ἦλθεν· Δὴ τότε παρθενίη στράψεν μερόπεσσι φαεινῇ, Λυομένη κόσμοιο, λύουσά τε κόσμον ἀφαιρόν, Τοσσάτιον προφέρουσα γάμου βιότοιο τε δεσμῶν, Ὅσσατιον ψυχὴ προφερεστέρα ἔπλετο σαρκὸς, Καὶ χθονὸς οὐρανὸς εὐρύς ὅσον βιότοιο ρέοντος Ἐστηῶς μακάρεσσι, ὅσον Θεὸς ἀνδρὸς ἀρείων. Καὶ χορὸς ἀμφὶ Ἄνακτα φαεσφόρον ἴστατ' ἀμεμφής, Οὐράνιος, γαίηθεν ἐπειγόμενος Θεὸς εἶναι, Χριστοφόρος, σταυροῖο λάτρις, κόσμοιο περίφρων, Τεθνηῶς χθονίοισιν, ἐπουρανίοισι μεμηλῶς, Λαμπτήρες κόσμοιο, διαυγέα φωτὸς ἔσοπτρα, Οἱ Θεὸν εἰσορόωσι, καὶ ὦν Θεὸς, οἱ τε Θεοῖο. Δεῦρ' ἄγ', ὅσαι πλευρῆσιν ὁμόφρονες, ἡδὲ γάμοιο 539 Μυστίδες, ὑψικάρηται καὶ ὄμματα γοργὰ φέρουσαι, Καὶ χρυσὸν λιθάκεσσι μεμιγμένον εὐγενέεσσι, Καὶ μαλακοὺς ἀπαλοῖσι περιρῥεθέεσσι χιτῶνας, Λέξαθ' ὅσα θνητοῖσι γάμος καὶ δεσμὸς ὀπάζει Κέρδεα, καὶ μετέπειτα καλέσομεν ἄζυγα μοίρην. Αἱ μὲν τοι ἐρέουσιν ἐπίτροχα φυσιώωσαι· Κέκλυτε δ', ὦ φίλα τέκνα γάμου, χθονίων βασιλῆος, Ἡμεῖς, ἧσι μέμηλε γάμος καὶ δεσμὰ βίοιο, Ἀνδρομέης γενεῆς, καὶ αἵματος ἡμετέροιο, Ὅν Πάϊς ἀθανάτοιο Πατρὸς ἐστήσατο θεσμὸν Ἐξέτι τοῦ, ὅτε πρῶτον Ἀδὰμ πλευρῇ συνέδησε, Καρπὸν ἀπ' ἀνθρώποιο πέλειν βροτὸν, ἐκ δὲ γόνιοιο, Καίπερ θνητὸν ἐόντα, μένειν σταχύοντα τέκεσσι, 540 Τόνδε νόμον τίουσαι, ὁμοζυγέην τ' ἐρατεινὴν, Ἀλλήλαις συνέβημεν, ἐπεὶ χοὸς ἐκγενόμεσθα, Χοῦ νόμον ἡδὲ Θεοῖο παλαιάτατον ἀμφιέπουσαι. Καὶ γὰρ δὴ φύσιες μὲν ὅσαι λάχον οὐρανὸν εὐρὺν, Ἀζυγέες, παθέων τε καὶ ἀργαλέων μελεδῶνων

Κρείσσονες· ἡμερίοις δὲ γάμος καὶ δεσμός ὄνειρα. Ἀμφότερον, πτόρθων τε φίλων, καρπῶν τ' ἐρατεινῶν Ῥίζα τε καὶ βιότοιο μελίφρονος ἐσθλὸν ἔρεισμα. Πρῶτα Θεὸς πάντων γενέτης. (Καὶ ἴλαθι, Χριστὲ, Σεῖο νόμοις καθαροῖσι παροίτερον ἢ τοπάροισιν.) Τῷ δ' ἐπὶ δεσμός ἔρωτος, ἐπεὶ καὶ γαῖα καὶ αἰθήρ, Καὶ πόντος τεκέεσσι, γάμου δώροισι, τέθηλεν. Εἰ δ' ἔτεδὸν φοίνιξι πόθου νόμος ὑψικόμοισι, 541 Μιγνυμένους θῆλύν τε καὶ ἄρσενα εἶαρος ὥρη Ἐρνοκόμων παλάμησι βρῦειν βοτρυώδεα καρπὸν, Εἰ δὲ καὶ ἐκ δυάδος λιθάκων λίθος εἰς ἓν ἰούσης Τίκτεται, ὡς ἐνέπουσι λίθων ἐπιῖστορες ἄνδρες, Ἔστι καὶ ἀψύχοισι γάμος καὶ δεσμός ἔρωτος. Ἄλλὰ τί μου ξείνων φιλότης μύθων τε πόθων τε; Δέρκεο τὰ μερόπεσσι γάμος πόρσυνεν ἐχέφρων. Τίς σοφίην ἐδίδαξε φίλην, καὶ βένθε' ἀνεῦρεν, Ὅσσα χθῶν, ὅσα πόντος, ὅσ' οὐρανὸς ἐντὸς ἔέργει; Τίς πτολίεσιν ἔθηκε νόμους; καὶ τῶνδε πάροισιν Τίς πτόλιας δ' ἀνέγειρε, καὶ ἠῦρετο μῆδεσι τέχνας; Τίς πλησεν ἀγορὰς καὶ δώματα, καὶ τίς ἀγῶνας; Τίς στρατὸν ἐν πολέμοισι, καὶ ἐν θαλίησι τραπέζας; Τίς χορὸν ὑμνητῆρα θυώδει πῆξατο νηῶ; 542 Τίς θηρῶν κατέλυσε βίον, καὶ γαῖαν ἀράσσειν, Καὶ φυτοεργεῖν ἐδιδάξατο, καὶ πελάγεσσι Νῆ' ἐπαφῆκε μέλαιναν ἐπειγομένην ἀνέμοισι; Τίς γαῖαν καὶ πόντον ὑγρῇ συνέδησε κελεύθῳ Νόσφι γάμου, τὰ δὲ πολλὸν ἀπόπροθεν εἰς ἓν ἄγειρε; Καὶ τὰ μὲν ἐνθάδε, τοῖα. Τὰ δ' ὑψόθι, πολλὸν ἀρεῖω. Ἄλλήλοισι χέρες τε καὶ οὐατα καὶ πόδες ἐσμέν Συζυγίη. Διπλοῦν δὲ γάμος καὶ ἄναλκιν ἔθηκε, Χάρμα μὲγ' εὐμενέεσιν, ἄχος δὲ τε δυσμενέεσσι. Ξυναὶ καὶ μελεδῶναι ἐλαφρίζουσιν ἀνίας· Ξυναὶ δ' εὐφροσύναι γλυκερώτεραι ἀμφοτέροισι. Τερπνότερος μὲν πλοῦτος ὁμοφρονέουσι τέτυκται· Τερπνοτέρη πλοῦτοιο δ' ὁμοφροσύνη χατέουσι. Κληῖς δ' ἀμφοτέροισι σαοφροσύνης τε πόθων τε 543 Συζυγίη, καὶ σφρηγὶς ἀναγκαίης φιλότητος. Εἷς πῶλος φιλῆς σκιρτήμασι θυμὸν ἰαίνων. Ἐν ποτὸν οἰκιδίης πηγῆς ξείνοισιν ἄγευστον, Οὐτ' ἐκτὸς προρέον, οὐτ' ἔκτοθεν ἄλλον ἀγεῖρον. Συμφυέες σάρκεσιν, ὁμόφρονες, εὐσεβίης τε Κέντρον ἐν ἀλλήλοισι πόθῳ θήγοντες ὁμοῖον. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Θεοῖο γάμος ἀπάνευθε τίθησιν, Ἄλλ' ἔχεται μᾶλλον τις, ἐπεὶ καὶ μᾶλλον ἐπείγει. Ὡς δ' ὀλίγην μὲν νῆα μικρὸς προῖησιν ἀήτης Λαίφεισι πεπταμένοισι δι' οἴδματος ὦκα θέουσαν, Ἡὲ χέρες πέμπουσιν ἐπειγομένην ὑπ' ἐρετμοῖς, Πολλὴν δ' οὐκ ὀλίγη πνοιὴ φέρει, ἀλλὰ βαρεῖαν Πόντον ἐπερχομένην στερεώτερος οὐρος ἐπείγει, Ὡς ῥα καὶ ἀζυγέες μὲν ἐπεὶ ζώουσιν ἐλαφροὶ, 544 Κουφοτέρης μεγάλιο Θεοῦ χατέουσιν ἀρωγῆς. Ὡς δ' ἀλόχου τε φίλης καὶ κτήσιος ἀμφιβέβηκε, Καὶ τεκέων, τέμνει δὲ πολὺ μέγα λαῖτμα βίοιο Χρειοῖ πλειοτέρη, πλεῖον Θεὸν ἀμφαγαπάζει. Τοῖα γάμος, πηρὸς δὲ βίος φιλότητος ἀνευθε, Νηλῆς, ἀπροτίοπος, ἀνέστιος, οὐρεσιφοίτης· Οὐκ ἄλκαρ παθέων, οὐ γήραος ἀδρανέοντος Φάρμακον, ἠβάσκοντες ἐοῖς τεκέεσσι τοκῆες Οὐ πῆξις βιότοιο μελίφρονος. Οὐκ ἀγορῆσι Τέρποντ', οὐ θαλίησιν, ἀμειδέες, ἔκτοθι κόσμου, Οἱ βιότου γεγάσι, καὶ οὐ στέργουσι βίοιο Ῥίζας, οὐ μερόπεσιν ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν. Εἰ δ' ἀρετὴν ποθέων τις ἀτιμάζει φιλότητα, Οὐδ' ἀρετὴ φιλότητος ἀπόπροθεν, οὐχ ὅτι μῶνον 545 Πάντεσσι τοπάροισι γάμος φίλον εὐσεβέεσιν, Ἄλλ' ὅτι καὶ φιλότητος ἐνηέος εἰσὶ γενέθλη Καὶ Χριστοῦ παθέων ἐπιῖστορες, ἠδ' ὑποφῆται, Πάτραρχοι, ἱερῆς, ἀεθλοφόροι, βασιλῆς, Παντοίαις ἀρετῆσι κεκασμένοι. Οὐ γὰρ ἀνέσχε Χθῶν ἀγαθοῦς, ὡς φασὶ πελώρια φῦλα γιγάντων, Ἄλλὰ γάμου τελέθουσι γόνος καὶ κῦδος ἅπαντες. Τίς Θεὸν ἀνθρώποισι μέγαν κρατέονθ' ὑπέδειξε, Καίπερ τηλόθ' ἐοῦσι, νόον δ' ἐπλησεν ἔρωτος Θειοτέρου, καὶ ἔνθεν ἀπήγαγεν ἐς βίον ἄλλον; Τίς ψυχὰς ἐκάθηρεν ὅλοις μερόπεσσι φαεινοῖς; Πίστις Ἐνώχ μετέθηκεν. Ὁ δ' ἐξ ὑδάτων ἐσάωσε Κόσμον ὅλον ψυχαῖς ὀλίγαις καὶ σπέρμασι πλωτοῖς 546 Νῶε μέγας. Ἀβραὰμ δὲ πατήρ πτολίων τε καὶ ἐθνῶν, Καὶ θυσίην Χριστῷ παραβώμιον υἱὰ πεδήσας. Μωσῆς ἦγαγε λαὸν ἀπ' Αἰγύπτοιο βαρείης Θαύμασι σὺν μεγάλοισι, νόμον δ' ὑπεδέξατο πλαξίν

Ἵψόθε λαϊνέησι, Θεὸν δ' εἰσέδρακεν ἄντην. Πιστὸς ἐνὶ προτέροισι θυηπόλος ἔσκεν Ἄαρών. Μήνης δ' ἡελίου τε δρόμον σχέθεν ἦς Ἰησοῦς, Μακρότερον δηίοισι φόνον καὶ κήδεα τεύχων. Καὶ σὺ, μάκαρ, χριστοῖσι φέρων κέρας, ἀγνὲ Σαμουήλ, Δαβὶδ ἐν βασιλεῦσιν ἀοίδιμος ἦεν ἅπασι, Καὶ Σολομῶν σοφίης πρῶτον κλέος. Οὐδὲ προφητῶν Λήσομαι. Ἡλίαν δὲ πρὸς οὐρανὸν ἤρπασεν ἄρμα. Τίς δὲ νόμοιο μέσον καὶ πνεύματος οὐχὶ τέθηπε Φωτὸς Ἰωάννην ἐριχηέα πρόδρομον ἄκρου; 547 Τίς δὲ δυωδεκάδα κλεινῶν μετέπειτα μαθητῶν; Τίς Παῦλοιο μένος μεγαλήτορος οὐρανοφοίτου, Ἄλλους θ' οἱ γεγάασι, καὶ οἱ νῦν εἰσὶν ἄριστοι, Ἐρμα λόγου, κόσμου τε κλέος, λαοῦ τε θέμεθλα; Τοὺς πάντας μερόπεσσι γάμος καὶ Χριστὸς ἔδωκεν. Οὐδὲ μὲν οὐδὲ γυναῖκες ἐπ' εὐσεβίῃ κομόωσαι, Ὡν μέγας ἐν βίβλοισι θεοπνεύστοισιν ἀριθμὸς, Νόσφι γάμου καὶ σαρκὸς ἐυκλείης ἐπέβησαν. Εἶπω μείζονα μῦθον ἐμὴν τίων φιλότητα. Καὶ Χριστὸς καθαροῖς μὲν, ἀτὰρ σπλάγχχοισιν ἐμίχθη Ἀνδρομέοις, μνηστῆς δὲ διωλίσθησε γυναικὸς, Ἡμῖσι συζυγίης μίξας βροτέης θεότητι. Ἐν δ' ἐπὶ πᾶσι μέγιστον ἐμὸν κράτος, ἦν κρατέωσιν Ἀζυγέες, καὶ οἱ γὰρ ἐμὸν γένος, ὥσπερ ἅπαντες. 548 Οὐδὲ γὰρ ἐξ ἀγάμων γεγαμηκότες, ἐκ δὲ γάμοιο Ἀζυγέες. Τεκέεσσι ἀνώγομεν, ἴσχετ' ἀγῶνα. Εἴ τοι μὴ πατέρες, πατέρων γε μὲν ἐξεγένεσθε. Τοῖα γάμος. Μετέπειτα κατηφιόωσα παρειῇ Ἐν τρυχίνοις ῥακέεσσι, καὶ ἄψεσιν ἀνδρανέουσι, Νήλιπος, ἀυαλέη τε, κατὰ χθονὸς ὄμματ' ἔχουσα Παρθενίη, τυτθὸν δὲ διαστέλλουσα σὺν αἰδοῖ Χεῖλεα, φοινίσσουσα παρήϊον αἵματι σεμνῶ, Κὰκ κεφαλῆς ἐρύουσα σίγα κρύπτοιο καλύπτρην. Τὴν δ' ἄρα παρπεπίθοιμι ἐγὼ τοιοῖσδ' ἐπέεσσι. Ὡ τέκος Οὐρανίοιο, καὶ ἔνδοθι κυδήεσσα, Ὡ μεγάλοιο χοροῖσι παρισταμένη μεδέοντος Ὑμνοπόλοις, εἰ καὶ σε δέμας καὶ γαῖα κατίσχει, Δεῦρ' ἴθι, καὶ φάθι μῦθον. Ἐγὼ δὲ σέο προπάροισιν 549 Στήσομαι. Ἡ γὰρ ἔμοιγε θεόδοτος ἦλθες ἄνασσα. Ἥλυθες, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον ἴοις τε καὶ ἴλαος εἴης. Τίς με καὶ οὐκ ἐθέλουσαν ἄγει πρὸς τόνδε θόωκον; Τίς δ' ἔργοις μεμαυῖαν ἐμὸν Θεὸν ἀτρεμίη τε Τίειν, ἡματίοις τε πόνοις, νυχίησι τ' ἀοιδαῖς, Καὶ δακρῶν πηγῆσι, καὶ εὐαγέεσσι καθαρμοῖς, Εἰς δῆριν καλέει κενεὴν, καὶ νείκεα μύθων; Οὐ γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἐμὸν κράτος, οὐδὲ λόγοισιν Εὐστροφος, οὐτ' ἀγοραῖς ἐπιμίσγομαι, οὐδὲ δικαστῶν Εὐμενέων ψήφοισιν ἀγάλλομαι, οἷσι μέμηλε Παῦρα μὲν εὐδίκης, παύροισί τε, πολλάκι δ' αὖ τε Ἐνθα καὶ ἔνθα τάλαντον ἐπικλίνουσι θέμιστος. Ἄλλοισιν βιότοιο τὰ τίμια. Αὐτὰρ ἔμοι γε 550 Εἷς νόμος, ἐν δὲ νόημα, κερασσαμένην φιλότητα Πρὸς Θεὸν ὑψιμέδοντα φαεσφόρον ἔνθεν ὀδεύειν. Τῶν δ' ἄλλων ἀγαθῶν με τόσον φρένας ἴμερος αἰρεῖ, Οἷς κενεοὶ φρονέουσιν ἐτώσια φυσιόωντες, Ὡκά τ' ἐπερχομένοισι, καὶ ὀλλυμένοισι τάχιστα, Ὅσσάτιον καπνοῖο καὶ ἀτμίδος, ἠδὲ ρεούσης Αὔρης, καὶ ψαμάθοιο τινασσομένοις ἀνέμοισι Πάντοσε συρομένης, ἢ ὑπεῖρ ἄλα νηὸς ἀταρποῦ. Βουλοίμην κεν ἄτιμος ἐν ἀνθρώποισιν ἐοῦσα, Τυτθὸν ἐν οὐρανίοισιν ἔχειν κλέος αἰὲν ἐοῦσιν Ἡ πάντων κρατέουσα, Θεοῦ πίπτειν ἀπάνευθεν. Ἄλλ' ἔμπης τρομέω καὶ δεῖδια, μὴ τις ἀερθεῖς, Παρθενίης νεόπηκτον ἐπὶ πτερὸν αἰθέρι νωμῶν, Τοῖσδε λόγοις ἐπὶ γαῖαν ὀλισθήσειε τάχιστα. 551 Τοῦνεκεν εἰς μέσον ἦλθον ἐμῶν τεκέων ἐπίκουρος, Μῦθον ἀσοσητῆρα Θεοῦ σὺν χειρὶ φέρουσα. Μητρὶ δ' ἐμῇ τὰ πρῶτα μυθήσομαι, ὅσσ' ἐπέοικε, Κεῖνο μὲν ἀτρεκέως μυθήσασο, καὶ κατέλεξας, Συζυγίη χαρίεσσα, καὶ ἦνεσα (ἦ γὰρ ἔγωγε Ἄρξομ' ὅθεν κατέλεξε τεὸς λόγος), ὡς ἀγάμοισι Ῥίζα γάμος. Καὶ γὰρ τε πέλει καὶ ρίζα καὶ ἀρχή. Τίς δὲ κεν ἀρνήσαιο σαοφρονέων γενετῆρας; Οὐ μὴν πάντ' ἀγόρευσας ἐτήτυμα. Ἀλλὰ δέχοιο, Καὶ μήτηρ περ ἐοῦσα, σοφὸν καὶ ἐχέφρονα μῦθον, Καὶ μεγάλης σοφίης μυστήριον ἀμφὶ γενέθλην, Ἦν κευθμῶνες ἔδειξαν ἐμοὶ μεγάλοιο Θεοῖο. Οὐχ ὅλου ἀνθρώποιο πατὴρ βροτὸς, ὡς ἐνέπουσιν, Ἄλλ' ὅσσον σαρκὸς τε καὶ αἵματος, ἀμφοτέρων μὲν 552 Ὀλλυμένων. Ψυχὴ δὲ Θεοῦ κρατέοντος ἄημα Ἐκτοθεν εἰσπίπτουσα πλάσει χοός. Οἶδεν ὁ μίξας, Πῶς τὸ πρῶτον ἔπνευσε, καὶ εἰκόνα μίξατο γαίῃ. Μάρτυς ἐμῶν ἐπέων

καὶ σὸς πόθος. Ἡμιτελής γάρ, Στέργων οὐ ψυχὰς τεκέων, τὰ δὲ σώματα μούνα, Οἷς δάκνη μογέουσι, καὶ οἷς θαλέθουσι γέγηθας. Πλείονα γὰρ τυτθῆσι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ ὄν τεκέων λώβησιν ἐδὸν καταδάμναται ἦτορ, Ἡ μεγάλας ψυχῶν κακίαις καὶ χεῖροσι λώβαις. Τῶν μὲν γὰρ τοκέες, τῶν δ' οὐ τελέθουσι τοκῆες. Εἰ δέ σε μητέρ' ἐγὼ καλέω, κάπῃ χεῖροσι μοίρη, Πῶς σύ γ' ἀρειοτέρου φθονέεις πατρός ἠϊθέοισιν; Ὡς μεγάλῳ γενετῆρι βροτῶν ἐθέλουσ' ὑπόεικε 553 Παρθενίην τίουσα, Θεὸν πατέρ' ἀμφιέπουσαν. Μητέρι μὲν δὴ τοῖα, καὶ ἄρκιος ἐνθάδε μῦθος. Αὐτὰρ ἐγὼ, φίλα τέκνα Θεοῦ, πάντων βασιλῆος, Τόνδε νόμον τίουσα, ὁμοφροσύνην ἐρατεινὴν Πρὸς Θεὸν οἶον ἔμιξα, χοδὸς δ' ἀπέλειπον ἔρωτα, Ὅν πάϊς ἀθανάτοιο Πατρός ἐστήσατ' ἄνωθεν, Ἐκγεγάως ἀδέτοιο, καὶ ἄφθιτος οὐ φθινύθοντος, Ἐξέτι τοῦ, ὅτε πρῶτον Ἀδάμ θέτο ἐν παραδείσῳ Ἄζυγα, καὶ μετέπειτα διδούς νόμον ἤγγινε λαὸν, Καὶ τοκετοὺς ἐκάθηρε νόμῳ, καὶ νηὸν ἔτισε Σώμασιν ἀγνοτάτοισιν ἀμοιβαδίων ἱερῶν. Μάρτυς Ἰωάννοιο πατήρ μέγας, οὔτι πάροιθε Σπερμῆνας φίλον υἱά, τὸν ἔνδοθι δέξατο νηοῦ, 554 Τὸν Χριστοῦ μεγάλοιο προάγγελον ἡμερίοισι, Πρὶν γε Θεῷ τελέσαι μυστήρια ἡμασιν ἀγνοῖς. Τοῦ δὲ νόμοιο τέλος Χριστὸς, μερόπεσσι κερασθεῖς Παρθενικῆς ἀπὸ γαστρὸς, ὅπως γάμος ἐς χθόνα νεύσῃ. Καὶ ῥ' ὁ μὲν ὡς ὑπόειξεν, ὁ δ' ἔγρετο κόσμος ἀρείων, Καὶ μόρος ἀρχεγόνοιο λυτῆς διὰ σαρκὸς ὀδεύων, Ῥοιῆ τικτομένοισι, καὶ ὀλλυμένοισι γενέθλη, Παρθενίη γ' ἐνέκυρσε, καὶ ὤλετο, ὡς ὅτε πέτρη Ἀγχιάλῳ μέγα κῦμα, καὶ ὕδατι βοσκομένη φλόξ. Πρὸς τάδε τίς πτολίεσσι καὶ ἀδρανέεσσι νόμοισι, Τίς δ' ἀγορῆσι γέγηθε, καὶ οἶδμασι, καὶ τίς ἀγῶσιν, Οὓς μῦθοι συνέπηξαν ἐπ' ὠκυμόροισιν ἐφήβοις; Τίς στρατὸν ἐν πολέμοισι, καὶ ἐν θαλίῃσι τραπέζας 555 Ἦνεσε; τίς σοφίην κενεαυχέα, ἢ τ' ἐνὶ χερσίν, Ἦτ' ἐν ἀραχναίοισι λόγοις καὶ πλέγμασι κεῖται, Αὐτοῦ τικτομένοισι, καὶ ἠέρι λυομένοισι; Τίς δ' ἄρα τοῖσι γέγηθε, φυτοσκαφίης τε πόνοισι, Νηὸς τ' ὠκυάλιοιο δρόμῳ κραιπνοῖς ὑπ' ἀήταις; Ταῦτα μὲν οὔτε γάμοιο διδάγματα, τῆς δ' Ἀδάμοιο Τίσιος ἀρχαίης τυτθὸν μέρος, οἷσιν ὑφέρπει Πτέρναν ἐμὴν δοκέων πικρὸς ὄφις. Εἰ δὲ γάμοιο, Ἐρρέτω. Οὐ γὰρ ἔμοιγε συνέμπορα πρὸς βίον ἄλλον Ἐνθεν ἐπειγομένη, τὰ δέ γ' ὄλβια πάντ' ἀπολεῖται Σήμερον, ἢ κόσμοιο σὺν ἀστατέοντι ρεέθρῳ Ῥευστὸς γὰρ ρευστοῖο διεκπεράας βιότοιο, 556 Βαιὸν ἐφαπτόμενός τε παρατροχάων τροχάοντα. Εἰ δὲ σοφοῖσι γέγηθας, ἐπεὶ σέθεν ἐξεγένοντο, Δέξαι καὶ ἀλιτρῶν κακίην, ὧν ρίζα τέτυξαι. Ῥίζα Κάϊν, Σοδόμων τε, καὶ οὓς ἐκέδασ' ἐπὶ πύργῳ Χριστὸς ἀτασθαλέοντας, ὕβριν θ' ὧν ἔσβεσεν ὄμβρος Οὐρανόθεν χθόνα πᾶσαν ὁμοῦ πνεῖουσι καθήρας. Τίς Φαραῶ κακόμητιν, Ἀχάβ θράσος, Ἀσσυρίων τε Πικροτάτους βασιλῆας ἐθρέψατο; τίς δὲ δίκαιον Αἶμα πώτῳ μάχλοισ τε κινήμασι δόντα θυγατρὸς Οὐλίον Ἡρώδην, παιδοκτόνον, ἠδὲ φονῆας Χριστοῦ παμβασιλῆος, ὅσοι τ' ἐγένοντο διώκται Πρὸσθεν καὶ μετέπειτα, καὶ ὑστατίοισι χρόνοισι, ὄν πύματον πρῶτόν τε, κακὸν Βελίαο βέρεθρον, 557 Δεινὸν Ἰουλιανοῖο κράτος, ψυχῶν ὀλετήρος, Οὗ θεόθεν πληγέντος, ἐπεὶ μόθον ἤρατο Χριστῷ, Θερμὸν ἔτι ζείουσα κόνις, μέγα τάρβος ἀλιτροῖς; Ἄλλους θ' οὓς περ ἔδωκε βίῳ γάμος, ἠδ' ἔτι δώσει, Ψεύστας, ἀνδροφόνους, σκολιοὺς, ἐπίορκον ὁμοῦντας, Ἄρπαγας ἀλλοτρίων, ξείνης δηλήμονας εὐνῆς, Τίς κεν ἀριθμήσειεν; ἐπεὶ τόδε πᾶσι πέφανται, Ὡς πλείων χρυσοῖο κόνις, πλείους δὲ κάκιστοι Τῶν ἀγαθῶν· καὶ γὰρ τε τρίβους περόωσιν ἀνίσους. Τοῖς μὲν γὰρ χθαμαλῇ καὶ ἐπίτροχός ἐστι κακοῖσιν. Οἱ δ' ἀγαθοὶ τέμνουσι προσάντα. Τοῦνεκεν ἐσθλῶν Πλεῖστον, ὅσον κακίους προφερέστεροί εἰσιν ἀριθμῷ. Εἰ μὲν δὴ λήξειας ἀγαλλομένη τεκέεσσι, 558 Καὶ πηρὸν καλέουσα βίον θεότητος ἐταῖρον, Στήσομεν ἐνθάδε μῦθον. Ἐχοῖς κλέος ἀμφήριστον. Οὐδὲ γὰρ οὐδ' αὐτῇ φθονέω χθονίῳ γενετῆρι. Εἰ δὲ Θεοῖο λαχοῦσα τὰ δευτέρα, πρῶτα δέδορκας, Φθέγξομαι ἀτρεκέως μὲν, ἀτὰρ θυμαλγέα μῦθον. Τίς πάντων μερόπων τόδ' ἐμήσατο τέκνον ἄριστον Σπερμῆναι; τί δὲ μῆχος ἀνάρσιον υἱά

φυτεῦσαι; Εἰκόνα μὲν γράψεν τις ἀπ' εἰκόνοσ οὔτι χερεῖω, Καὶ πλάστησ ἐτύπωσεν
ἔοικότα πλάσματα μορφαῖσ, Καὶ χρυσὸν παλάμησιν, ὄπη νόοσ, ἤλασε τέχνη, Καὶ
στάχυν ἐξ ἀγαθοῖο γεωμόροσ ἐσθλὸν ἄμησε Σπέρματοσ, οὐδ' ἀτύχησε τέλοσ πόθοσ,
οἶον ἐώλπει Ἐθητόσ δ' οὐ σάφα οἶδε γόνου φύσιν, εἰσ ὃ τι λήξει, Οὐ κακόσ, οὐδὲ μὲν
ἐσθλόσ· ὁ δ' εὐχεται ἐσθλόσ ἀρεῖω· 559 Εἰ Παῦλόσ τις ἐὼν χριστοκτόνον υἷα
φυτεῦσει, Ἄνναν ἢ Καϊάφαν ἀτάσθαλον, ἢ τιν' Ἰούδα· Οὐδ' εἴ τις κακίαν πεφυκώσ
οἶόσ περ Ἰούδασ, Ἡ Παύλου ζαθέου κεκλήσεται, ἢ ὄγε Πέτροσ, Πέτροσ ἀρράγαόσ,
γενέτησ κληῖδα λαχόντοσ. Οὐδὲ γὰρ εἰ φίλον υἷα φυτύσεται ἢ ἐθύγατρα, Οἶδε πατήρ.
Ἐβριν δὲ χοδόσ μόνον ἔσβεσεν εὐνή. Ἐκ δ' ἐνόσ ἀρχεγόνοιο Καῖν καὶ Ἄβελ ὑπέσταν,
Ζηλήμων, θυσίησ τε θεουδέοσ ἐσθλόσ ἀρητήρ. Ἰσακίδα δ' Ἡσαῦ τε κακόσ, Ἰακώβ τε
φένιστοσ· Καὶ πλέον, ἐκ γὰρ ἐνόσ δίδυμοσ γόνοσ οὐδὲν ὁμοῖοσ. Καὶ Σολομών τὰ
πρῶτα σοφόσ, μετέπειτα κάκιστοσ, Ἡνίκα θηλυτέρησιν ἐφωμάρτησεν ἀλιτραῖσ.
Ἐμπαλιν αὖ Παύλοιο μέγα σθένοσ ἀμφοτέρωθεν, 560 Ὅσ Χριστόν μὲν ἄτιζεν, ἔπειτα
δὲ πᾶσιν ἔφηνε, Τρέψασ εἰσ ἀγαθὸν ζῆλον πυρόεσσαν ἐρωήν. Τούτων συζυγίη δὲ τί
δώσομεν; οὐδὲν ἔγωγε. Οὐ γὰρ ζευγνυμένοισ καταθύμιοσ ἔσπεται εἰκόν. Ἄλλ' ὡσ τις
στρεπτοῖσιν ἰαινόμενοσ φρένα πεσσοῖσ, Πεσσοῦσ μὲν προέηκε, τὸ δ' ἄρτιον ἢ
περισόον Οὐ χέρεσ, αὐτόματα δὲ λίθων στροφάλιγγεσ ἔνεικαν· Ὅσ ῥα γάμοσ, τεκέων
ἀρότησ, πινυτούσ τε κακούσ τε Οὐ τέκεν, ἀλλ' ἐδίδαξε βροτῶν φύσιν ἢ ἐμάθησιν. Εἰ δ'
ἐτεὸν ποθέεισ γνῶναι λόγον, οἱ μὲν ἄριστοι, Πνεύματοσ ἢ δὲ λόγοιο διαπλάσσοτοσ,
ἄριστοι. Σπινθήρ εὐσεβίησ γὰρ ἐν ἀνθρώποισι κέκρυπται, Ὅσ τισιν ἐν λάεσσι πυρόσ
μένοσ. Ὅσ δὲ σίδηροσ Κρούμασιν ἐκ λιθάκων ἦκε σέλασ, ὡσ ἀπὸ ἠητῶν 561
Εὐσεβίην λοχόωσαν ἄγει λόγοσ. Οἱ δὲ κάκιστοι, Μᾶλλον συζυγίησ. ἢ γὰρ πλέον
ἐνθάδε τίκτει, Καὶ κόσμοιο ῥέοντοσ ὁμόστολοσ ἦλοσ ἔραζε Σάρκα δέων, ψυχὴν τε
κάτω βρίθουσα μολυβδίσ, Καὶ κληῖροσ τοκέεσσιν ὁμοῖοσ ἐνθάδε μίμνων. Ἄλλ' ἔμπεσ
τοκέων περιδώμεθα, μὴ τε σὺ βάζειν Τοῦσ ἀγαθοῦσ, ρίψω τε ἀτασθαλέοντασ ἔγωγε.
Τοῖσ δ' ἄλλοισ, ὀππόσσοον ἀγνόσ βίοσ ἐστὶν ἀρεῖων, Γνοίησ κεν φιλότητα Θεοῦ,
σαρκόσ τε παχείησ, Σκεψαμένη, κόσμου τε φύσιν καὶ τέρματα δισά. Εἰ γὰρ τοι καὶ
μικρόν ἀποσκεδάσειασ ὀπωπῆσ Ἡ λήμην ῥυπόωσαν, ἀπ' αὐγεοσ ἢ σὺ γ' ὀμίχλην, Καὶ
γλήνην πετάσειασ ἐσ αὐγὰσ ἠελίοιο 562 Ἡμετέρου, καθαροῦ δὲ νόω λεύσειασ ἄπαντα,
Δήεισ παρθενίην μὲν ὄλην ἀνάθημα Θεοῖο, Χρυσοῦ τ' ἠλέκτροσ τε φαάντερον, ἢ δ'
ἐλέφαντοσ, Εὐσκοπον, εὐδιώωσαν, εὐπτερον, ὑψικάρηνον, Κούφην, παμφανόωσαν,
ἄνω χθονόσ, ἀστήρικτον Γαίησ ἐν γυάλοισιν, ἐν ἄστεϊ δ' εὐρυθεμέθλω Οὐρανίω, καὶ
σαρκόσ ἀπόπροθι ναιετάουσαν, Χειρῶν ἀμφοτέρων τῇ μὲν κατέχουσαν ἀγήρω Ζωήν,
τῇ δ' ἐτέρη πλοῦτον καὶ κῦδοσ ἄπαυστον· Οὐχ ὡσ δὴ φερέοικον ὑπ' ἄχθει
ὀστρακόεντι Ἐλκουσαν μογερωῦσ ὑγρόν δέμασ ἴχνεσι νωθοῖσ, Οὐ Χριστῶ καὶ σαρκὶ
μεριζομένην βασιλῆϊ, Οὐδὲ, ὡσ ἀμφιβίοισι νόμοσ, καὶ χέρσον ἔχουσαν 563 Καὶ
μαλακοῖσ ναίουσαν ἐν ὕδασι νυκτὶ καὶ ἡοῖ, Ἄλλὰ Θεοῦ πέμπουσαν ὄλον νόον, ἐκ δὲ
Θεοῖο Κρεῖσσοσι καὶ τεκέων γεννήμασιν εὐθαλέουσαν, Ἐλπωρῇ, καθαροῖσ τε
νοήμασιν ἐκ καθαροῖο. Συζυγίην δ' αὖ πάμπαν ἀπὸ Χριστοῖο θέουσαν Βράσμασιν
οὐλομένοιο χοδόσ, κόσμου τε μερίμναισ Παντοῖαισ, ἢ βαιὸν ἐφαπτομένην γε Θεοῖο.
Ὅσ γὰρ ὀμοῦ λεύσσοουσα κάρη δύο, ἢ ἐπρόσωπα, Ἡὲ καὶ ἐν σελίδεσσι γεγραμμένα
γράμματα δισσαισ, Οὐχ ὄλον ἀτρεκέωσ τύπον ἦρπασεν, ἰεμένη περ, Ἄλλὰ τὸ μὲν
κατέμαρψε, τὸ δ' ἔκφυγεν ὄψιν ἀραιήν Σκιδναμένην, ὡσ οἶστροσ ἐπ' ἀμφοτέροισιν
ἀφαυρόσ, Κόσμω τε, Χριστῶ τε, ὁ δ' ἔμπεδοσ εἰσ ἕνα τείνων. Ἡ γὰρ Χριστόν ἔχων τις
ὄλον, ἀλόγησε δάμαρτοσ, Ἡ τίων φιλότητα χοδόσ, Χριστοῖο λέλασται. 564 Ἡδη καὶ
τιν' ὄπωπα λιθοξόον, ἢ ἐ τιν' ἔργων Ἰδριν δουρατέων, πινυτούσ καὶ φράδμονασ
ἄνδρασ· Ἰθείην στάθμησιν ἐπὴν διατεκμήρωνται, Ὅσ φαέων ἔτερον μὲν ὑπὸ
βλεφάροισιν ἔδησαν, Τῶ δ' ἐτέρω πέμψαντεσ ὄλον φάοσ εἰσ ἐν ἄγερθεν, Ἀτρεκίησ

ἐτύχησαν, ὁ δ' ὠμάρτησε σίδηρος· Ὡς πόθος εἰς ἔν ἰών, Χριστοῦ πλέον ἐγγύς ἐλαύνει, Ὡς ποθέει ποθέοντα, καὶ εἰσορόωντα δέδορκεν, Εἰσορόωντα δέδορκε, καὶ ἀντιᾶει προσιόντι. Ὅσσον τις ποθέει, καὶ δέρεται, ὅσσον ὄπωπεν. Τόσσον καὶ ποθέει· κύκλος ἀνελίσσεται ἐσθλός. Τὸν μὲν ἐγὼ ποθέουσα, λίπον βίον, οὐδὲ δυνάσθην 565 Ὅμμα βαλεῖν ἐτέρωσε· γλυκὺς δέ με δεσμὸς ἐρύκει Κάλλεος ἰσχανώωσαν, ὃ μευ φρένας ἐπτοίησε Δερκομένης, ἐπ' ἐμοὶ δὲ τινάζατο παμφανώωντα Πυρσόν, ὄλην καλήν τε καὶ αἰγλήεσαν ἔθηκε. Μοῦνος γάρ τε πόθων καὶ κάλλεος αἴσαν ἀγείρει Ἐξ ἔρατοῦ ποθέοντι· ὁ δ' ὄλβιος, ὅστις ἔδεκτο. Ἀλλὰ σὺ καὶ πόθον ἄλλον ἐνὶ στήθεσιν ἀέξεις, Καὶ φρονέεις, ὡς μᾶλλον ἐπ' οὐρανίαις πελάουσα, Εἵνεκα, φῆς, τεκέων καὶ κτήσιος ἠδὲ τοκίων, Ὡς ἐλαφρῶν, ἐλαφρῶν δὲ σοφῆ πόθος ἐστὶν ἀκερδῆς, Νηῦς ὀλίγη, βαιός τε πόρος, καὶ κέρδος ἐλαφρὸν 566 Τῶν οὐχ ἴσταμένων. Σοὶ δὲ πλόος οὗτος ἀπείρων, Καὶ πορθμὸν περώωσα, ἐπεύχεο ποντοπορεύειν Ἰστία κολπώσασα δι' οἴδατος Ἰονίοιο. Πνοιῆ ταῦτα φέρει, καὶ βέλτερον, εἴ τις ἀρείων· Εἰ δὲ καὶ ἀντιώωσα, μικρὸς μόρος ἐνθάδε θνήσκειν. Ψυχῆς δὲ πλόος ἐστὶ μέγας καὶ πνεύματος ἐσθλοῦ. Τῆ ῥα περιτρομέουσα, πλέον Χριστοῖο δέδραγμα· Οὐκ οἶον, ποθέω δὲ καὶ εὐδιώωσά περ ἔμπης Χριστὸν ἐμὸν, πόθον ἀγνόν, ὃς ἔμπεδός ἐστι ποθεῦσιν. Ὡς τις δ' αὖ χατέων λεύσσει πρὸς χεῖρα Θεοῖο, Οὐ χατέειν δοκέων, καιροῦ πόθον αἴψα λέλοιπεν. 567 Εἰ γὰρ δῖστεύσειε τειν φρένα Χριστὸς ἄνωθεν, Καὶ μεσάτην τρώσειεν ἀναψύχοντι βελέμνω, Ἀμφοτέρους κεν ἔρωτας ἐποπτεύουσ' ἐκάτερθεν, Γνοιῆς κέντρον ἄνακτος ὅσον γλυκερώτερόν ἐστι. Τί πλέον; υἱήεσιν ἀναχλοάζουσι τοκῆς Γηροκόμοις, ἀλόχῳ τε πόσις, ἄλοχός τε ἀκοίτη. Ξυναὶ δ' εὐφροσύναι τε, καὶ ἄλγεα καὶ μελεδῶναι Κουφότεραι, σκάζοντι δὲ τις βεβαῶς μέγ' ἔρεισμα. Αὐτὰρ ἐμοὶ τοκέες μὲν, ὅσοι καλὸν ἐξεδίδαξαν, Παῖδες δ', οὐς ἐδίδαξα. Ὅμοζυγα δ' οἶον ἐδέγγην Χριστὸν, ὃς ἀζυγέας προσπτύσσεται ἔξοχον ἄλλων, Εἰ καὶ πᾶσι πάγη, σταυρόν τ' ἐπὶ πάντας ἄειρεν. 568 Ὡ καὶ καγχαλώωσα, καὶ ἦν ἀποθύμια βάλλη, Χαίρω, καὶ με τίθησιν ἐλαφροτέρεν καὶ ἀνίη, Ὡς χρυσὸν χοάνοισι καθαιρόμενον ῥυπόωντα. Σωφροσύνης δ' ἦν σοί γε γάμος καὶ δεσμὸς ἔέργει, Τῆς μὲν ἐγὼν οὐ σάρκα, Λόγον δ' ἐπίκουρον ἔθηκα, Καὶ πόθον, ὃς κρατέων ἀλλότριον ἐκτὸς ἔθηκεν, Ὡς τις ἐλαφροτέροισι λέων θήρεσιν ἐπιστάς. Σάρκες γὰρ τελέθουσιν ὁμόφρονες ἐν παθέεσσι· Τοῦνεκα καὶ τιν' ἴσασι φέρειν χάριν ἀλλήλησι. Σοὶ βέβριθε τράπεζα, τρύφος δ' ἐμὲ μικρὸν ἔθρεψεν, Ὡς καὶ χιλιάδας Χριστὸς μέγας ἐν ποτ' ἐρήμοις. Σοὶ ποτὸν ἡμερίδων, τὸ δ' ἐμὸν μέθυ πλούσιον αἰεὶ, Κρῆναι, καὶ ποταμοὶ, καὶ φρεῖατα μακρὰ νάουσι. 569 Σοὶ λιπόωντα πρόσωπα, καὶ εἴματα σιγαλόοντα, Κόσμος ἐμοὶ ῥυπόωσα κόμη, καὶ εἴματα λυπρά. Εἴμα φέρω χρυσοῖσι τινασσόμενον θυσάνοισι Χριστὸν, ἐμῆς ψυχῆς κρυπτόν περικαλλέα κόσμον. Εὐνή σοι μαλακῆ, τὰ δὲ ῥήγεα σάκκος ἔμοιγε, Καὶ στιβάς ἐν δαπέδῳ, καὶ δάκρυσι δευομένη χθών. Σοὶ τιμήεις χρυσός, ἐμοὶ κόνις ἡμερόεσσα. Μόσχου γαυροτέρη σὺ, κατηφιώωσα νένευκα. Καγχαζεις γελώωσα, παρήϊον οὐ ποτ' ἔλυσα. Κύδεος ἡμίρεις, τὸ δ' ἐμὸν κλέος οὐκ ἐπὶ γαίης. Αὐτὰρ ἐπὶν δὴ ταῦτα διαθρήσης καὶ ἴδῃαι, Ἄθρει καὶ τὰ γάμοιο προσάντεα λάτρισι σαρκός. Ὡνιός ἐστι δάμαρτι πόσις, καὶ τοῦδε χέρειον 570 Πολλάκις οὐδ' ἀγαθός, καὶ ὤνιος εὖνις ἀκοίτη Πολλάκι καὶ στυγερῆ· τυκτὸν κακὸν, οὐδ' ἀπόπεμπτον. Εἰ μὲν γὰρ ἐσθλοὶ καὶ ὁμόφρονες, εἰς ἔν ἰόντων Κουφότερος βιότοιο πλόος καὶ μικτὸς ἀήτης. Εἰ δὲ κακοὶ, πόνος ἔνδον ἐφέστιος, ἔχθος ἄπαυστον. Θήσομεν οὔτε κακοὺς, καὶ ὁμόφρονας· ἀλλὰ βαρεῖα Πολλάκι καὶ νεόνυμφον ἐπὶ ζυγὸν ἤλυθε μοίρη. Νυμφίος, εἶτα νέκυς· θάλαμος, τάφος· ἄμμιγα τερπνοῖς Ἄλγεα· μικρὸν ἄεισμα, παροίτερον ἐσθλὸν ἀνιγροῦ. Ἄλλος πυρσὸν ἀνῆψε γαμήλιον, ἔσβεσεν ἄλλος. Ἄλλον τις δ' ὀνόμηνε πάϊς πατέρ', ἄλλος ἄτεκνος 571 Ἐξαπίνης, ὄρηξ τις ὅπως ἀνέμοιο τιναχθεῖς. Ἄρτι κόρη, μετέπειτα γυνή, μετέπειτα δὲ χήρη.

Νυκτὶ μὴ τάδε πάντα, καὶ ἤματι πολλάκι μούνω. Ἐλκομένη πλοκάμους, κόσμον τ' ἀπὸ τῆλε βαλοῦσα Νυμφίδιον, δρύπτουσα παρήγία χερσὶν ἀραιαῖς, Αἰδῶ παρθενίης πικροῖς παθέεσσι λιποῦσα, Αἰνόμορον καλέουσα πόσιν, καὶ οἶκον ἔρημον Μυρομένη, χῆρόν τε λέχος, καὶ πένθος ἄωρον. Σιγῆσω τοκετοῖο βέλη καὶ ἄχθεα νεκρὰ Μήτηρς ἐν λαγόνεσσι, πικρὸν καὶ ἀμήτορα καρπὸν, Οὐ τεκέων, τεκέων δὲ τάφους πάρος, εἶτα τεκούσας, Πρεσβυτέρους τοκετοῖο μόρους, ἄλοχόν τε λοχεῖην. Σιγῶ δ' ἠλιτόμηνα, καὶ ἔκφρονα, καὶ παράσημα, 572 Λώβην ἀνδρομέης γενεῆς, καὶ παίγνια σαρκός. Ταῦτα ταλαντεύοι τις, ὅπη πλάστιγγος ἐρωῆ Δερκόμενος, καὶ πολλὸν ἐμὸς βίος ὕψος ἀνέλκοι Πρὸς Θεὸν ὑψιμέδοντα, πᾶσι περίφαντος ἀρίστοις. Αἴσχεα δ' ἀλλήλων σιγῆσομεν· ὡς γὰρ ἔοικε Παρθενίης στόμα σεμνὸν ἐπεσβολίας ἀλεεῖν. Εἰ δὲ σὺ παρθενίη προφέρεις θεοειδέϊ μώμους, Εἴ πού τις καὶ βαιὸν ἐμὴν ἤσχυνε πορείην, Καὶ Χριστοῖο χιτῶνα τὸν ἄσπιλον αἴσχει μίξε, Σῶν ἀγαθῶν τὸ πρῶτον ἐν ἀμπλακίησιν ὑποστὰς, Ὁψίγαμος, ἀγνοῦ τε φυγὰς μεγάλου βιότοιο· Μνήσω δὴ καὶ ἐγὼ κλοπῆς πανταίσχεος εὐνῆς, Ἦν ἀλιτροὶ κλέπτουσι, Θεοῦ πατέοντες ἀπειλός. Τοῦτο γὰρ ἐν θνητοῖσι κακῶν ὀλοώτατόν ἐστι 573 Πάντων, καὶ μαλεροῖο πυρὸς πλεόν ἔγκατα δάπτων, Εὐτέ τις ἀλλοτρίη πελάων κακομήχανος εὐνῆ, Καὶ γόνον ἀμφήριστον ἔχει, καὶ δεσμὸν ἔρωτος. Ἀλλὰ σὲ μὲν μοιχοὶ καὶ ἀλάστορες οὔτι γάμοιο Εἴργουσιν· γαμέει δὲ καὶ ὃς ἐνὶ φάσγανον ἦκε Δυσμενέος πλευρὴν μοιχοκτόνον, εἰσέτι λύθρου Στάζων ἀνδρομέοιο, καὶ ὃς ὑπάλυξεν ἀκωκὴν. Τῶν δέ με τίς Χριστοῖο πόθον ἀποτηλόθι θήσει Ἀφραδέων, ψηφὶς δὲ μικρὴ ρόον εὐρὺν ἐφέξει; Οὐ θέμις, οὐδ' ἐπέοικεν, ἐπεὶ πολὺ λωῖόν ἐστιν, Αἰρομένων πλεόνων, πίπτειν τινὰς (εἰ θέμις εἰπεῖν Τόνδε λόγον γλώσσησιν ἐναντίον), ἢ χαμάζε Μίμνειν δειδιότας, μή που πτερὸν ἐς χθόνα ρεύση. Οἱ μὲν γὰρ ἐσθλοὶ, Χριστοῦ κλέος, οἱ δὲ κάκιστοι, 574 Ὡς τε λίθον πέμποντες ἐς οὐρανὸν ἀφραδίησι, Δέχνυνται κακίην τε καὶ αἴσχεα οἷσι καρήνοισι Ἄγγελος ἦν τοπάροισιν Ἐωσφόρος. Ἀλλὰ πεσόντος, Οὐρανίοις παρέμιμνεν ἐὸν κλέος, ὡς δὲ μαθηταῖς Οὐδὲν Ἰούδας ὄνειδος, ἐπεὶ πέσεν, ἀλλ' ὁ μὲν ὤκα Ἐξ ἀριθμοῦ λογάδων, οἱ δ' ἔνδεκα μίμνον ἄριστοι. Καὶ πόντος τιν' ὄλεσσαν, ὁ δ' ἰστία λευκὰ πετάσας, Πλώει ναυηγῶ λεύσσω τάφον, ἢ ἀπὸ τύμβου Πείσματα λυσάμενος, πρυμνήσια δ' ἔνθεν ἀνῆψε. Μήτηρ ἐμὴ, κέλεαί με λιπεῖν βίον ὧδ' ἀνιόντα, Ἦ δὲ λόγον στήσωμεν, ἐπεὶ κράτος ἐστὶ θυγατρὸς, Κάρτος ἐμὸν, τοκέων δὲ καὶ ὡς κράτος; Εἰ δ' ὅτι μήτηρ Παρθενίης σὺ γέγηθας, ὅσον κλέος ἐστὶν ἐμοῖο; 575 Οὐκ αἴεις ὅτι πάντες, ὅσους κατέλεξας ἀρίστους, Ἐκ τοκέων, τοκέων δὲ δικαιοτέροι καὶ ἀρείους; Καὶ Χριστὸς Μαρίης μὲν, ἀτὰρ πολὺ φέρτερός ἐστιν, Οὐκ οἶον Μαρίης τε, καὶ οὐς περὶ σάρκες ἔχουσιν, Ἀλλὰ καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὅσους νόας ἀμφικαλύπτει. Καὶ στάχυς ἐξ ὀλίγου μὲν, ἀτὰρ στάχυς ἐβλάστησε Σπέρματος, ἐκ ψαμάθου δὲ μέγ' ἔξοχος ἔπλετο χρυσός. Ἦ δὲ λόγοιο κορωνίς· ἐπ' ἀμφοτέροισι βίοισιν, Ἀζυγίη τε γάμω τε, τίν' εἰκόνα μῦθος ἐφεύροι; Ὡδὲ κεν ἀθρήσειας ἐμοῦ μῦθοιο τελευτήν. Χειμέρια νιφάδες, τὰ δὲ γ' ἄνθεα εἶαρος ὥρη, Καὶ πολὴν ῥικνοῖο, τὸ δὲ σθένος ἠβώνοντος. Ἦ δὴ δ' ἄνθεα μὲν γ' ἐνὶ χεῖματι, χειμέρια δὲ 576 Ὡφθησαν νιφάδες ποτ' ἐν ἡμασιν εἰαρινοῖσι. Καὶ πολὴν ἀνέτειλε νέος, καὶ γῆρας ἐλαφρὸν Ἔδρακον ἀρτιχνόοιο πολὺ σθεναρώτερον ἀνδρός. Ὡς ἄρα συζυγίη μὲν ἔφω χθονός, ἀζυγίη δὲ Χριστοῦ παμβασιλῆος ὁμόζυγος. Ἀλλὰ καὶ ἔμπης Παυράκι παρθενίη μὲν ἐπὶ χθόνα νεῦσε βαρεῖα, Συζυγίη δ' ἤϊξε πρὸς οὐρανὸν, ἔνθεν ἀέλπτως Ἀμφω ψευδόμεναι, ἢ μὲν γάμον, ἢ δὲ κορείην. Ἀλλὰ, φίλοι τοκέες τε καὶ ἄζυγες εἰσέτι κοῦροι, Μέχρι τίνος χθαμαλοῖσιν ἔοικότες ἢ χελώναις, Ἦ καὶ λοξοβάμοισι καὶ ὀκταπόδεσσι παγούροις, Ἦ δολιχῶν ὀφίων σκολιοῖς μηρύμασι γαστρὸς Ζώοιτε στυγερῶ βεβαρηότες ἄχθει σαρκός; Δεῦρ' ἄγε καὶ Χριστοῖο παραιφασίην αἰόντες, 577 Κάλλος τ', εὐκλείην, πλοῦτον, γένος, ὄλβον, ἅπαντα. Ῥίψαντες, κακότητος ἀπηνέος ἔκγονα τερπνὰ, Ἦνθεν ἀνεγρόμενοι, ζωῆς ἐπιβῶμεν

ἐλαφρῆς, Ἄγνότατοι καθαροῖσιν ὁμόφρονες οὐρανόισιν, Ὡς κεν δὴ μέγαλοιο Θεοῦ
τελέθοντες ὀπηδοί, Γηθόσυνοι μέλπωμεν ἑόρτιον ὕμνον ἄνακτι· Εἰς δὲ γάμον
λήξαντες, ἀπ' ἀγλαΐης παραδείσου, Καὶ γαῖαν πολύμοχθον, ἃ θ' ἔσπεται
ὄλλυμένοισιν, Ἔμπαλιν ἐξ ἀδέτοιο βίου πρὸς κῦδος ἴωμεν, Καὶ φυτὸν ἄλσεος
ἔσθλόν, ὅθεν πέσον ἀφραδίησι. Τοῖα καὶ ἀζυγίη θεοεἰκελος. Οἱ δὲ δικασταὶ Συζυγίην
ποθέοντες, ὅμως στέψουσι κάρηνον 578 Παρθενίης. Χριστὸς δὲ διδούς γέρας
ἀμφοτέροισι, Τὴν μὲν δεξιτερῇ παραστήσεται ἐγγύθι χειρὶ, Τὴν δ' ἑτέρην λαιῇ, κῦδος
δέ τε καὶ τὸ μέγιστον. Β'. Ὑποθήκαι παρθένοις. Νίκη μὲν δὴ σεῖο, καὶ ὃς μάλα σαρκὸς
ἑταῖρος, Ὡδε δίκην δικάσειε. Μικρὸν δ' ἐπέεσσιν ἑμοῖσι, Παρθένε κυδήεσσα, καὶ
ἀγλαόμητι, περίφρων, Οὕατα παρθεμένη, καὶ ἐνὶ φρεσὶ σῆσι βαλέσθαι Μῦθον ἐμόν.
Πολιῆς δὲ παραίφασίς ἐστιν ἀρίστη. Μὴ σε νόος τρώσειεν ὑπερνεφέουσαν ἑρωαῖς.
Πολλάκι γὰρ πτώσις μὲν ἀπὸ χθονὸς ὑψὸς' ἄειρεν, Ἐς χθόνα δ' ὕψος ἔθηκε. Θεῶ
τάδε τέθμια κεῖται, 579 Εὐμενέειν γοεροῖσιν, ὑπερφιάλους δὲ κολούειν. Μηδὲ
μικροῖς μέτροισι τὴν σταθμώμενος οἶμον, Εἴ τινα παρθρέξειας ἀπόδρομον, ἢ
κάκιστον, Τέρμα πέλειν ἀρετῆς τόδ' ὄϊο· οὐ γὰρ ἄριστον τῶν ὀλίγων προφέρειν.
Μέτρον δὲ σοὶ ἐστὶν ἐφετμῆ, Καὶ Θεὸς, οὐ σύ γ' ἄπωθε, καὶ εἰ τροχαλώτερος ἄλλων.
Σκέπτεο μὴ καθύπερθεν ὄσων, ὀπόσων δ' ὑπένερθεν Ἔστηώς, πάντων
προφερέστατος εὐχαι εἶναι. Οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθε, σὺ δ' ἐν χθαμαλοῖσιν ἀείρη.
Ἔκλυον, ὡς νεπόδεσσι καθ' ὕδατος αὐγάζονται Μῆνη τ', ἠέλιός τε καὶ ἀστέρες. Οὐ
μὲν ἄρ' οἶ γε 580 Κωφὰ δ' ἀληθείης ἰνδάλματα εἰσορόωντες, Τέρπονθ' ὡς φωστήρσιν
ἀφαιροτάτοισι τύποισιν. Οὐ ποτε γὰρ νώτων πολιῆς ἀλὸς ἐξαναδύντες, Ἀτρεκέως
λαμπτήρας ἐθηήσαντο πάροισιν· Ἡ τάχ' ἂν ἐσκέψαντο φάος καὶ παίγνια φωτός. Ὡς
τινες· οὐ γὰρ ἄνακτος ἐτήτυμον ἔδρακον ὕψος· Μικρὸν ἀναθρώσκοντες, ἔχειν
δοκέουσι πᾶν ὕψος. Ἀλλὰ σὺ τοῦ μὲν ἔμαρψας, ὃ δ' ἔλλπεο, τοῦδ' ἐπίβαινε Βαθμοῖς ἐν
πλεόνεσσιν, ἀεὶ τὸ πρόσθε δεδορκώς. Καὶ στάσις ἐστὶ κάκιστον· ἐπίγειο δ' ὡς
καταμάρψων, Μέχρι σε καὶ πυμάτην ἐπὶ βαθμίδα Χριστὸς ἀνάξει. 581 Μὴ δὲ σε
Μῶμος ὄπισθε βάλοι, καὶ γλῶσσα κακίστη Ἴδὸν ἐχιδναῖον πέμπουσι ἐπὶ σοῖσι καλοῖσι,
Δοιαὶ γὰρ μερόπεσσι ὁδοὶ, καὶ δισσὸν ὄνειδος· Ἡ μὲν γὰρ τε κακὴ, καὶ ἐς τέλος ἴσον
ἄγουσα, Ἡ δ' ἀγαθὴ, καὶ τῆσδε φίλον τέλος, ὡς ἐπέοικε. Μῶμος δ' ἀμφοτέρησιν· ἐπεὶ
γλώσσης τί κεν ἦεν Φέρτερον, εἰ μόνουσις ἐπέχραε τοῖσι κακίστοις; Νῦν δ' ἢ μὲν
πάντεσσιν ὁμῶς ἀγαθοῖς τε κακοῖς τε Λύσσα πέλει. Σὺ δὲ μοι φράδμων καὶ ἐπίσκοπος
εἶναι Ἀμφοτέρων, καὶ τὴν μὲν ὀπίζω, ἢ τις ἀλιτροῖς Ἔσπεται, ὡς κακότητα φύγης,
τὴν γλῶσσα χαλέπτει. Τῆς δ' ἑτέρης μοι τόσσον ἔχειν δέος, ἢν ἀγαθοῖσιν Ἐχθρὸς
ἐφοπλίζει πικρὴν κακὸς, ὅσσην ἀήτου Ἀγγίαλος πέτρῃ καὶ κύματος ἀγνυμένοιο. 582
Μήτ' αἰσχρὸν ποτε μηδὲν, ὃ πλείοσιν εὐάδε, ῥέξης, Μὴ τ' ἀγαθοῦ λήξειας, ὃ κεν
στυγέωσι κάκιστοι. Ἔρδειν δ' εὐκλείης μὲν ἐπάξια. Ἦν δ' ἀπέησι, Μὴ σέ γ' ἀνιάτω
ψεύστης λόγος, ἀλλ' ἴθι πρόφρων Τὴν ὁδόν. Οἱ δ' ὑλάοιεν ἐτώσια, οὐδὲν ἔρωτος
Θειοτέρου βλάψουσι. Ὁ δὲ φθόνος ὄμματα τήκοι. Μηδὲ σύ γ' ἐκ Σοδόμων
προφυγῶν, καὶ τέφραν ἀλύξας Τοῦδε βίου, Θεοῦ τε πυρὸς στονόεσσαν ἀπειλήν, Εἰς
Σόδομα βλέψειας, ἐπεὶ λίθος αἴψα παγήση, Στήλη καὶ κακίης, καὶ ἀργαλέου
θανάτοιο. Μηδ' ἐκ μὲν Σοδόμων κλέψης πόδας, ἐν πεδίοις δὲ Γείτοσι δηθύνειν ἄσσην
πυρὸς, ἀλλὰ τάχιστα Σώζεσθαι πρὸς ὄρος, μὴ σε πυρὸς ὄμβρος ἐπίσση. 583 Μῆτε λίην
τρομέειν σαρκὸς φύσιν, ὡς ἀδάμαστον. Οὐ θεόθεν γὰρ τάρβος, ὃ δέσμιον ἄνδρα
τίθησι. Μῆτε λίην σάρκεσσις ἐφιέμεναι μαλακῆσι, Μὴ σε κατὰ κρημνῶν ῥίψη κόρος
οὐ δοκέοντα. Πρόφρων μὲν τρηχεῖαν ἴθι τρίβον. Εἰ δ' ἐπιβαίης, Σκέπτεο μὴ τις
ὄλισθος, ὅπως ἐπὶ τέρμα πελάσσης Ἄπτωτος, στεινὸν δὲ διεξελάσσης πυλεῶνα, Ἔνθα
φάος τε κλέος τε, κακῶν τ' ἄμπνευσις ἀπάντων. Εἰτρομέεις, καλάμην σπινθήρ ὅτι
τυτθὸς ἀνάπτει, Θάρσει· ὄμβρος ἄνωθεν καταψύξει φλόγα πολλήν, Εὐχαί τε,

στοναχαί τε, καὶ ἤματα δακρυόεντα, Ἐννύχια μελεδῶναι, ἔρωσ θ' ὄλος ἀμφὶ ἄνακτα. 584 Τοῖα σαοφροσύνης καλὰ φάρμακα, οἷς σὺ, φέριστε, Οὐδ' εἶδωλα πόθοιο χεριοτέρου ποτὲ θήσεις Σῆσιν ἐνὶ πραπίδεσσι, ἀγνὸν δέ τε καὶ νόον ἔξεις, Ὡς νηὸς μέγαλοιο Θεοῦ καὶ Πνεύματος αἴγλη. Παρθένε, παρθένος ἴσθι καὶ οὔασι, καὶ φαέεσσι, Καὶ γλώσση· πᾶσιν γὰρ ἐπίτροχός ἐστιν ἁμαρτάς· Οὔατα μὲν πτεροόιτο μόνοις ἐσθλοῖσι λόγοισιν, Αἰσχροῖσι δὲ θύρετρα καὶ ἀφραδέεσσι τετάσθω. Ὅμματα δ' ἐν νυμφῶσι τεοῖς βλεφάροισιν ἐρύχθω Σώφρονα, μηδὲ μάχλοισ κινήμασι κέντρον ἐγείροι Χεῖλεα δ' αὖ, καλύκεσσι ὁμοῖα, δέσμα κείσθω, Καὶ μῦθος ποθέοιτο. Πόδες δ' ὑπέροπλον ἰόντε 585 Ψεῦσται παρθενίης, καὶ ἴθματα πόρνον ἔχει τι. Ῥωγαλέον δὲ χιτῶνα, καὶ οὐ τρυφώντα κάρηνα Αἶδεο, μὴ σηρῶν καλὰ νήματα. Μάργαρος ἄλλην Κοσμεῖτω, καὶ χρυσὸς ἐπαστράπτων μελέεσσι, Ἵν καὶ γραπτὰ πρόσωπα, χθονίων πλάσματα χειρῶν, Εἰκόνας οὐρανίης ἀλλότρια, εἰκόνες αἰσχραὶ, Μαχλοσύνης στήλαι τε καὶ οὐ λαλέοντες ἔλεγχοι, Κινύμενοι πίνακες, μυστήρια νυκτὸς ἐνηοῦς, Αἴσχεα μαρμαίροντα, τάφοι κρύπτοντες οἰζύν. Τῶν ἄπο τηλόθ' ἴοιο, παραστάτι κυδήεσσα Κάλλει κρυπτομένω, νύμφη Χριστοῖο ἄνακτος. Ὅμματα δ' ὄμμασι μίσγε, λόγῳ λόγον, ἀγνὰ καὶ ἀγνοῖς. 586 Μὴ ποτε μηδὲ γέλῳτι γέλων, καὶ θάρσει θάρσος. Ἐκ γὰρ δὴ τοιῶνδε κακὸς μερόπεσσι ὄλισθος. Ἄρσενά πάντ' ἀλέεινε, συνείσακτον δὲ μάλιστα, (Μεῖρῶς πικρὸν ὕδωρ, καὶ πείθεο, παρθένος ἀγνή,) Κῆν χρυσοῖο πέλη καθαρῶτερος, ἢ ἀδάμαντος Στεῖρότερος. Διπλοῦν γὰρ ἔπι δέος. Εἰ σὺ πέποιθας Σαρκὶ τεῆ, τίς πίστις ὁμωροφίοις μελέεσσι, Μὴ σοι μὲν καθαρὸν τε καὶ ἄσπιλον ὄμμα, νόος τε, Φρὴν δ' ἐτέρη κεύθοι τι χοδς, καὶ πνεῦμα διώκοι; Ἐκ σαρκῶν ἐπὶ πνεῦμα μετήλυθες, ἔνθεν ἀέρθης· Πῶς αὖθις σάρκεσσι ὁμὸν βίον αἰνήσασα, Νυμφίον ἱμερόεντα τεῆς ζηλήμονα μορφῆς Αἰσχύνης, μὴ πού σε κεδνῆς φιλότητος ἀμέρση, 587 Ὡς δισην, σκάζουσαν ἐπ' ἀμφοτέροισι πόδεσσι; Χριστὸν ἔχεις ἀγαπητὸν, ἀπόπτυσον ἄνδρα ἀπαντας. Τί χρήζεις ἐπίκουρον ἔχειν χατέοντ' ἐπικούρου Πῶλοι μὲν πῶλοισι φίλοι, ἔλαφοί τ' ἐλάφοισι, Καὶ ψῆρες ψήρεσσι, ἀγνῶ δέ τε τίμιος ἀγνός. Ἄλλ' ἔμπης κακόμητιν ἀλεύεο, μὴ σε δολώση, Καὶ πιτυτόν περ ἐόντα· σοφοῖς δέ τε καὶ πλέον ἔχθει. Πολλάκις ἐξ ἀγαθοῖο κακὸν πόρσυνε καὶ ἐσθλοῖς. Νῦν φάος, εἶτα σκότος, ἔνδον μόρος, εἶδαρ ὑπερθεν. Καὶ σαίνει γλυκεροῖσι, καὶ ὄλλυσι κευθομένοισι. Πολλάκι μὲν συνάγειρεν ὁμόφρονας ἀλλήλοισι 588 Πνεύματι, καὶ φάος ἦλθεν, ἐπωνυμίην τέ γε σεμνήν, Τὴν ἀγάπην καλέουσιν, ὑπήλυθεν. Αὐτὰρ ἔπειτα Ἐκ κραδίης ἐπὶ σάρκας ἄγων πόθον ἐγγὺς εἰούσας, Ἡ πῦρ, ἢ πυρὸς σημήϊα λυγρὰ δίδωσιν. Εἴ τοι μηδὲ πυρὸς σημήϊον, ἀλλὰ τάχιστα Πλήξεις εἰσορόωντας. Ἐτοιμότεροι δέ τε πάντες Εἰς κακίην τελέθουσι. Ῥόος δ' ἐπὶ πρηγὲς ὀδεύει. Ἀλλὰ δόμος, καὶ εἶμα, τράπεζά τε, ἀδρανὴ τε Γήραος ἀργαλέοιο, τόδ' ἤγαγεν αἰσχος ἀρωγόν. Χρύσεια χαλκείων διαμείβει, εἰ γανόωντος Ἀντὶ βίου μικρὴν καὶ ἀεικέα τέρψιν ἐδέξω. 589 Οὐδ' εἴ μοι χρυσοῖο, καὶ ἠλέκτροιο τάλαντα, Καὶ πεδία χλοάοντα καὶ εὐρέα πώεα δοίης, Καὶ δόμον αἰγλήεντα, καὶ Ἀλκινόοιο τράπεζαν, Οὐδ' εἴ μοι βίον ἄλλον ἀγήραον ἀντὶ παρόντος, Οὐδέ κεν ὧς λιπόχριστον ἐγὼ βίον αἰσchrὸν ἐλοίμην. Ἄρτος ἐμοὶ στείνοιτο, ποτὸν τὸ ὕδωρ ποθέοιτο· Φύλλα συκῆς μ', ὧς πρόσθεν Ἀδὰμ Εὐάν τε, καλύπτει Καὶ σήραγγας ἔχοιμι πετρῶν δόμον, ἢ τινα φηγοῦ Κευθμῶνα, σχέδιόν τε βίον, καὶ θηρσὶν ὁμοῖον· Ἡ τινα πὰρ πυλεῶνα βεβλημένος, ἄχθος ἀρούρης, Ἄνδρὸς ὑπερφιάλοιο, πένης, καὶ Λάζαρος ἄλλος, Ἐλκοιμι ζωὴν τε λυγρὴν καὶ σῶμα πονηρόν. Νῦν τάδε, χάσμα δ' ἔπειτα, καὶ ἀντιτα πάντα τὰ τερπνά. 590 Σοὶ κόρος, ἄλγος ἔμοιγε· μικρὸν, καὶ πάντα λέλασται. Ἐν πάντες μετὰ τύμβον, ἴη κόνις· ἴσος ὁ χῶρος Δμῶεσι καὶ βασιλεῦσι. Τὸ δὲ πλέον, οὐκ αἴδαο; Τοῦνεκα μήτ' ἀγαθοῖσιν ἰαίνεο τοῖς παρεοῦσι, Μήτε λίην μογεροῖσιν ἄσαι φρένα τοῦδε βίοιο. Ἡ γὰρ ὁμοῦ τερπνοῖσι καὶ ἄλγεα πάντ' ἀπολείψεις Οὐ μετὰ δὴν. Τί δὲ μακρὸν

ἐφημερίοιο βίοιο; Ξεῖνος δ' ἴσθι πάροικος ἐπ' ἀλλοτρίας χθονὸς ἔρπων· Ἐνθεν ἀναστήσει σε Θεὸς ἐς πατρίδα σεῖο, Μικρὸν ἀεθλεύσαντα, πόνων δέ τε μεῖζον ἄεθλον. Καὶ σὺ φίλοις τεκέεσσιν, Ἴωναδὰβ ἔξοχε μῆτιν, Ὀλβον ἐπισπεύδων τὸν ὑπέρτατον ἐν μερόπεσσι, Τόνδε νόμον μῦθόν τ' ἐφθέγγασα· «Παῖδες ἐμοῖο, Δεῦτε, πατρὸς δέξασθε τὸν οὐ πόρε πλοῦτον ἔμοιγε, 591 Οὗτ' ἄλλω ποτὲ παιδὶ πατὴρ φίλος, ἔμπεδον αἰεὶ. Μὴ δόμον οἰκήσητε περίγραπτον μελέεσσι, Μὴ γαῖην ἀρόσητε. Τί δ' ἄμπελος ὑμῖν ὄνειαρ; Ἐν σκηναῖς ναίοιτε, μέθυμά τε καὶ γλυκὺ πῶμα Μὴ ποτ' ἐφ' ὑμετέρῳ λαιμῷ, μὴ, τέκνα, χέοιτε, Ἀλλὰ Θεῷ ζώοιτε, Θεὸν δέ τε πλοῦτον ἔχοιτε Μοῦνον, αἰεὶ ζώνοντα, ὁμοῖον, ἀστυφέλικτον.» Ὡς ἄρ' ἔφη· παῖδες δὲ πατρὸς ἐτέλεσαν ἐφετμήν. Οἶδα δ' ἐγὼ καὶ λαὸν ὑποσχεσίης ἐπὶ γαῖαν Ἰέμενον, τοῦ πρόσθε πυρὸς στύλος ἡγεμόνευε, Καὶ νεφέλης ἔλκοντος ἀσημάντου δι' ἐρήμης· Ὡ πόντος ὑπόειξε, καὶ οὐρανὸς εἶδαρ ἔδωκε, Καὶ πέτρη βλάστησεν ὕδωρ, ὁ δ' ἐχάσασατ' ὀπίσσω Εὐρὺ ῥέων ποταμὸς, καὶ ἥλιος ἔσχεθε δίφρον, 592 Καὶ παλάμησι τρόπαιον ἀνήρ ἔστησε ταθείσας Σταυρὸν ὑποσκιάων, πίστις δ' ἐπέδησεν ἀκκώκας. Ἡλίας δὲ κόραξι τράφη, καὶ γραῖαν ἔθρεψε Σιδονίην τυτθῆσιν ἐνὶ ψεκάδεσσι βίοιο, Οὐ ποτὲ γ' ἐν πενιχρῇ σιπύρῃ λήγοντος ἀλεύρου, Καὶ κεράμοιο βρύοντος αἰεὶ τόσον ὑγρὸν ἔλαιον, Ὅσσον ἀφύσσετο χερσὶ φιλοξείνοιο γυναικός. Ἐβραῖοι δὲ τε παῖδες εἴην ποθέοντες ἐδωδῆν, Ὅφρα κε μὴ βασιλῆος ἐνὶ χρανθῶσι τραπέζῃ, Ἀσσυρίας καθύπερθε φλογὸς χαίροντες ἔβησαν, Ἐνθεν ἀναψύχοντες, ἐὰ πρὸς δῶμαθ' ἴκοντο. Καὶ Δανιὴλ λείουσι ῥιφίεις βορὰ μαινομένοισι, Θρέψε μὲν οὐτι λέοντας, ἐπεὶ χέρας ἐξεπέτασεν, Ἀερίην δ' ἐνὶ χερσὶν ἐδέξατο δαῖτα προφήτου. 593 Σπλάγχνων δ' ἐκ μεσάτων ἀπερεύξατο θεῖον Ἴωνᾶν Θῆρ ἀλός, οἷον ἔδεκτο τριήμερον. Ὡ μέγα θαῦμα! Πίστις γὰρ συνέερκτο καὶ ἐν σπλάγχνοισι προφήτη. Ἀκρις Ἰωάννου δὲ τροφή καὶ κηρίον ἦεν Ἄγριον, ὑψιλόφων τε τρίχες ἔσθημα καμήλων, Καὶ δόμος οὐρανὸς εὐρὺς, ἐρημαῖαί τε χαμεῦναι. Τίς Θέκλαν ἐσάωσεν ὑπὲκ πυρὸς, ἢ τίς ἔδησε Θηρῶν ὠμοβόρων κρατερὸν μένος; Ἡ μέγα θαῦμα! Παρθενίη καὶ θῆρας ἐκοίμισεν, οὐδ' ἐτάλασαν Παρθενικῆς δέμας ἀγνὸν ἑαῖς γενύεσσι μιῆναι. Οὐδὲ μὲν οὐδ' ἀγνῆς ἐπιλήσομαι (οὐ γὰρ ἔοικε), Σωσάννης, εἰ καὶ μιν ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ, Σωφροσύνης ἢ τόσσον ἔχεν πόθον, ὥστε φυγοῦσαν 594 Χεῖρας ἀθεσμοτάτας, ψήφοις τ' ἀδίκοισι δικαστῶν Ἐς μόρον ἐλκομένην, πόθ' ὑπὲκ θανάτοιο σάωσε Πνεῦμα νέου, πολιοῖο φρένας, καὶ μήδεα πυκνὰ Ὀρθοδίκου, δήσαντος ὑπὸ σφετέροισι λόγοισι Πρεσβυτέρους Βαβυλῶνος, ἀλιτροτάτους, ἀθεμίστους. Παύλου δ' αὐτὸς ἄκουσας, ὄσης κακότητος ἄεθλον, Ὅσσατιὼν μόχθων τε καὶ ἀργαλέων μελεδῶνων Ἐν φιλίοις, ἐχθροῖς τε, καὶ εἰν ἀλί, καὶ κατὰ γαῖαν Ἦρατο, καὶ τριτάτοιο πόλου πρὸς χῶρον ἰκέσθαι, Καὶ θεῖναι γλυκερῆσιν ἐν ἄρκυσι κόσμον ἅπαντα. Κεῖνος καὶ λυπροῖσιν ἀγάλλεται, ὀππόσον οὐτίς Δεξιτεροῖς. Μεσάτη δὲ κακῶν ἀρετὴ κατάκειται Ὡς ῥόδον ἐν στυγερῆσι καὶ ὀξείησιν ἀκάνθαις. 595 Τῶν σὺ μνωμένη, τήρει βίον ἀγνὸν Ἄνακτι, Πάμπαν ἐν ἐλπρωρῆσιν ἀμείνοσι, μὴ σε δολώση Χρειῶ, ἢ τε τάχιστα καὶ ἔμφρονα φῶτα δαμάζει. Τοῦνεκα καὶ δολόμητις, ἐπεὶ Χριστοῦ βασιλῆος Εἰς πείραν καθέηκε, Θεὸν βροτὸν ἄμμιγα λεύσσω Πεινάοντ', ἐκέλευσε λίθους εἰς εἶδαρ ἀμεῖψαι, Ὡς κεν χρῆζοντα ἐν ἄρκυσιν ἦσιν ἔλησιν. Ἀλλὰ Θεοῦ μὲν ἄμαρτε, σὲ δὲ βροτὸν οὐλία σαίνει Ὡς βροτόν. Ἀλλὰ Θεοῦ γε πέλοις, καὶ τῆλε διώκοις Ἐχθρὸν, ὅλη μίμνουσα Θεοῦ, καὶ σαρκὸς ὑπερθεν. Μηδ' ὥς ἐν πλεκτοῖο χοροῦ περιηγεῖ κύκλω, Τὸν μὲν δεξιτερῇ κατέχοις, ἄλλον δὲ τε λαιῆ, Ἴσον ἐφαπτομένη καὶ σχιζομένη θεότητος, Ἥμισυ μὲν Χριστοῖο, τόδ' ἡμισυ σαρκὸς ἐοῦσα· 596 Ἡ πέλαγος τέμνουσα θοῆ καὶ ἐπαρτεῖ νηϊ, Πνεύματος ἴσταμένοιο καὶ εὐδία κυμαίνοντος, Ἴσχειν νηοπέδησι ταχὺν πλόον, ἢ δ' ἀπὸ γαίης Ἐλκεσθαι, νωθρὴν τε δι' οἴδματος οἶμον ὀδεύειν, Ἄμφω ποντοπόροις καὶ πεζοπόροισιν ὁμοίην. Μηδὲ τεῆ ζωῆ βαλέειν ἐχενήϊδα σάρκα, Ἦτε καὶ ἰεμένην περ,

ὄμως κατὰ νῆα πέδησεν. Ἄλλ' ὡς τι στεينوῖο πόρου διὰ ρεῖθρον ὀδεῦον Ῥοιζηδὸν, μολίβου περιηγέος ἐν κενεῶσιν Ὀλκοιο πλήθοντος ὅσον χάδε, καὶ πρὸς ἀνάντες Δέσμιον ἄλλεται ὦκα, βιαζόμενον κατόπισθεν, Ὡς κέλομαι σέο φίλτρον ἐνὶ πραπίδεςσι τεῆσι Σφιγγόμενον, Χριστοῖο καταντίον ὕψι φέρεσθαι, Ἡὲ καλὴν πείριαν ἐπικλύζειν τίν' ἄρουραν. 597 Εἰ δὲ σύ γ' ἔνθα καὶ ἔνθα χέοις ψαμάθοισι βαθείαις, Ἡ κατὰ πετράων, ἢ λείμακος, ἢ χαράδρης, Ὡλετό σοι ῥόος ἐσθλὸς ἀσύνδετος, οὐδὲν ὄνειαρ. Εἰ μὲν σοί γε πατὴρ ζῶει φίλος, ὅς σε φάωσδε Ἥγαγεν, ἢ μήτηρ γλυκερὴ, καὶ φίλτρον ἀμεμφές, Εἰ σὺ κασιγνήτοισιν ἐρείδεις εὐμενέουσιν, Ἡ τοκέων τοκέεσσιν ἀρηγόσιν, ἢ καὶ ἀρωγῆς Δευομένοις, τούτοις μὲν ὄμον βίον ἀμφαγαπάζειν Οὐ φθόνος, οὐδὲ πικρὸν καὶ ἀνάρισον ἐνθάδε Μῶμος Ὅμμα βαλεῖ, τρίζειν καὶ σάνδαλα πολλάκι φάσκων· Ἔστι δὲ καὶ τόδ' ὄνειαρ ἐμοὶ, κακὸς ὄμματα βάλλων. Κεῖνος μὲν βαλέει, τὸ δ' ἐμὸν κέαρ ἔμπεδον ἔσται. Τῶν δ' ἄλλων μοι τόσσον ἀλεύεσθαι φιλότητα, 598 Ἡ τοι μὴ φιλίην γε, συνωροφίην δ' ἀλεγεινήν, Ἡ θάρσος δολερὸν τε καὶ εὐθαλέεσσιν ἄπιστον, Ὅσσάτιον Χριστοῖο περιδράσσεσθαι ἔοικεν Ἐμπεδον ἐμπεφυῖαν ἀειζῶοισι πόθοισι. Μηδὲ σὺ παρθενίης μὲν ἔχειν πόθον ἡμεροέσεως, Τοῖς δ' ἄλλοις παθέεσσι τεῆν φρένα πάμπαν ἀνοίγειν, Σωφροσύνη κομώωσα· κακὸν δέ γε τοῦτο χέρειον, Τίκτησθ' ἐξ ἀγαθοῖο κακὸν φθονεροῖο δόλλοισιν. Οὐ γὰρ τόσσον ἔμοιγε γάμος, οὐδ' ἔργα γάμοιο Φύξιμος, ὧ γε Θεὸς θνητῶν γένος αἰὲν ἀέξει, Ὅσσον ἐμοῖς παθέεσσιν ἄκος καὶ ἄλκαρ ἀνεῦρον Παρθενίην. Ἦν εἰ μὲν ἐλεύθερον ἦμαρ ἔχοιμι, Ἔστι καὶ ἀζυγίης τις ἐμοὶ χάρις. Εἰ δὲ θύρετρα Θήρεσιν ἀμπετάσαιμι, φίλην φραγμοῖσιν ἀλωὴν 599 Εἶρξας, ἢ φραγμοῖο τὸ μὲν πυκινῶς ἀράροιμι, Τῶ δὲ τρίβους οἶζαιμι παρατροχάουσιν ὀδίταις, Τί πλέον; Ἡ γὰρ ὁμῶς δηλήσατο ἐχθρὸς ἀλωὴν Πάντοθεν εἰσπίπτων. Καὶ γὰρ σέο πάντα δοκεύει, Ἐκτοθεν ὅτι βάλησι, καὶ ἔνδοθεν ὅτι λάβησιν, Ἀμφαδίην, λοχῶων τε. Τίς ἂν κακότηθ' ὑπαλύξαι Ῥηϊδίως, μὴ Χριστὸν ἔχων ἐπιτάρροθον αἰεὶ; Μὴ μικρὸν ἐν κακίῃ θείης ποτὲ μηδὲ τὸ μικρὸν. Τυτθοῖς ἀντιώωσα, χερείοισιν οὐ ποτε κύρσοις. Ὅσσα φέριστ' αἴοις, καὶ φθέγγεο· ὄσσα δὲ βάζεις, Λεύσσοις προφρονέως. Ὅψις δ' ἐπὶ ἔργον ἐλαύνοι. 600 Πάντα σὺν ἀλλήλοισι, τέλος, λόγος, ὄψις, ἀκουή. Φεύγειν σπέρμα πονηρὸν, ὅπως στάχυν ἐσθλὸν ἀγείρης Μηδὲ σὺ μοιχιδίην κλέπτειν φιλότητα βίοιο· Κλέπτει δ' ὅστις ἔδεκτο κακοῦ καὶ ρίζαν ἐλαφρὴν· Ἐκ γὰρ τοι ρίζης γε πολὺσχιστοὶ κλαδεῶνες Ἐνθα καὶ ἔνθα χέονται ἀπ' ἰκμάδος αἵματοέσεως, Καὶ τυτθὸς συνέδησεν ὁπὸς μέγα χεῦμα γάλακτος, Καὶ ψηφίς σταθεροῖο καθ' ὕδατος αἴσσοισι Ἐξαπίνης συνέχευεν ὄλην περικαλλέα πηγὴν, Πολλοῖσιν κύκλοισιν ἐλαυνομένην, ἀπὸ κέντρου Αἰὲν ἐπιφρίσσοισι, καὶ ἔκτοθι λυομένοισι. Ἰδνώθη δὲ τυπέντος ὄλον δέμας ἀμφ' ὀδύνησιν Ἐλκόμενον· γεῦσις δ' ὀλίγη, καὶ νεκρὸς ἔγωγε. 601 Τῆδε γὰρ ὠμάρτησαν ἀμαρτάδες, ὡς ὅτ' ἀρίστῳ Αἰχμητῆ στρατὸς ἄλλος, ἐπὴν διὰ τεῖχος ἔλησιν. Ἀσπίδος οὐ μέγα τύμμα, δίδωσι δὲ γ' αὐτίκα πότμῳ Ὑπναλέῳ, καὶ τερπνὸς ἀποπνεῖουσιν ὄλεθρος. Τῶ, μὴ μοι ῥυπόωσαν ἔχειν φρένα, μηδ' ἐπὶ τυτθοῖς. Γαστήρ κλειθρα φέρουσα, τάχ' ἂν κακότητα φύγησι. Τὴν δ' ἄθυρον τρομέω, μὴ τις χοὸς ὕβρις ἐπέλθῃ Σώματι δαμναμένῳ, συνδάμναται οἷστρος ἀναιδής. Οἶνος παρθενικῆσι χόλου πλέον ἐστὶν ὄνειδος, Θυμὸς δ' αὖ μανίης. Οἶμος δὲ τε πάντα μόροιο. Παρθένε, θρύπτεό μοι μηδ' ἐν ῥυπόωσι χιτῶσιν· Ἔστι καὶ εὐτελής τι κακὸν, ὀρόωντας ἰαίνειν. 602 Μηδὲ παρειάων σκιρτήμασιν ἐχθρὸν ἐγειροῖς. Αἴσχει καγχάζοιεν, ὄσαις τέγος ἀκλήϊστον Χάρματι παλλομέναις. Σοὶ δ' ἴλαος ἦκα παρειὴ Λυέσθω, τὸ δ' ἔρευθος ὑπαντέλλοιτο, τάχιστα Κλέπτον ἐυφροσύνην. Αἰδῶς δ' ὀρόωσιν ἔρευθος. Φθέγγεσθαι μὲν ἔοικε Θεοῦ πέρυ παῦρα γυναιξί, Τόσσον, ὅσον Τριάδος σεπτὴν φύσιν ἴδμεναι οἶον, Τρισσὴν ἐν θεότητι, μίαν χάριν (οὐ γὰρ ἄμεινον Σιγᾶν εὐσεβίης καὶ ῥήματα), εἰσαῖειν δὲ Πλείονα, καὶ τρομεραῖς ἄμφω φρεσὶν εὐαγέως τε, Καὶ καθύπερθε φέρειν αἰδοῦς σκέπας. Οἱ δὲ

μάχονται 603 Μύθοις ἀντιθέτοισι σοφοὶ σκεδάοντες ἀπίστους. Μή σοί γ' ἀρπάζοιτο Θεὸς στυγερῆσι μερίμναις, Αἶ τε καὶ ὕψι θεόντα θοῶς ἐπὶ γαῖαν ἔηκαν, Μηδὲ νόος πλάζοιτο φερέυμενος ἔνθα καὶ ἔνθα Τέρματος, οἷά τε πῶλος ἀεθλοφόρος κ' ἀδάμαστος Τῆλε θέων, Χριστοῖο μέγα κλέος. Εἰ δέ σε πικρὸς Κλέψειεν Βελία, πλάγκτης νόος, ὅττι τάχιστα Καμπτόμενος, πρὸς νύσσαν ἴοις δρόμον ἰθὺν ἐπελθών. Κερκίς σοί γε μέλοι, καὶ εἶρια, καὶ μελεδῶναι Θείοις ἐν λογίοις, σοφίη, καὶ ἄσματα θεῖα, Λεπταλέης φωνῆς ἔμφρων θρόος, οὐκ ἐπίδεικτος, Ἦς πλέον ἐν πραπίδεσσι, μικρὸν δ' ἐπὶ χεῖλεσι κείσθω. Πολλάκι καὶ κωφοῖσι δι' οὐατος ἔσθορον ἐχθρός. 604 Μηδὲ σὺ συζυγίην τε καὶ ἄχθεα θηλυτεράων Θειοτέροισι πόθοισι φυγοῦσ', ὧ πάντα σαόφρων, Ἀλλοτρίους μεθέπειν θαλάμους καὶ ἔργα γάμοιο Ἀντὶ δὲ παρθενικῆς γε, γυνὴ ζυγίη καλέεσθαι. Μηδὲ δόμοις ξείνουσι παρέζο, μηδὲ τραπέζαις. Μηδὲ μέση δμῶν τε καὶ οἰκιδίων ὀρυμαγδῶν Στρωφᾶσθαι. Μὴ θῶπα φέρειν λόγον ἀντὶ κόροιο. Μέτρα φιλοξενίης ἀσπάζο· εἴ τις ἄριστος, Οἷγε προφρονέως ἐλαχὺν δόμον· εἴ τις ὀμίλου, Τηλόθεν εὐμενέοι. Σοὶ δὲ κλέος οἶκος ἐρυμνός. Λῳίον ἀξενίη πουλυξείνοιο δόμοιο Παρθενικαῖς. Αἰδῶς γὰρ ἐνὶ πλεόνεσσιν ὀλεῖται, Καὶ τοῖς παρθενίη κεν ἐφρυβρίζοιτο φαινή. 605 Τῶ, μή μοι περάτων γαίης ἄπο πίστιν ἀγείρειν. Αἶδέο μοι πολιὴν, καὶ ἔσπερ ἦθεσι κεδνοῖς. Πλεῖον γάρ τι φέρει πολιὴ νεότητος ἐχέφρων Μηδὲ μὲν εὐσεβέουσα περιδρομον ἔνθα καὶ ἔνθα, Πολλάκις οὐ κατὰ κόσμον, ἄμ' ἀνδράσι κουφοτέροισι Σὸν πόδα δινεύειν ἱερούς σπεύδοντ' ἐπὶ χώρους, Καί περ τηλόθ' ἐόντας Ἐφέστιός ἐστιν ἄπασι Χριστὸς ἄναξ πελάων τε καὶ ἐν κραδίη φιλέοντος. Ἄζέο μοι πρώτιστα Θεὸν, μετέπειθ' ἱερῆα Χριστὸν ἐπιχθόνιον, ζωῆς σημάντορα σεῖο· Ὡ πελάειν πτερόεσσα, καὶ ὧ σιγῶσ' ὑποείκειν, 606 Ὡ γήθειν ἀνιοῦσα, καὶ ὧ ῥεῖουσ' ὑποείκειν, Ὡς κεν ὑποτρομέουσα, παλίσσυτος ὕψι φέρηαι Ἄλλοις τέθναθι πᾶσιν, ἐπεὶ τότε λῳίόν ἐστι Παρθενικαῖς, ἢ γυμνὸν ἔχειν βίον, ἀσκεπέα τε. Αἰνῶ θηλυτέρων, τὰς ἄρσενες οὐδὲ ἴσασι, Ζῶσι δ' ἐκάς βιότοιο, Θεῶ δέ τε κρυπτὰ πέφανται. Λίην εὐσεβέειν, λίην δέ τε μὴ βλεμαίνειν. Κύδεος ἱμεῖρουσα, τάχ' ἂν κλέος ἐσθλὸν ὀλέσσαις, Ἀνδράσι τὸ περίφαντον· ὄλοιτο δὲ θήλεος ἀυχὴν. Ζηλούσθω μὲν ἄριστος, ὁ δὲ στυγέοιτο κάκιστος. Τὸ φθονεῖν ἀγαθοῖς ἴσον, στέργειν τε κακίστους. Μῆτε κακοὺς ὀρόωσα γαληνιόωντας, ὁδοῖο 607 Ἴσχεο, μήτ' ἀγαθοῖς φρένα δάπτειο καμπτομένοισι. Πεσσοὶ ταῦτα βίοιο, τὰ δ' ὕστατα δέρκεο πάντα. Χαίρειν εὐδιώωσα· τὰ δ' ἐστάμεν' οὐ σάφα οἶδας, Μὴ πού τις βροτολοιγὸς ἐπιπνεύσειεν ἀήτης. Τοῦνεκεν ἢ τρομέειν, ἢ προτρομέειν βιότοιο Πίπτοντος δὲ κακοῖο, τεὸν πόδα μᾶλλον ἐρείδειν, Εἰ δὲ καὶ εὐδρομέοντος, ἔτι πλέον. Εἰ γὰρ ἄριστο· Πίπτουσιν, ἀνόλιστον ἔχειν βίον, οὐ μάλ' ἐλαφρόν. Ἀνθρακές εἰσι πόδεσσιν ἄπας βίος, οὐ μάλ' ἐλαφροί· Καὶ κρυπτῶν παγίδων αἰεὶ καθύπερθεν ὀδεύεις. Δεῖδω μὴ βιότοιο θεμελίον ἐν ψαμάθοισι Βαλλόμενος, ὄμβρω, ποταμοῖς τ' ἀνέμοις τε κεδασθῶ, Ἦ σπόρος ὡς ἐπὶ γαῖαν ἰὼν ξηρὴν καὶ ἄκαρπον, 608 Ὡκα μὲν ἀντείλαιμι, τάχιστα δὲ αὔρος ἔοιμι, Ἥελίοιο βολῆσι τυπεῖς, καὶ πήμασι τυτθοῖς. Μὴ δέ μοι ὑπνώοντι κακὸν σπόρον ἐγκαταμίξῃ Ζιζανίων ἀρότης τε κακῶν, καὶ βάσκανος ἐχθρός. Ἠνίκα δ' αἰθομέναις ἀγνῶν δεκάς ἐν δαΐδεσσι Παρθένοι ἐγρήσσοισαι ἀκοιμήτοις φαέεσσι Νυμφίον ἱμερόντα Θεὸν δοκέωσιν ἄνακτα. Ὡς λαμπραὶ γανόωντι ὑπαντήσωσιν ἰόντι, Μὴ μ' ἐνὶ ταῖς κενεῆσι νόον καὶ ἄφροσι θεῖης, Ἦδη που Χριστοῖο παρεσσομένου μογεούσαις, Μηδ' ὀλιγοδρανέον δαΐδων σέλας ὄμμασι λεύσσων Ὅψὲ φάους ζωῆς ὑγρὸν ποθείοιμι ἔλαιον. Μὴ δέ με κληῖσθέντα γάμων ὥσαιτο θύρετρα, 609 Ἦνθα Λόγος καθαρῆσι, πόθου μεγάλοις ὑπὸ δεσμοῖς, Μιγνύμενος κραδίησι, σέλας καὶ κῦδος ὀπάζει. Ἦστι γάμος, τὸν παιδὶ πατὴρ φίλος ἐσθλὸς ἀρίστῳ Δαίνυσι καγαχάλων. Τοῦ δ' ἀντιάσαιμι ἔγωγε. Τοῦ δ' ἐγὼ ἀντιάσαιμι, καὶ ὃς φίλος ἐστὶν ἔμοιγε. Μίμνοι δ' ἔκτοθι κείνος, ὃ τις πρὸ γάμοιο τίθησιν Ἦ

ἀγρὸν, ἠὲ βοῶν ζευγὸς νέον, ἠὲ δάμαρτα. Μηδ' ἐνὶ δαιτυμόνεσσι γαμήλιον εἶδος ἔχουσιν, Εἴματ' ἔχων ῥυπόωντα, δεθεὶς χειρὰς τε πόδας τε, Νυμφῶνός τε, φίλων τε, γάμων τ' ἀπο τῆλε πέσοιμι. Ἐκ δὲ γάμων παλίνορσος ἄναξ ἐμὸς εὖτ', ἂν ἐπέλθῃ, Ἐξαπίνης δοκέουσι καὶ οὐ δοκέουσιν ἐπιστάς, Εὐροὶ μ' ἐν δοκέουσι, καὶ αἰνήσειε φόβοιο 610 Ὡς ἀγαθὸν θεράποντα καὶ ἥπιον ἀρχομένοισι, Καὶ σίτοιο δοτῆρα, λόγου στερεοῖο, δίκαιον. Παρθενίη μὲν τοῖα πατήρ ὡς ἠπιόμητις Ἐκ θυμοῦ φιλέων ἐπιτέλλομαι. Ἄλλὰ, θύγατρες, Καὶ παῖδες, καὶ τέκνα, φίλου πατρὸς εἰσαΐοιτε, Εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε Θεοῦ χάρις, ὡσπερ ἔολπα. Μηδ' ὡς Ἥλειδαι πατρὸς ἀτίσητε ἐφετμήν, Μῆ, τέκνα, μὴ κείνοισιν ὁμοῖον οἶτον ἔλησθε. Τοῖς δ' ἄλλοις ὄδε μῦθος. Ἀηλεγέως δ' ἀγορεύσω Ἴσον ἐπ' ἀμφοτέροισι λόγον καὶ σταθμὰ τιταίνων, Ἀζυγίη τε γάμῳ τε. Θεὸς δ' ἐπιμάρτυρος ἔστω. Ὅσσον παρθενίη προφερεστέρη ἐστὶ γάμοιο, Τόσσον παρθενίης ἀγνὸς γάμος ἀμφιβίοιο. Τοῦνεκεν ἠ καθαρήν ἀσπάζο ἀμπαν, ἄριστε, 611 Παρθενίην, εἴ σοί γε μένος, καὶ θυμὸς ὄρωρεν, Ἡὲ γάμον στέργειν τὸν ὁμοῖον, ὡς ἐνέπουσι, Δεύτερον ἐκ πρώτοιο καλὸν πλόον. Ἀμφοτέρων δὲ Φεύγειν ἀζυγέος τε βίου, ζυγίου τε πρόσωπον, Μιγνύντας μέλιτι τε χολήν, καὶ βόρβορον οἴνω, Καὶ Σολύμοις Σαμάρειαν ἀλιτροτάτην ἱεροῖσιν. Οὐδὲ γὰρ ὡσπερ ὁδοῖο τιταίνόμενον κατόπισθεν Ἄψ ἰέναι πόνος ἐστὶν ἐτώσιος, οὐδέ τι τάρβος, Ἡὲ βέλος πέμποντα μικρὸν προπάροιθε ποδοῖν Ῥῖψαι, μηδ' ἐπὶ τέρμα καὶ ἐς σκοπὸν ἄκρον ἰκέσθαι Οὐχ ὡς παρθενίην Χριστῷ βασιλῆϊ προθέντα, Καὶ λογικὴν θυσίην, ἱερίῳ ἀίματος ἐκτὸς, Εἰς γάμον ἂψ ἰέναι, θωῆ μόνον, ἀλλὰ μέγιστον 612 Πτώμα πέλει, θανάτοιο πέλας, πρὸς δ' αἰσχος ἄληκτον, Τῷ ἴκελον, ὡς εἴ τις ἐπ' οὖρεος ἀκροτόμοιο, Ὡ πλείστοισι μόγοις προσεβήσατο χρυσὸν ὀρύσσων, Ἡ θήρης μεθέπων γλυκερὸν πόνον, ἀπροτίοπος Ἐξαπίνης ἐπὶ γαῖαν ὀλισθήσειε πόδεσσι. Τίς δ' αἴων Σάπφειραν ἀτάσθαλον, Ἀνανίην τε, Κέρδεος οἱ σφετέραιο κακὸν μόρον ἠλλάξαντο, Οὐ τρομέει καὶ μικρὸν ὑποσχέσις τι κολούειν; Καὶ γλῶσσαν χρυσέην τις, ἐπεὶ νοσφίσατο λάθρη Ἀνδράσιν ἐν προτέροισι, παρεκνόνον ἠγεμονίης, Εἴματ' τε, χρῆμάτ' τε βαιὸν, ὄλω δηλήσατο λαῶ. Τοῖος παρθενίης ὀπίσω δρόμος, ἠὲ χερείων, 613 Ὅσσάτιον προφέρει λάχος ἔμπνοον. Ὡς ἀπόλοιο Συζυγίη, τὴν οὐτὶ γαμήλιος ἤρμωσε θεσμός, Ἄλλ' ὅστις ψυχὰς αἰεὶ προπάροιθεν ἰούσας Ἄψ ἐρύει, χθαμαλοῖσιν ὅπως πλεόνεσσι ἀνάσσει, Πρώτος ἐπ' οὐρανίοιο κλέους ἐπὶ γαῖαν ἔλυσθεις, Ἦς ὑπεροπλήσιν ἀτιμῆς ζυγὸν ἔλκων Ἐνθάδε τοῦ περ αἰεὶ κέντρον πεφυλαγμένος εἶναι. Ἡδὴ καὶ τοκέεσσι ἐγὼ μυθήσομαι ἄριστα, Ὡν βίος ἐν χεῖρεσσι, καὶ αἰσχεα, καὶ κλέος ἐσθλὸν Παρθενικῶν, πηοῖς τε σαόφροσι, καὶ μελεδῶναις. Οὐ θέμις, οὐδ' ἐπέοικε βιάζεσθαι μέγαλοιο Πλάσμα Θεοῦ. Πάντες γὰρ ἐνὸς γένος, ὅστις ἀνάσσει, 614 Ὅστις ἀνασσομένοισι ἐναρίθμιος, ὅστις ἄνολβος, Ὅστις ἐρικτήμων, ὑψίθρονος, ἐς χθόνα νεύων, Ὅς πολιῆσι πέποιθε, καὶ ὃς νεότητι γέγηθε. Πάντες ἐνὸς, πάντεσσι πνοὴ μία, εἰς ἓνα πάντες Νεύομεν. Ὡς δὲ Θεὸς πᾶσι βροτὸς ἴσος ἐτύχθη, Καὶ θάνε, καὶ συνέγειρε, καὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔδωκε. Τῷ μὴ τις σάρκεσσι φέρων χάριν ἀφραδέεσσι, Παρθενικὴν ἀέκουσαν ἄγοι πρὸς λέκτρα καὶ εὐνήν Δρασσομένην Χριστοῖο, πόθον βιώσαν ἄριστον, Πούλυπον ἐκ θαλάμης πέτρην κοτύλησιν ἔχοντα, Ἡέ τιν' ὄρνιν ἀοιδὸν ἀπ' εὐτύκτοιο καλιῆς. Ἄλλ' εἰ μὲν φιλόχριστον ἔχεις κέαρ, ἠὲ σέ γε δεσμοῖς Θειοτέροις ἐνέδησε Θεὸς, κόσμου τ' ἀνάειρε. 615 Στήσεις προφρονέως Χριστῷ περικαλλέα νύμφην, Ἡ κοῦρον, φιλότεκνος ὅπως πάρος Ἄννα Σαμουήλ, Σῶν καθαρῶν λαγόνων ἱερὸν γόνον, ἔμπνοον ἰρὸν, Πάντων πρωτοτόκων ἱερώτερον, ἀσταχύων τε Καὶ βοτρυῶν, οὐς κείρεν ἀπάργματα γηπόνος ἐσθλός. Εἰ δὲ σύ γε Χριστοῖο μέσος κόσμοιό τε βαίνεις, Ἴσον συζυγίη τε καὶ ἀζυγίη ζυγὸν ἔλκειν, Ἀμφοτέρων δ' ὅσα καλὰ, καὶ ὅσα ἀντίξοα λέξας, Εὖ καὶ ἐπισταμένως, καὶ τέρματα δισὰ χαράξας, Ἐσπεο τῆ κεν ἴοι θερμὸς πόθος ἠδ' ἐπάρηγε, Τῆ μὲν δουλосύνη, τῆ δ' οὐρανίοισι

πόθοισιν. Ἦτις δ' ὠρίος ἐστι γάμω, καὶ σῶφρονι βουλῇ 616 (Καὶ δεσμὸς ἀλόχῳ μὲν ἀνήρ, τοκέες δὲ θυγατρὶ, Χριστοῦ δ' ἀμφοτέροισι φόβος, φίλτρον δ' ἀγάμοισι). Μῆτε λιλαιομένην ἀνδρὸς ἀποέργαθε κούρην, Μῆτε Θεῶ πελάουσιν ἐς ἀνέρος οἶκον ἐπέγειν, Ἄχρη καὶ ἀτρεκίης, πειρᾶν γε μὲν οὐ τι μεγαίρω. Εἰ δέ γε συζυγίῃ μὲν ὄλην φρένα χεῖρα τε δοίης, Καὶ στήσας θαλάμους τε, χοροϊτυπίας τε, πότους τε Καγχαλῶν, καὶ γῆρας ἀποξύσειε μενοινή, Παρθενικὴ δ' ἀπὸ σεῖο φυγὰς πρὸς Χριστὸν ἀνέλθοι, Ὡς τε Δίκη τοπάροιθε, βοὸς κταμένου ἀροτῆρος, Δεΐδια μὴ κοτέησι Θεὸς ψήφοις ἀνίσσοισι Τῶ ὑποδάμναθ' ἅπασα χοὸς φύσις, ὡς πυρὶ κηρὸς 617 Πινόμενος. Τάρβος δὲ Θεοῦ καὶ σάρκ' ἐπέδησεν. Ἔστι καὶ οὐρανίοισιν ὁμοίους ἐνθάδε λάτρις· Ἔστι καὶ ἐν θνητοῖσι νόος θεότητι πελάζων. Ἦλιτε δ' ὅστις ἕμιξε φύσιν σάρκεσσιν ἄσαρκον, Ἀγγελικῶν τε πόθων κρατεροὺς ἀνέηκε Γίγαντας, Καὶ γαῖαν ἐκάθηρεν ἀμαρτᾶσιν οὐρανίωνων. Ἑλλήνων τάδε παισὶν, ἐπεὶ παθέεσσι ἐκεῖνοι Ἄλκαρ, ἐμητίσαντο θεοὺς στήσασθαι ἀλιτροὺς, Κλέπτας, ἀνδρογύνους, μοιχοὺς, ἀλιτήμονας ἀνδρῶν, Ἀνδροφόνους, τεκέων δηλήμονας, ἠδὲ τοκήων. Οὐκ οἶον, παθέων δὲ καὶ αὐτῶν ἰρὰ τέλεσσαν. Ἄθρει δὴ πρῶτιστον ὅσ' ἔπλετο μαργοσύνησι, 618 Ταῦρος, κύκνος, ὄφεις, χρυσὸς, πόσις, ὄρνις, ἅπαντα Ὅσσα μιν ὠκύς ἄνωξεν ἔρωσ κοῦρός τ' ἀλαπαδνός. Κεῖνοι παρθενίην μὲν ἀτιμάζοιεν ἐραννὴν, Σαρκοπέδην. Κεῖνοισιν ἀπιστοτάτη χοὸς αἴγλη, Οἱ σφισι μετρεῖουσιν ἀτασθαλίησιν ἅπαντας. Οὐ καθαρῆς γλήνης δὲ κατηφέα τείρεα λεύσσειν· Καὶ χθῶν ἔμπεδός ἐστιν, ἰλιγγίῳσι δ' ἄπιστος. Ἦμῖν δ' οὐ θέμις ἐστὶν ἐλεγχεῖν καταχεύειν Παρθενίης. Τί δ' ἄπιστον ἔρον Χριστοῦ βασιλῆος εὐνάζειν βροτέους τε πόθους καὶ σαρκὸς ἐρώας, Ὡς πάρος αἱματόεντα ῥόον σχέθεν αἱμοροοῦσης 619 Ἀψαμένης· κλέφθη γὰρ ἐκὼν Θεὸς, ἠ δὲ ῥεέθρων Αὐαλέη πηγὴ τῆμος θάλεν, εὐτ' ἐμαράνθη. Ἦε πυρὸς, ξιφῆων τε καὶ ὕδατος, ἀργαλέων τε Θηρῶν, δαπτομένων πικροῖς μελέων κεράεσσι. Θυμὸς Χριστιανοῖσιν ὑπέρτερος, εὐτε διώκτης Καιρὸς ἐπισπέρχησι Θεοῦ περὶ δῆριν ἐγείρων. Οὐκ ἄϋπνος κείνοισι βίος, καὶ ἀνέστιος αἰὼν; Εὐχαί τε, στοναχαί τε ἀκαμπέες; οὐ δακρύοισι Τήκοντ'; οὐ νυχίησι καὶ ἡματίησιν ἀοιδαῖς, Ἔνθεν ἀναθρώσκουσι βίον καὶ σάρκα λιπόντες; Οὐκ ὀλίγοις σπινθῆρσι πνοὴ κατερύκετ' ἐδωδῆς; Οὐ σήραγγας ἔχουσι δόμους, καὶ δέμνια πέτρην, Ἦ δ' ἀπαλὰς ποίας τε καὶ αὐαλέους κλαδεῶνας; 620 Οὐ θηρσὶ ναίουσιν ὁμέστιοι ὠμοβόροισιν, Ὡς κεν ὑπεκκακότητα χοὸς καὶ δεσμὰ φύγωσιν; Ὡς δ' ὄρνιν φοίνικα φάτις θνήσκοντα νεάζειν Ἐν πυρὶ τικτόμενον, πολλῶν ἐτέων μετὰ κύκλα, Γηραλῆς κονίης ξεῖνον γόνον αὐτογένεθλον, Ὡς οἷ γε θνήσκοντες ἀεῖζωι τελέθουσι, Δαιόμενοι πυρόντι πόθῳ Χριστοῦ βασιλῆος. Ἐν δ' ὀλιγοδρανίῃ κεῖται σθένος εὐσεβέεσσι. Ταῦτα τίς εἰσορόων, οὐ σπένδεται ἠϊθέοισι Γηθόσυνος σάρκεσσιν, ἐπεὶ ζέσεν οἶστρος ἀρείων; Ὡ φύσι παμμήτειρα, σὰ δ', οὐκ ἐμὰ θαύματα λέξω, Ὅσσα καὶ ἐν χέρσοισι καὶ ἐν πελάγεσσι εἴθηκας. Πυρῆνομ' ὡς πτερόεσσα τρυγῶν, τρυγόνος φιλίοιο Χηρωθεῖσ', ὁμόλεκτρον ἐδὸν ποθέουσα σαόφρων, 621 Οὐ δέχεται πόσιν ἄλλον ἐῖς καθύπερθε καλιῆς. Ὅρνι σοφῆ! Μερόπεσσι δ' ἀγνὸς βίος, ὅσπον ἀρείων! οὐδὲ μὲν οὐ λακέρυζα μελάγχροος, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ Ζῶει κουριδίοιο πόθου τμηθεῖσα κορώνη, Πάντα πόσιν στυγέουσα, ἐπὶ φίλον εὐνὴν ὀλέσση. Ἰχθύσι δ' εἰναλίοισι νόμος, παύροις μὲν ἄθεσμος, Ἀμφὶ γάμους, πολλοῖς δὲ σαοφροσύνης τε μέμηλε, Καὶ θαλάμων, ἀλόχων τε. Δίκη δὲ τε κἀνθάδ' ἀνάσσει. Ἄλλοι δ' οὐ πλεόνεσσι ἐνὸς μογέουσι τόκοιο, Ἄλλοι δ' εἰαρινῆ μόννη φιλότῃ γάννυνται, Καὶ πλέονες. Μέτρον δὲ φύσις ἐπέθηκε πόθοισι. Καιρὸς δ' αὐτῷ φιλότῃ ἐννήος ἐστὶν ἅπασιν, Ἦερίοις ἀλίοις τε καὶ ὅσ' ἐπὶ γαῖαν ὀδεύει. 622 Οὐδ' ἐκτὸς προχέουσιν ὄρου πόθον, ἀλλὰ δέονται Ὡρια μαργαίνοντες, ἐπὶ σφεας εἶαρ ἐγείρη. Καὶ ῥ' οἱ μὲν μιγάδεσσι ἐπαῖσσοισι γάμοισι, Τοῖς δ' ἄλοχοί τε μέλουσι φίλοι, καὶ θεσμὸς ἔρωτος. Οἰοτόκος δ' ἄλλοισιν ἐπάρκιος ἔπλετο μίξις, Ὡς τινες, οἱ ζῶων τε

γόνους καὶ πάντ' ἐφράσαντο. Εἰ δὲ καὶ ἀφραδέεσσι σαοφροσύνης τι μέμηλε, Πλάσμα Θεοῦ, σὺ δὲ σαρκὸς ὄλον νόμον οὔτι πεδήσεις, Ἦν ἐθέλης; Εἰκτὸς δὲ λόγῳ βροτὸς, ὡς πυρὶ χαλκός. Εἰ δ' οὐ σαρκὸς ἄνασσα λόγου φύσις, ὡς μ' ἐθέωσεν. Εἰκὼν, τί πλέον ἡμῖν ὁμοίᾳ κινυμένοισιν; Εἴ τοι καὶ πλεόνων φύσις ἄσχετος, ἀλλὰ τὸδ' ἴσμεν, Πολλάκι καὶ ξυνῆς φύσιος κρατέουσιν ἐφετμήν. 623 Καὶ γὰρ ἐμοὶ δέμας ἐστὶν ὁμοίον ἀλλά μ' ἔδησε Σταυρὸς ἐλῶν, ᾧ σάρκα φέρων προσέδησα βαρεῖαν. Χριστῷ συνθανέειν γὰρ ἐέλδομαι, ὡς συναερθῶ, Πάντα φέρων Χριστοῦ, λόγον, δέμας, ἦλον, ἔγερσιν. Ἄλλοις δ' αὐτομάτη σαρκὸς δέσις, οὐχ ὑπ' ἔρωτος Θειοτέρου, τὴν οὔτι σαοφροσύνην καλέουσιν. Ἐμπαγε μὴν γέρας ἐσσι θεόδοτον, ὕβριος ἐκτὸς Ζῶειν, εὐδιόωντά τ' ἔχειν νόον, ἢ δ' ἀτίνακτον. Ἄλλος δ' αὐτὸ μέθυ λαρὸν ἀπήχθετο, ἄλλος ἐδωδῆν, Τὴν ἄλλοι φιλέουσιν, ἀπέστυγεν ἄλλος αὐτμήν. Ἄλλοι δ' αὐτὸ μερόπεσσι ἀπεχθέα θυμὸν ἔχοντες, Ἐσχατιάς ναίουσι, βροτῶν δ' ἄπο τῆλε θέουσι Προφρονέως. Σὺ δ' ἄπιστον ἔχεις νόον ἀζυγέεσσι. 624 Οὐ μὲν ἄπιστον ἔγωγε οἶομαι. Ἄλλ' ἐπὶ τάρβος Φεύγεις, συζυγίης δὲ κακῶν ἐπελήσασα τῆμος. Οὐδὲ πυρὸς μαλεροῖο διατρέχει, ἢ ὕτε γαίης, Σκαίρουσα χθαμαλοῖσι ποσὶν τυτθῆ σαλαμάνδρη; Ἰχθὺς δ' ἔμπυρός ἐστι, καὶ οὐ πυρὶ δάμνατ' ἀπίστῳ Ἐμπυρός· αἰθόμενος δὲ, μέσης διαλάμπεται ἄλμης. Οὐδὲ λίθος μάγνησσα σιδήρεον ὄλμον ἀνέλκει; Οὐδ' ἀδάμας ἀδάμαστος; ὁ δ' οὐ σέλας ἦκε σιδήρῳ Θεινόμενος, ἄλλος δὲ σελάσσεται ὕδατι βαιῷ. Ὑδατι μὲν σέλας ἦκεν, ἀπηυγάσθη δ' ἄρ' ἐλαίῳ. Ὅσσα τε δ' αὐτὸ καὶ τῶνδε παροίτερα θαύματ' ἔασι, Τίς κεν ἀριθμῆσειεν; ἐπεὶ πάρα πόλλ' ἀγορεύειν. Παίζει γὰρ λόγος αἰπὺς ἐν εἴδεισι παντοδαποῖσι 625 Κιρνὰς, ὡς ἐθέλει, κόσμον ὄλον ἔνθα καὶ ἔνθα. Παῦρα δ' ἀπὸ πλεόνων μυθήσομαι, ὧν τὰ μὲν, αὐτὸς Ἐδρακον, ὧν δὲ βίβλοι, ὧν δ' οὐατα πίστιν ἔδωκαν. Οὐχ εἷς μὲν ποταμοῖσι κάτω ῥόος ἐστὶν ἅπασιν; Εἷς δὲ νόμος πελάγεσσι ἐπ' ἠϊόνεσσι δεδέσθαι; Εἷς δὲ πυρὸς φλογόντος ἄνω δρόμος ἄλμασι πυκνοῖς; Ἄλλ' ἔμπης ποταμὸς πικρὴν διανήχεται ἄλμην, Καὶ ποταμὸς περ ἐλῶν, οὐδ' ὕδατι μίσγεται ὕδωρ. Ναῦται δ' ἐκ πελάγους γλυκερὸν ποτὸν ὕδρευονται, Νῆα ῥόω πελάοντες ἐπειγομένῳ ποτὶ γαῖαν. Εὐβοίης δ' ἄρ' ὄπωπα θρασὺν πόρον, οὐδ' ἐπίφραστον Πορθμὸν, ἀλὸς κληΐδα, παλισσύτοισι ῥεέθροις 626 Μαινόμενον. Πόντος δὲ ῥέει, καὶ ῥεΐθρον ἄνεισιν. Ὀκεανὸς δ' οὐχ ἔλκετ' ἀπὸ χθονὸς, εἴτ' ἐπὶ χέρσον Ἔρχετ' ἐπειγομένοισι μεταΐσσων ῥοθίοισι; Καὶ πεδίον καὶ πόντος ἐπ' ἠϊόσι Κιμμερίοισιν Ἄλλος δ' αὐτὸ ῥόος εἴσι πυρὸς φλογὸς, εἰ ἔτεόν γε, Αἰτναίων σκοπέλων ἀπερεύγεται ὄλκός ἄπιστος, Πῦρ ποταμὸς. Τὰ δ' ἄμικτα μίγη, Χριστοῦ θέλοντος. Οἶδα καὶ ἐν βαιοῖσιν ὁμοίᾳ θαύματ' ἀεῖσαι. Ἔστι τις ἐν καρποῖσι κερασβόλος, ὡς ἐνέπουσιν, Ὅς μοῦνος, τῶν ὅσσα φύει ζεΐδωρος ἄρουρα, Ἐσκληκὸς καὶ ἄτεγκτον ἔχων δέμας, οὗτ' ἐνὶ γαίῃ Λύεται, οὗτ' ὄμβροισι πιαίνεται, ἀλλὰ πέπηγεν Αὐαλέος, κεράων στερεώτερος ἡματα πάντα. 627 Οὗ τὸ κέρας βέβληκε βοὸς κέρας, εὗτ' ἀροτῆρος Δεξιτερὴ προχέησιν ἐὶν ἐς καρπὸν ἄρουραν, Ἐνθεν ὄγ' ἐκ κεράων καὶ οὔνομα καὶ φύσιν ἔσχεν, Εἴ τέ τιν' ἄλλον ἴσασι σοφοὶ λόγον· οὐ γὰρ ἔγωγε. Ταῦτα φύσις. Σὺ δ' ἄκουε καὶ ὄσσο' ἐβίησατο τέχνη. Πῆρες μὲν λαλέουσιν ὁμοίον ἀνθρώποισι, Φωνῆς ἀλλοτρῆς ζηλήμονες, ἦν ἐδίδαξαν Εἰδῶλον ξεστοῖο κατ' εἰσόπτροιο φαανθὲν Ψηρὸς, κρυπταδίην τε ἰεῖς ὅπα κερδαλέος φῶς. Καὶ κόρακες κλέπτουσιν ὁμῶς ὅπα. Ὡς δ' ἐρατόχρως Ψιττακὸς ἀγκυλόχειλος ἔσω πλεκτοῖο δόμοιο, Ἀνδρόμεον φώνησε, καὶ ἠπαφεν ἀνδρὸς ἀκουῖν. Ἴπποισιν δὲ κάλως ἀπήροισι, ὧν καθύπερθεν Βαίνουσιν. Στυγερὴ δὲ δι' ἠέρος ἄρκτος ὄδεύει, 628 Ἐν δὲ δίκης θῶκοισι, δικασπὸλος ὡς τις ἐχέφρων, Ἐζομένη, νώμησε δίκης ἰθεῖα τάλαντα, Ὡς δοκέει, παλάμησι, νόον δὲ ψεύσατο καὶ θῆρ. Καὶ βροτὸς ἐξεδίδαξεν, ἂ μὴ φύσις. Ὡς δὲ λέοντος Εἶδον ὑπὲρ νώτοιο λεοντοκόμον βριαροῖο Ἐζόμενον, θηρὸς δὲ μένος ὑπεδάμαντο χειρὶ, Καὶ ῥ' ὁ μὲν ἠνιόχευεν, ὁ δ' ἠγέτο βρυχαλέος θῆρ, Ῥίψας λοίγιον ἄσθμα, καὶ ὄν σαίνεσκεν ἄνακτα. Ὡς δὲ καὶ ἀργιόδοντα βαρὺν, μεγακῆτα

θῆρα, Ἴνδὸς ἄγει καθύπερθε πάϊς ὀλίγῳ ὑπὸ κέντρῳ, Νωμῶν οἶά τε νῆα δέμας κρατεροῦ ἑλέφαντος. Τολμήεις, ὃς πρῶτος ἐμήσατο θῆρα δαμάσσαι, Καὶ ζυγὸν αὐχένι θῆκε, καὶ ἤγαγεν ἄρμα πέλωρον. Ἄλλὰ σὺ καὶ θήρεσσι νέμεις πλεόν ἢ μερόπεσσι, 629 Εἰ θηρῶν μὲν ἔκαμψε βίη φύσιν, οἱ δ' ἀδίδακτοι Εἰσὶ καλοῦ, καὶ μῦθον ἐπὶ ῥόθον ἐγγὺς ἔχοντες. Ἄγριε, πῶς ῥα σὺ τόσσον ἐφουβρίζεις μέγαλοιο Πλάσμα Θεοῦ; τίς τόσσον ἐὴν ἤχθηρε γενέθλην; Ἄλλ' οὐ τοῖος ἔμοιγε νόος καθαρὰ φρονέοντι· Ἄλλ' οἷδ' οὐρανίους τε νοήματα, καὶ δέμας ἀγνοῦς Ἄνδρας θηλυτέρας τε. Τὸ γὰρ πλεόν ἐν μελέεσσι· Ξυναὶ δ' ἀμφοτέροις ἀρεταί, ξυνή δὲ κέλευθος Ἐς βίον αἰπήνεντα. Τὸ δὲ πλεόν ἰεμένιοιο. Πηοῖσι μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι οὐρανοφοιτῶν. Παρθενίη, σὺ δέ μοι περικήδεο, ὥς κεν ἐρυμνὴ Πάντοθεν, εὖ βεβαυῖα, Θεῶ καὶ ἄρτιος εἴης, Μάργαρος ἐν λάεσσιν, ἑωσφόρος ἐν φαέεσσιν, 630 Ἐν πτηνοῖσι πέλεια, ἐν ἄλσεσιν ἔρνος ἐλαίης, Καὶ κρίνον ἐν πεδίοισι, καὶ ἐν πελάγευσι γαλήνη. Παρθένε, κόσμον ἅπαντα, καὶ ὀππόσα τερπνὰ βίοιο Ὡσαμένη, Χριστοῦ πέλας ἴστασο λαμπετόωντος, Καὶ χερὶ χειρὸς ἐλοῦσα, τῆς ἄγε παστάδος εἶσω, Τερπνῆς, ἠδυπνόοιο, θυώδεος· ὥς κε μύροισι Μίξαις οὐρανίοισι μύρον τεδόν, ἔνθα χυθεῖσιν Ἀφράστοισι πόθοισι πόθους, καὶ κάλλεϊ κάλλος, Κρυπτὸν κρυπταδίῳ, καὶ αἰγλήεντι φαιινόν, Χριστὸν ἔχοις μορφῆς ἐρικυδέος ἐσθλὸν ἑραστήν, Χριστὸν ἔεδνωτήν. Χριστὸς δ' ἀνέωξε καλύπτρην, 631 Καὶ θάμβησεν ἰδὼν κεδνὴν περικαλλέα νύμφην, Ἐσθλὴν, μαργαρίεσσαν, ἐϋθρονον, ὑψικάρηνον, Καί σε καλὴν περ ἐοῦσαν, ἔτι χαρίεσσαν ἔθηκε. Χριστὸς καγχαλόωσαν ἐὰ πρὸς δώματ' ἀνάξει, Καὶ θήσει σοι δαῖτα γαμήλιον ἐν μέγαλοισιν Ἀχράντοισι χοροῖσι, καὶ οὐρανίησιν ἁοιδαῖς, Καὶ στέψει χαρίτεσσιν ἀειθαλέεσσι κάρηνον, Καὶ στήσει κρητῆρα μεθύσματος ἠδυπνόοιο, Καὶ δείξει σοφίης μυστήρια, τῆς ἐν ἐσόπτρῳ Εἰκόνας ἐνθάδ' ὀρώμεν, ἐτήτυμα φῶτα νόοιο Γυμνοτέρου. Σάρκες γὰρ ὑποεἰξουσὶ παχεῖαι Πνεύματι, ἠέριαι δὲ, βίον δέξονται ἀγήρω. Ἄλλὰ, φίλοι, μέλπωμεν, ὅσοις πόθος ἀγνὸς ἄνακτος· Ἥιθεοι, κοῦραί τε, Θεοῦ γάμον οὐρανίωτος, Λαμπάδας ἀψάμεναι, θείου μιμήματα φωτὸς, 632 Ἀσβέστους, νοεράς τε, ἀεὶ πλεόν ἐν καθαρῇσι Πρήξεσιν ἠδὲ λόγοισι ῥιπιζομένας μέγαλοισιν Ἄχρι καὶ οὐρανίοιο. Σὺ δ' ἴλαος ἄμμιν ἐπέλθοις, Ἰλαος, ἴλαος ἄμμιν, ἀγνή Τριάς, εἰς ἐν ἰοῦσα Ἐξ ἐνὸς, ὀφθαλμοῖσιν ὑπαυγάζουσα φαινοῖς Σήμερον, ὑστάτιον δὲ φαάντερον, οἷσιν ἔλαμψας Εἰς Θεὸς ἐκ Γενέταο δι' Υἱόος ἐς μέγα Πνεῦμα, Ἰσταμένης θεότητος ἐνὶ τελείοισι τελείης.

Γ'. Πρὸς παρθένους παραινεντικός. Ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ τὸν Συρακούσιον μιμεῖται οὗτος γὰρ μόνος ποιητῶν ῥυθμοῖς τε καὶ κῶλοις ἐχρήσατο, ποιητικῆς ἀναλογίας καταφρο νήσας. Παρθένε νύμφη Χριστοῦ, δόξαζέ σου τὸν νυμφίον 633 Ἀεὶ. Κάθαρε σαυτὴν ἐν λόγῳ καὶ σοφίᾳ, ἵνα λαμπρὰ τῷ λαμπρῷ πάντα ζήσης τὸν αἰῶνα Κρείσσω γὰρ αὕτη πολὺ τῆς φθαρτῆς συζυγίας. Ἐν σώματι τὰς νοεράς δυνάμεις ἐμιμήσω Ἀγγελικὴν ἐπὶ γῆς μετῆλθες πολιτείαν. Δεσμὸς ἐνταῦθα, καὶ λύσις, καὶ σώματ' ἐκ σωμάτων· Ἄνω δ' ἐκάστη μονὰς οὐποτε λυομένη· Οἱ πρῶτοι φέρουσ' ἀκτίνα τῆς καθαρᾶς Τριάδος, Πνεύματα καὶ πῦρ, λειτουργοὶ τῶν Θεοῦ προσταγμάτων. Ὑψηλὴ δὲ μίξιν ἐξεῦρεν, ἀεὶ ρέουσα φύσις, ἣ μέτρον ὥρισε Θεὸς, γάμον νομοθετήσας. 634 Σὺ δ' ἔργον ὕλης φυγοῦσα, τοῖς ἄνω συνηρμόσθης, Ὡς νοῦς ἀρμόζεται νοῖ τὴν θείαν ἀρμονίαν, Καὶ σαρκὶ πολεμοῦσα βοηθεῖς τῇ εἰκόνι. Πνοὴ γὰρ ἔφυς Θεοῦ, τῷ χεῖρονι συνδεθεῖσα, ἵνα ἐκ πάλης καὶ νίκης τὸ στέφος ἀπολάβης, Ἄνω θεῖσα καὶ τὸν χοῦν καλῶς ὑποταγέντα. Αἰνεῖσθω σοὶ καὶ γάμος, πρὸ γάμου δ' ἀφθορία· Γάμος συγγνώμη πάθους, ἀγνεῖα δὲ λαμπρότης· Γάμος πατὴρ ἀγίων, ἀγνεῖα δὲ λατρεία. Ταύτην καὶ τότε καιροῖς ἐτίμων τοῖς εὐθέτοις, Ἀδάμ ἐν παραδείσῳ. Μωσῆς ἐν ὄρει Σινᾶ, Λειτουργῶν ὁ Ζαχαρίας, ὁ πατὴρ τοῦ Προδρόμου. 635 Γάμος καὶ

παρθενίας ρίζα τῆς Θεῶ φίλης, Ἄλλ' ἔστιν ὁμῶς σαρκὸς καὶ βράσματος δουλεία. Ὅτ' ἦν νόμος, καὶ σκιαὶ, καὶ πρόσκαιροι λατρεῖαι, Τότ' εἶχε πρῶτα καὶ γάμος, ὡς ἔτι νηπιώδης· Ὅτε δ' ὑπεξῆλθε τὸ γράμμα, τὸ πνεῦμ' ἀντεισῆχθη, Καὶ Χριστὸς ἔπαθε σαρκί, προελθὼν ἐκ Παρθένου, Τότ' ἐξέλαμψεν ἀγνεῖα συντέμνουσα τὸν κόσμον, Ὅν ἐκεῖ δεῖ μεταβῆναι Χριστῶ συνανελθόντι. Καλῶς ὀδεύεις, παρθένε, εἰς ὄρος, ἄνω σώζου· Μὴ πρὸς Σόδομ' ἀποβλέψης, μὴ στήλη παγῆς ἀλός. Μηδὲ λίαν σε σαρκὸς ἢ φύσις ἐμφοβεῖτω· Μηδὲ θαρρήσης ἄγαν, ὥστε πότε' ἐκπλανηθῆναι. Σπινθὴρ ἀνάπτει καλάμην· σβέννυσι δ' ὕδωρ φλόγα. 636 Ἔχεις φάρμακα πολλὰ τῆς σεμνῆς παρθενείας· Θεοῦ σε φόβος πηγνύτω, νηστεία σε κενούτω, Ἄγρυπνία, προσευχαί, δάκρυα, χαμευνία, Ἔρωσ ὅλος πρὸς Θεὸν, γνησίως τεταμένος, Πάντα κοιμίζων πόθον ἀλλότριον τῶν ἄνω Ὁ πεσὼν ἐγειρέσθω· ὁ ναυαγῶν ἐλεείσθω. Σὺ δὲ εὐπλόει, τὸ ἰστίον πετάσασα τῆς ἐλπίδος Οὐ τῶν κάτω τὸ πίπτειν, τῶν δ' ἄνω φερομένων Ὀλίγοι πτερορῥυοῦσιν, οἱ πλείους δ' εὐδρομοῦσιν. Ἔπεσεν Ἐωσφόρος, ἀλλ' οὐρανὸς ἀγγέλων. Ἰούδας ἦν προδότης, οἱ δ' ἔνδεκα λαμπτήρες. Μόνον ὄλην σεαυτὴν ἀγνήν τήρει, παρθένε. Μὴ πως ῥυπώσης Χριστοῦ τὸν ἄσπιλον χιτῶνα. Ὅμμα σου σωφρονεῖτω, γλῶσσα παρθενευέτω, 637 Μὴ νοῦς πορνεύῃ, μὴ γέλως, μὴ ποῦς ἄτακτα βαίνων. Τὴν πιναρὰν στολήν σου, καὶ τὴν ἀύχμηρὰν κόμην, Μᾶλλον αἰδοῦμαι μαργάρων καὶ τῆς σηρῶν εὐκοσμίας. Καλὸν ἄνθος ἢ αἰδῶς, καὶ μέγας κόσμος ὠχρότης, Καὶ πλέγμα καλὸν, πάσαις ἀρεταῖς στεφανοῦσθαι. Ἄλλη χρώμασιν εἰκόνα τὴν Θεοῦ νοθευέτω, Πίναξ ἔμψυχος, σιγῶν κατήγορος τῶν ἔνδον· Σὺ δ' ἦς ἔχεις εὐμορφίας νεκρούσθω σοι τὸ πλεῖστον· Κάλλει δὲ λάμπε ψυχῆς ἐκ Θεοῦ κοσμουμένη. Ὅψιν δ' ἀρρένων φεῦγε, εἰ θέμις, καὶ σωφρόνων, Μὴ που πλήξης, ἢ πληγῆς ἐκ μώμου τοῦ Βελία. Ὅμματ' ὄμμασι μὴ δουλοῦ, μὴ δ' ἔλκε λόγον λόγῳ, Μὴ παρειαὶ παρειαῖς διδότω παρρησίαν. 638 Μηδὲν σοι καὶ τῇ γεύσει ξύλου τοῦ κατακρίτου, Μὴ σε ξύλου τῆς ζωῆς ὁ ὄφις ἔξω βάλῃ. Καὶ τοῦτο πείθου σὺ, παρθένε, μὴ συνοίκει προστάτη· Χριστὸν ἔχουσα νυμφίον, ζηλοῖ σου τὴν ἀγνεῖαν, Τί μοι, σάρκας φυγοῦσα, πρὸς σάρκας ἐπιστρέφεις, Οὐ πάντες ἄνδρες τὴν σὴν ἀπλότητα χωροῦσιν. Ὡς ῥόδον ἐν ἀκάνθαις, οὕτως ἐν πολλοῖς στρέφη, Καὶ ἐπάνω πονηρῶν παγίδων διαβαίνεις. Ὁ μὲν ἐγείρει παστάδας, ἢ δ' ἐκκομίζει νυμφίον, Ἄλλος γίνεται πατήρ, ἄλλος δ' ἄπαις ἀθρόως. Ὅσον κακὸν ὠδίνες, ἀτέλεστοι πολλάκις; Ὅσον δὲ ζῆλος συζύγου, κλαπῆναί που φιλιάν; 639 Ἐκθρέψαι δὲ καὶ παιδεῦσαι, ἔπειτ' ἀτιμασθῆναι, Καὶ πικρὰς ἀπολαύειν τῶν πόνων ἀντιδόσεις; Σοὶ δὲ μέριμνα μία πρὸς Θεὸν αἰεὶ βλέπειν. Ἡ χρεῖα δ' ἔστω ὀλίγη μάζα, καὶ μικρὰ σκέπη, Ἄφ' ἧς πεῖραν καὶ Χριστῶ προσήγαγεν ὁ πειράζων, Λίθους αἰτῶν εἰς ἄρτους πεινῶντα μετατρέψαι· Ὡν μὴ ποθ' εἵνεκα μηδέ τι τῶν αἰσχυρῶν ὑπομένης. Οὐ χείρων εἶ πετεινῶν σχεδίως τρεφομένων. Οὐκ ἐκλείψει σοι καμψάκης ἐλαίου πιστευούση. Κόραξ ἐκθρέψει καθάπερ Ἡλίαν ἐν ἐρήμῳ. Ὁρᾶς Θέκλαν ἐκ πυρὸς καὶ θηρίων φυγοῦσαν, Παῦλον τὸν μέγαν πεινῶντα, καὶ ῥιγοῦντα προθύμως, Ἴνα σὺ μάθης, παρθένε, πρὸς Θεὸν μόνον βλέπειν, Ὅς ἐν ἐρήμῳ τρέφειν οἶδε καὶ μυριάδας. 640 Μαραίνεται τὸ κάλλος, ἢ δόξα παρατρέχει, Ὁ πλοῦτος ἄπιστον ῥεῦμα, τὸ δύνασθαι δ' ὀλίγων· Σὺ δὲ τοῦ πλάνου κόσμου τὰς στροφὰς ἐκφυγοῦσα, Εἴσελθε εἰς τὰ ἅγια τῶν ἀγίων γελῶσα, Καὶ σὺν ἀγγέλοις χορεύσεις τὴν ἄπαστον χορείαν, Κρεῖσσονα τόπον λαχοῦσα υἰῶν καὶ θυγατέρων. Ἄλλ', ὦ παρθένοι, Χριστὸν μένοιτε γρηγοροῦσαι, Καὶ φαιδραῖς τὸν νυμφίον δέξασθε ταῖς λαμπάσιν, Ἴνα συνελθοῦσαι τὸ κάλλος τοῦ νυμφίου ἴδητε, καὶ μιγῆτε τοῖς ἄνω μυστηρίοις.

Δ'. Εἰς παρθένον. Ἄγνευε πᾶσι, Παρθένε, καὶ τοῖς ὄμμασι Πάντων μάλιστα· μηδέ τιν' εἰσοικίση 641 Ἀνδρῶν βοηθὸν, μηδὲ τὸν σοφώτατον. Σὺ μὲν γὰρ ἀγνή, τὸν

φθόνον δ' ἐγὼ λίαν Δέδοικα, μή σε κεντρίσας δυσφημία, Λύση τὸν ἀγνὸν ζῆλον οὐ
στεργεῖς βίου. Ὅλοιό μοι πᾶς ὅστις ἀγνεῖαν σέβων, Τὴν τῶν ἀσάρκων ἀγγέλων
παραστάτιν Σύνοικον αἰρή παρθένον. Τί δεῖ πυρός; Κρείσσων πυρὸς σύ; πῶς δὲ τὸν
καπνὸν φύγοις, Σαυτὸν μελαίνων τῇ κενῇ γλωσσαλγία; Ἐντεῦθεν ἤρθης, παρθένε,
καὶ ζῆς ἄνω. Μάζα στενή σοι, καὶ σκέπη τὸ φορτίον; Ὡν μή ποτ' αἰσχρὸν εἶνεκεν
μηδὲν πάθης. Μηδ' ἀντὶ τοῦ σοῦ προστάτου δέξῃ τινὰ 642 Κοινωνὸν αἰσχύου, καὶ
βίου, κἂν ἀγνὸς ᾦ, Μή πού σε Χριστὸς ὡς διπλῆν ἕξω βάλῃ.

Ε'. Πρὸς τοὺς ἐν κοινοβίῳ μοναχοὺς. Εἰ μὲν δὴ πλεόνεσιν ὁμὸν βίον
αἰνήσαιεν Ἄνῆρες ἢ δὲ γυναῖκες, ὁμοφροσύνης ὑπὸ δεσμοῖς, Ἴλαον ἀμφὶ ἄνακτα
χοροστασίης μεδέοντα, Σύμπνοον, ἰσοκέλευθον, ὁμώροφον εὐχος ἔχουσαι, Λώιον.
Οὐκ ἐθέλει γὰρ ἅπαν καλὸν οἶον ὀρᾶσθαι. Οὐδὲ γὰρ ἔστιν ἄριστον, ὃ μὴ καλοῖο
προέσχε. Καὶ στεινὴ φιλή, βαιὴ χάρις, ὡς πολὺμικτος Βορβορή. Κέλομαι δὲ καὶ
ἐνθάδε χάσμα μέγιστον 643 Ἐστάμεν, ὡς κεν ἔωσι διασταδὸν εὐσεβέοντες, Ἄνῆρες
ἢ δὲ γυναῖκες, ὁμὸν κλέος οἶον ἔχοιεν. Οὐδὲ γὰρ οἰοβίοισι μόνον φθόνος, ἀλλ' ἔτι
μᾶλλον Πλειότεροις, πλείων τε κακοῦ μόθος. Εἰ δὲ καὶ οἶος Ναιετάειν ἐθέλοις
Χριστῷ ξυνούμενος οἶω Καὶ τὸ φίλον πάντεσσι δ' ὅμως δέος, ὥσπερ ἔμοι γε,
Δυσμενέος τε πάλης, καὶ πτώματος οὐλομένοιο.

Π'. Εἰς σωφροσύνην. Καλὸν γάμῳ δεδέσθαι, σωφρόνως μόνον, Πλεῖον
νέμοντα τῷ Θεῷ συσσαρκίας. Κρεῖσσον τὸ δεσμῶν τυγχάνειν ἐλεύθερον, Τὸ πᾶν
νέμοντα τῷ Θεῷ καὶ τοῖς ἄνω. 644 Θεὸς μὲν ἄζυξ, ἀγγέλων τ' ἀσαρκία. Ὑλῆ δὲ
συζυγῆς τε καὶ πλήρης φθορᾶς. Γάμος μέριμνα συζύγου καὶ φιλτάτων. Τῇ παρθενία
Χριστός. Εἰ γυνὴ Θεῷ ἴσον φέρει τι, καὶ γάμος λυτῷ βίῳ. Εἰ δ' οὐδὲν ἴσον, οὐδὲ τοῖς
βίοις ἴσον. Μὴ τοίνυν, ὧ τεκόντες, ὑβρίζοιτέ με, Γάμῳ περισκιρτῶντες, ἀγνεῖα δὲ μή.
Γάμῳ δίδωμι, τὴν ἀγνεῖαν λαμβάνω. Ἄλλ' εἰσὶν οἱ πεπτῶκασ'. ἀλλ' ὄλοιό μοι, Μὴ
τοὺς ἀρίστους ἐκλέγων. τοὺς δ' ἀσθενεῖς. Οἱ μὲν γὰρ αὐτοῖς αἰσχύος, οἱ δ' ἡμῖν κλέος.
Γῆ δ' οὐκ ἀροῦται τῆς χαλάζης εἵνεκα, 645 Οὐ δ' ἀμπελῶν φυτεύεθ'; ἢ θάλασσα δὲ
Ὅρμοις δίδωσι πάντας οὐσπερ λαμβάνει; Τί μοι τὰ πόρρω; κειμένῳ δ' Ἐωσφόρῳ Μὴ
συγκατενέχθησαν ἀγγέλων χοροί; Τί δ', οὐκ Ἰούδας ἦν φονεὺς τοῦ Δεσπότη, Ἄλλ'
οἱ μαθηταὶ δόξα; Τοῦτο δ' οὐ σκοπεῖς, Τοῦ σοῦ γάμου τὰ δεινὰ, καὶ μοιχῶν κλοπὰς,
Ἐξ ὧν τὸ φίλτρον, καὶ γένος νοθεύεται. Ὑψοῦ βάδιζε, τὸν φθόνον δ' ἔα κάτω.
Ἄγνευε πᾶσι, παρθένε. Χριστῷ μόνῳ Νύμφη, κράτει τὸ κάλλος ἐσφραγισμένον.
Χριστὸς μὲν ἔστιν, ἀλλὰ καὶ ζήλου πλέως. Οὐδὲν δυσειδὲς, οὐδ' ἄκοσμον ἐκφέρει.
Ἐσθῆτι κόσμος κόσμος ἢ ἀκοσμία, Θρύψιν δὲ φεῦγε, καὶ ταπεινοῦ τὰς κλάσεις. 646
Μὴ τὸ βλέπεσθαι τῷ βλέπειν θήρευέ μοι. Σώφρων βάδιζε, κἂν ἀναστρέφῃ μόνῃ.
Κλείς ὡσὶ κείσθω, μηδὲ πορνεῦοι γέλωσ'. Πλειστον παρειαι, καὶ γέλωτος ἔμφασις.
Θυμὸς, μέθη, δαίμων τε παρθένους ἴσον. Πάντων δὲ χειρὸν πλησμονὴ γαστρὸς χάριν.
Εὐχαῖς τὸ κάλλος εἰκέτω κάγρυπνίαις. Σύνοικον αἰροῦ μηδ' ἀδελφὸν ῥαδίως.
Ἐμπεπύρευμα (sic) τῆς νόσου τί δεῖ βλέπειν Οὐδὲν τόδ' αἰσχρὸν, πλὴν μόνῃ μνήμη
χοός. Πατὴρ μόνος σοι, καὶ Θεὸς πιστός, νέα. Ἄλλοι δὲ φευγέτωσαν, ὡς θῆρες ποτε
Τὸ Σινὰ, πλαξὶν ἐντυπουμένου νόμου. Ἄψαστος ἔστω προσφορὰ καὶ παρθένος, Ἡ
μὲν βεβήλοις, ἢ δ' ἀπάντων ὄψεσιν. 647 Ἡ χρεια δουλούτω σε σαρκὸς μηδ' ὄλως. Ἄν
προσδέῃ του, καψάκης σοι πηγᾶσει, Ὑδρεῖα δώσει πυθμένος γεωργίαν. Ἄρτοις
τρέφονται πέντε μύριος λεώς. Πόσον σύ μᾶλλον, ἢ Θεοῦ παραστάτις; Μὴ τοίνυν
ἀγνὸν τόνδ' ἔχουσα νυμφίον Κάλλους ἀσάρκου, συζυγῆς τῷ δευτέρῳ. Μοιχὸς γὰρ
οὗτος, οὐκ ἀνὴρ καθίσταται, Ζῶντος τὸ φίλτρον ἀνδρὸς ἐγκαρπούμενος. Ἡ καὶ
κανοῦν προσθεῖσα τῷ Θεῷ σύ γε Ἀποστερήσεις; καὶ Σοδόμων φυγοῦσα πῦρ,

Παλινδρομήσεις; μὴ λίθος παγῆς ἀλός. Χήρας σὺ πλεῖον, ἀλλὰ καὶ χήρας γάμος Ὑπεύθυνος, ψευσθέντος ἀγνείας ὄρου. 648 Χρυσῆς τί γλώσσης ἐστὶν εὐτελέστερον, Ψιλῆς, διδράχμου, δὴ τι τῶν ἀναστάτων; Ἀλλὰ κλαπέντα τὸν στρατὸν διώλεσε. Ταῦτ' οὖν ὀρώσα, παρθένε, πείθου Θεῶ.

Ζ'. Περὶ ἀγνείας. Ἀρετὴ πᾶσα δικαίως Ἐνα βαθμὸν προβιβάζει. Ὁ μὲν ἀλλότριος εὐνῆς Ἴσος ἀγγέλοις ὑπάρχει. Ὁ δέ τ' ἐγκράτειαν ἀσκῶν, Μετὰ παρθένων τετάχθω Ὁ δὲ τὸν γάμον φυλάσσων, Ἴσος ἐγκρατεῖ γενέσθω. 649 Μόνον ἀσκεῖτε τὸ σῶφρον Ἴνα μειζόνων τύχοιτε.

Η'. Σύγκρισις βίων. Βι. Κρίναις ἄν ἡμῖν, ὦ ξένε. Κριτ. Κρίσις δὲ τίς, Βι. Βίοι μάχονται. Κριτ. Καὶ τίνες, τίς δ' ἡ κρίσις, Βι. Ὁ κοσμικός τε καὶ ὅσος τοῦ πνεύματος, Πότερος ἀμείνων καὶ σοφοῖς βιώσιμος; Κριτ. Ὡς δύσκριτον μὲν, ἀλλ' ὅμως ἀκουστέον Κοσμ. Κόσμου πεφυκῶς, οἶδα καὶ στέργω τάδε· Τὸ δ' εὐσεβὲς, πατρῶον αἰδεῖσθαι νόμον. Πν. Θεοῦ πεφυκῶς, οἶδα καὶ σέβω Θεόν· Τὸ δ' εὐσεβὲς, τέλειον εἰδέναι σέβας. 650 Εἴ σοι τὸ χεῖρόν ἐστι τιμιώτατον, Πῶς οὐκ ἐμοὶ τὸ κρεῖσσον ἐνδικώτερον; Κοσμ. Μήτηρ ἐμοὶ σὰρξ καὶ συνεκράθην χοῖ, Σαρκὸς ποθῶ πλήρωμα τῆς ἐρρήγμενης Πν. Θεὸς πατήρ μοι καὶ Θεῶ συνεζύγην, Μορφῆς ποθῶ μίμησιν ἧς ἀπερρῦην. Κοσμ. Πῶς δ' ἄν συνέστη, φράζε, τὸ βροτῶν γένος, Εἰ μὴ τὸ σαρκῶν συζυγὲς συνέδραμε, Νόμω τε θείῳ καὶ φύσει κρατούμενον; Πν. Νόμος μὲν οὗτος, νῦν δὲ λυθῆναι με δεῖ, Βίον πρὸς ἄλλον τοῦ παρόντος κρεῖσσονα Σπεύδοντα, δεσμῶν καὶ φθορᾶς ἐλεύθερον. Κοσμ. Πῶς οὖν νέηλυς ἦλθε παρθένος βίος; 651 Πν. Ἦν μὲν σκιώδης καὶ πάλαι· λάμπει δὲ νῦν, Ἐξ οὗ Θεοῦ πέφηνε Μήτηρ παρθένος. Καὶ γὰρ νόμος παλαιὸς εἶξε τῶ νέῳ· Τὸ γράμμ' ἀπῆλθε, τὸ κράτος δὲ πνεύματος. Κοσμ. Ἄζυξ δ' ἄν ἦν τις συζύγου βίου δίχα, Ἦ τίς δίκαιος; Πν. Ὡς λίαν κομφός τις εἶ, Πείθων τὸ σάρκας συνδραμεῖν καλῶν χάριν, Καλοὺς μὲν ἐξέθρεψεν ἢ κακοὺς χρόνος, Ὑβριν δὲ σαρκὸς ὁ σπορευς ἐπέβλυσεν. Οὐκ ἄλλο. Τὸ φρονεῖν δὲ τῶ πάθει γέλως, Ὡς συγκάμνοντα Θεοῦ θελήματι. Κοσμ. Τί οὖν βίῳ δέδωκας, ἐζήτεις δὲ τί; Πν. Κλάδους. Κοσμ. Ἴνα ψυγῶσιν, ἢ λαῖλαψ λάβοι; 652 Δὸς τὴν ἐμὴν σὺ ρίζαν· εἶτ' ἔχε κλάδους. Πν. Ἀρκεῖ γενέσθαι. Τῇ φθορᾷ δ' ἄλλος κάμοι, Τρέφων, διδάσκων, εἶτα πενθῶν ἀθρόος Τὸν οὐκ ἔτ' ὄντα, γραπτὸν ἐν τοίχοις βλέπων Ἄπνουν τὸ κάλλος, υἰὸν οὐ κινούμενον Κοσμ. Εὐπατρίδης ἐγὼ τις. Πν. Ἐκ ποίου γένους; Ποῖος δ' ὁ πλάστης; τὸν δὲ πηλὸν ἀγνοεῖς Ὡς εἷς; μί' εὐγένεια, μίμησις Θεοῦ. Τάφοις κρατεῖς σὺ καὶ νέοις προστάγμασιν, Ἐξ ὧν ἐγράφης εὐγενῆς, οὐκ ἐτράφης. Κοσμ. Ἐμοὶ τὸ πλουτεῖν δυσμενεῖς βάλλει κάτω, Φθόνῳ δὲ τήκει τοὺς κακοὺς, ποιεῖ φίλους, Θρόνους δίδωσιν ἐν πόλει φουσᾶν μέγα. Πν. Ἐμοὶ πενία μὴδὲ δυσμενεῖς ἔχειν 653 Χαρίζετ', οἶκτος δ' ἀσφαλέστερος φθόνου. Θρόνοι δὲ λυτοὶ καὶ φίλοι καιροῦ πλέον. Ἄν οὖν μένωσι, κρεῖσσον ἠττάσθαι Θεοῦ, Ἦ πρῶτα πάντων τῶν ὀρωμένων ἔχειν. Ἦ πάντων εἶναι τῶν ὀρωμένων ἄνω. Πόλις δ' ἔχοι με λαμπρὸν ἢ νοουμένη. Κοσμ. Τίς δ' ἀσφάλεια τῶ πένητι τοῦ βίου· Τείχη, πυλῶνες, μηχαναὶ, ξιφηφόροι; Πν. Κάμνοντες, ὥστε μὴ τὸ σῶμ' ὑπεκκλαπῆ· Μόνον πέπασται τοῦτο καὶ μικρὸν ράκος. Ἄλλων ὁ ληστής, ἢ τυραννὶς ἐρρέτω. Ὁ φῶρ ἐχόντων· εἷς ἐμοὶ πλοῦτος, Θεὸς, Ὅν οὐποτ' οὐδεὶς ἀρπάσει κεκτημένῳ. Τὰ δ' ἄλλ' ἐχόντων οἷς φίλον, τὴν οὐσίαν 654 Ἀρπαζέτωσαν τὴν ἐμὴν πᾶσαι χέρες. Πένητος ἀνδρὸς οὐδὲν ἀσφαλέστερον· Θύει σαγήνη πλούσιος, τὴν δεξιάν Τὴν αὐτὸς αὐτοῦ, ὡς φίλην ἀσπάζεται, Καὶ τῶν καλῶν δοτῆρα οὐχ ὑμνεῖ Θεόν, Ἐως ἂν κέκτητ' εἰς ξένου πέση χέρας Οὐ μὴ θέλει· τί φημι; δυσμενοῦς ἴσως, Κάκεῖθεν ἄλλου, τὰ τροχῶν κυλίσματα· Ἐμοὶ δ' ἅπας συνέρχεται, ἦν θάνω, βίος, Οὐδὲν φθόνῳ τε καὶ στροφαῖς λελείπεται. Κοσμ. Πόσον τὸ χεῖρας μὴ βλέπειν εἰς

γειτόνων, Ἄλλους δ' ἐς ἡμῶν, εὐσεβεστέρους ἴσως. Πν. Πόσον τὸ χεῖρας εἰς Θεοῦ μόνον βλέπειν, Τοῦ καὶ διδόντος καὶ πατρικῶς αἰτουμένου, 655 Αἰσχρὸν δὲ μηδὲν τοῦ λαβεῖν δρᾶσαι χάριν, Τὴν αἰμολάπτιν βδέλλαν ἐκμιμούμενον, Τὰ μὲν κρατοῦντα, τοῖς δ' ἐρείδοντα φρένα, Τὰ δὲ βλέποντα οὐ καλοῖς ἐν ὄμμασι, Τὰ δ' ἐκτυποῦντα ταῖς ὀνειρῶν ἐλπίσιν, Ἄει πλέον πένητα τῷ ποθουμένῳ; Κοσμ. Οἴσει δὲ πῶς τις δυσκόλου καιροῦ φοράν, Μηδὲν φέρων ἔρεισμα τῆς ἀηδίας; Πν. Ἦρου με πῶς τις φεύξεται εὐστοχὸν βέλος; Θριξ οὐ διαιρεῖτ' εὐπετῶς, οὐδ' ἐγγύθεν. Γενοῦ στενός μοι· καὶ κακῶν φεύξη φοράν. Δόναξ φέρει τὰ πνεύματ', ἀλλ' οὐχὶ δρῦες. Ὁ μὲν γὰρ εἴκει, τὰς δ' ἀνατρέπει βᾶρος. Κοσμ. Ἐμοὶ τρυφᾶν ἔξεστιν. Πν. Ἄλλ' ἐμοὶ τρυφή, Τὸ μὴ τρυφᾶν, κόρω τε καὶ τοῖς ἐντέροις 656 Οἰδοῦντα, καὶ νοσοῦντα πλουσία νόσω, Ὄζοντα τερπνῶ βορβόρω λαιμοῦ πέρα, Τὸν νοῦν στενοῦντα τῷ πάχει τῆς ἰλῦος. Κοσμ. Ἐμοῦ τὰ πέμματ'. Πν. Ἄρτος ἢ καρυκεία, Ἐμοὶ τὰ πόματ', ἐξ ἁλῶν ἅπαν γλυκύ. Οἷς τῶν τρυφῶντων ἄλμυρον καταπτύω. Κοσμ. Ὅσμη μύρων ἔμοιγε τέρψις, ἄσματα, Χερῶν ποδῶν κροτήματ', εὐρυθμοὶ κλάσεις, Ὅμορροθούτων ὀργάνων συμφωνία. Πν. Αἰνεῖς σὺ ταῦτα, ταῦτα δ' ἐστὶν, οἷς κακὸς Ἐμοιγ' ὁ πλοῦτος, ὡς κακῶν διδάσκαλος. Κρείσων μὲν ἡμῖν ὀργάνων ψαλμωδία· Ψυχὴν συναρμόζουσα τοῖς νοουμένοις Μύρου δὲ παντὸς Χριστὸς εὐωδέστερος, Ἡμῖν κενωθεῖς, ὡς λύση δυσωδίας, 657 Ἦς νεκρότης μ' ἔπλησε τῆς ἁμαρτίας, Κροτῶ δὲ χεῖρας, ἦν πέση φονεὺς ἐμὸς, Λόγον τιν' ἢ πρᾶξιν τιν' εἰσηγούμενος Κακὴν. Ποδῶν ὄρχησις, ἔνθεος στροφή. Κοσμ. Τάχ' ἂν τόδ' εἴποις, ὡς πενία καὶ ταῖς νόσοις Ἄρκει, πλέον φέρουσα σωμάτων ἄκη. Πν. Τόδ' οὐκ ἂν εἴποιμ'. Οὐκ ἀληθὴς γὰρ λόγος· Ὁ δ' ἔστ' ἀληθὲς, τοῦτο καὶ λελέξεται· Πένης ἐχόντων εὐσθενέστερος πολὺ. Θεὸς δ' ἔδωκεν, ἀντανιστῶν τὴν χάριν, Ἰσχὺν πένησιν, εὐπόροις δὲ φάρμακα· Μοχθεῖ πένης, ἰδρῶσι τὰς ὕλας κενοῖ, Πεινᾶ, ρίγοι, συγκαίεθ' ἠλίῳ μέσῳ Ὁδοιορεῖ, φορτίζεθ', ὕεται, στένει· 658 Καιροῦ τροφήν ἀπλήν τε καὶ ἀσύνθετον Ἐδέξατ', οὐδὲν οἶδε μαγγανευμάτων, Ὦν ὀψοποιοὶ καὶ τρυφῆς ὑπηρεταὶ Γῆς καὶ θαλάσσης ἐκπορίζουσι μυχῶν, Θῆλυν τράπεζαν ἐκτιθέντες ἀνδράσι Φύσαι, κατάρροι, σπλήνες, ἔξαρθρήματα, Βοαὶ, φορήσεις, ὠχρότητες, ἐκλύσεις Τῶν εὐπορούντων· τῶν κόρων οὗτοι τόκοι. Οἱ μὴτ' ἔχουσιν ὧν ἔχουσιν ἡδονὴν, Ζητοῦσί θ' οἷς λείψωσιν ὄγκον, πολλάκις Ζηλοῦντες εὐεκτοῦντας ἀσθενεστέρους· Πάντων ἔρημοι, δυστυχεῖς εὐδαίμονες. Χρυσὸς, λίθοι, ποικίλματ' ἐσθήτος, βαφαὶ Ζωογράφου τε πορφύρας ἀντιχρόου, 659 Τοίχων, ὀρόφων καὶ ψηφίδος πεδοστιβοῦς· 659 Ἄργυρος, ὁ μὲν τις κρυπτός ἐν κόλποις χθονὸς Εἰρχθεῖς, ὅθεν προῆλθεν, ἄξιος τάφων, Ὁ δ' ἐν προσθήκη, καὶ προσαστράπτων πότοις· Ἴπποι, τάπητες, ἄρμαθ', ἄρματηλάται, Κύνες, κυνηγοὶ, θηρίων ἰχνεύμονες· Καὶ ταῦτα δὴ τὰ τερπνὰ, δεσποίνης κακῆς, Γαστρὸς, πόρου τε πανδόχου λαιμοῦ χάρις· Στρῶται, θυρωροὶ, κλήτορες, κοιμήτορες, Ἀνθηφόροι, ραντήρες, ἐκμαγεῖς κύκλων, Γεῦσται, σκιασταὶ, νευμάτων ἐπίσκοποι, Λοῦσται, κερασταὶ δακτύλων ὑψώμασι, Κοῦραι γυναῖκες, ὀμμάτων ἡδύσματα· Τύμβου τὰ πάντα πλουσίου, γραπτῆς χοός. 660 Ὁ δ' ἐνδεὴς ἔστηκεν, ἂν δὲ καὶ πέση Νόσω καμῶν, μόγις ποτ' ἢ μακρῶ χρόνῳ, Οὐδὲν παρέξει πρᾶγμα τοῖς αὐτοῦ φίλοις, Τεθνήξεθ' ὡς λέων τις ἐν βρυχήμασι Νεκρὸς, ζαπλούτων πλεῖστον εὐανθέστερος. Τί λοιπόν; ὕβρις, θυμὸς, ἔκστασις, θράσος, Μέθη, γέλωτες ἀκρατεῖς, αἰσχροὶ λόγοι, Θεοῦ περιφρόνησις, αἵματος, φίλων, Ταῦτ' οὐ πενήτων μᾶλλον ἐστ' ἢ πλουσίων· Πλοῦτος γὰρ ὕβριν, ἢ δ' ἀπώλειαν φέρει. Ὁ δ' ἐκπιάζεθ' ὡς τὰ πόλλ', οὐδ' αἴρεται· Θεοῦ μάλιστ' ἂν συνδραμῶν φόβος τύχη. Καλῶν ἀπάντων παιδαγωγὸς εὐσθενῆς. Ἄθρει δ' ἕκαστον ἀνθ' ἑκάστου συντόμως, 661 Ἄμφοιν δίκαιος τοῖν βίοις μένων βραβεὺς, Εἰ μὴ φέρειν σοι καὶ τόδ' ὕβριν φαίνεται. Ὡσπερ πενήτων ἐστάναι καὶ πλησίον, Ἦ πνεῖν τὸν αὐτὸν ἀέρα, ἢ κλῆσιν μίαν Καλεῖσθ', ὁμόστεγός τε καὶ σύμπλους δοκεῖν.

Φθονεῖς ἀρίστοις, καὶ κακοῖς οἰκτίζομαι. Κακῶν γὰρ οὐδέν ἐστιν ἀθλιώτερον, κἂν εὐδρομῶσιν εἰς ἐπισηφαλὲς τέλος. Διαπτύεις πένητας, ὡς ἄλλου Θεοῦ Ἐν οἶδα πλάσμα, πάντας εἰς μίαν κρίσιν Ἦξοντας. Ἄλλ' ἢ δευτέρα πλάσις, τρόπος Χρηστοῖς ἐπαίρη· σωφρονίζομαι φόβῳ. Κάμπτη μογηροῖς· ἐλπίσιν κουφίζομαι. Μένει γὰρ οὐδέν, ἀλλὰ ρεῖ μακρῶ χρόνῳ. Νύξ ἡμέραν ἔπαυσε, νύκτα δ' ἡμέρα· 662 Χαρὰν δὲ λύπη, καὶ τὰ τερπνὰ συμφορὰν Ἔστησεν· οὐκ οὐκ, ὡς παγίοις, προσεκτέον. Σοὶ δεινὸν οὐδέν, οὐδὲ τῶν ἄγαν κακῶν· Τῷ γὰρ φρονεῖν πως τὸ τρυφᾶν ἐνίσταται. Ἐμοὶ δὲ πένθος, καὶ τὰ μικρὰ φαίνεται. Θεοῦ γὰρ ἀλλοτρίωσις ἢ ἀμαρτία· Πῶς δ' ἂν φέρομι ζημιούμενος Θεόν; Σοὶ χρηστὸς ὕπνος καὶ δύο πλευρῶν θέσεις. Ἦδεῖς δ' ὄνειροι τῶν ἐν ἡμέρᾳ τύποι. Πίνεις, κυβεύεις, λαμβάνεις, παίζεις, γελᾷς. Ἐμοὶ δ' ἄϋπνον τοῦ βίου πλεῖστον μέρος, Κεντοῦσι γὰρ με καὶ καθεύδονθ' οἱ πόνοι Ἄν δ' ἀρπάσω τι μικρὸν ὕπνου, δακρύω· Φοβεῖ με καὶ εἶδωλα νυκτὸς ἀγρίας, Κρίσις, δικαστὴς ἄρροπος, ἔντρομος στάσις. 663 Πηγὴ παφλάζουσ' ἔνθεν ἀσβέστου πυρὸς Σκώληξ ἐκεῖθεν ἐσθίων ἀϊδίως· Μέσον συνειδὸς, ἄγραφος κατήγορος Θεὸς Θεός σοι, ἦν φέρη τὰ δεξιά· Ἐμοὶ σεβαστὸς, κἂν φέρη τὰναντία. Τὸ γὰρ με κάμνειν, φάρμακον σωτηρίας. Ὅσον πιέζομι, ἔρχομαι τόσῳ πέλας Θεοῦ· τὸ γὰρ πάσχειν με συσφίγγει Θεῷ. Καὶ γὰρ στρατὸς διώκων εἰς τεῖχη φέρει, Παῖδες, γυνὴ σοὶ καὶ φίλοι παρήγοροι, Ἄ καὶ μεθίσταθ' ἢ μεγίστη συμφορὰ. Ἐμοὶ δ' ἔρεισμα καὶ παραψυχὴ Θεὸς Πεινῶντι, καὶ ῥιγοῦντι καὶ στενουμένῳ. Ὑβριζε, παῖε, δυσγενῆ, πτωχὸν κάλει, Πάτει, βιάζου, μικρὸν ὑβρίσεις χρόνον. 664 Θεῷ φέρω τὰ πάντα πρὸς ὄν καὶ βλέπω. Πέμπω λογισμὸν εἰς βίον τὸν ὕστερον· Ἐκεῖ καθίσταμι'. Οὐδέν οἶδα τῶν κάτω. Οὕτω τὸ λυποῦν ῥαδίως ἐκλύομαι. Τί τ' ἄλλα; σήμερον δὲ σοὶ μὲν μὴ λαβεῖν Τὴν ψῆφον, οὐ φορητὸν, ὡς γ' ἔμοι δοκεῖ· Οὐ γὰρ φέρει κρατούμενον τὸ κρατοῦν ἀεὶ. Ἴσον δ' ἔμοι λαβεῖν τε καὶ τὸ μὴ λαβεῖν. Ἀρκεῖ Θεός μοι, κἂν τὰ πάντ' ἄλλος φέρη, Τοῦτ' εὐκλεὲς μέγιστον εἰς νίκην ἔμοι. Κοσμ. Τί οὖν ἐὰν πέσωσι τῶν ἄκρων τινές; Πν. Τί οὖν ἐὰν πέσωσι καὶ τῶν δευτέρων; Καὶ γὰρ κατορθοῦν ἔστιν ἀμφοῖν, καὶ πεσεῖν. Ἴσον πρὸς ἴσον, ἀλλ' ἐγὼ χεῖρους πολὺ τίθημι τοὺς πίπτοντας ἐν πρώτῳ βίῳ· 665 Τοσοῦτόν εἰμι τοῖς κακοῖς ἐναντίος. Ὡν γὰρ κρατούντων τιμιώτερον κράτος, Τούτων πεσόντων πτώσις ἀθλιωτέρα. Ἐκεῖνο δ' αἰτῶ μὴ λογίζεσθαι βίῳ Εἴ τις κάκιστος· τῷ βίῳ γὰρ δυσμενής. Σκοπεῖν δ' ἐφ' αὐτῷ καὶ δοκιμάζειν τὸν τρόπον Καλῶν θ' ὁμοίως καὶ κακῶν κατ' ἀντίον, Καὶ μὴ τὸ μεῖον ἐν ζυγῷ καταρρέπειν, Οὐ γὰρ δίκαιον, ἰσχύειν δὲ τὸ πλεόν. Γνοίης δ' ἂν οὕτω τοῖν βίοις ὅσον μέσον, Μὴ μοι τὸν ἄκρον τῶν ὄνων ἵππων κακῷ Ἀντεξετάζειν, μηδὲ κοσμικοῦ βίου Ἄριστον ἄνδρα, τῷ κακίστῳ τῶν ἐμῶν· Κρεῖττους γὰρ ἂν φανεῖεν, οὐκ ἀρνήσομαι. Εἰ δ' ἄκρον ἄκρω, καὶ κακὸν θεῖης κακῷ 666 Ἐναντίους, μάθοις ἂν ὁπόσον κρατῶ. Σκόπει κάκεῖνο, ὅσον ἐν παντὶ χρόνῳ Τὸ πταῖσαι ὑμῖν, καὶ παρ' ἡμῖν τὸ κρατοῦν. Μίαν δὲ φασιν οὐ φέρειν χελιδόνα Ἐαρ τὸ καλόν, οὐδὲ γὰρ γῆρας τρίχα. Τί φῆς; δίδως τὴν ψῆφον; ἢ χαίρειν ἐῷ; Κριτ. Δίδωμι· πῶς δ' οὐ; τηνικαῦτ' οἰήσομαι Χρῆναι προτιμᾶν τὸν κάτω τοῦ σοῦ βίου, Ὅταν Θεῷ βροτῶν τιν' ἰσώσω μανείς· Εἰ δ' οὐ μανήσομι, οὐδὲ τοῦτο πείσομαι. Ἄλλ' ἄπιτε· λώϊον δ' ἦν ἔχητ' εἰρηνικῶς Ἄμφω πρὸς ἀλλήλους τε καὶ Θεὸν μέγαν, Σὺ μὲν νέμων τὰ πρῶτα τῷ πρώτῳ βίῳ, Σὺ δ' ὡς ἀδελφὸν δεύτερον προσλαμβάνων. 667 Εἴ τοι τὸ πρῶτον οὐκ ἔχει, τί κωλύει Ἐχειν τὰ δεύτερον; οὐδὲ τοῦτ' ἀτιμία. Οὕτως ἂν ἡμῖν ἀσφαλὴς εἴη βίος. Θ'. Περὶ ἀρετῆς. Τὴν ἀρετὴν ποθέω μὲν, ἀτὰρ τότε μ' οὐκ ἐδίδαξεν, Ἦτις δὴ τελέθει, καὶ ὁπόθεν ἴζειτ' ἔμοιγε, Καὶ μάλα περ ποθέοντι. Πόθος δ' ἀτέλεστος, ἀνίη. Εἰ μὲν δὴ καθαρὸς τελέθει ῥόος, οὐκ ἐπίμικτος Ὑδασι χειμερίοισι, χαραδραίοισι τ' ἀναύροις, Δίζημι' ὅς μιν ἔτετμεν ἐπὶ χθονός. Ἦ γὰρ ἀνέσχε Βόρβορον ἐκ κραδῆς, ἢ δέξατο, σάρκα βαρεῖαν 668 Ἐλκων, καὶ ζοφόντι θολούμενος ἔκτοθεν ἐχθρῷ Ζωῆς ἡμετέρης, καὶ ἰλυόντι βερέθρῳ. Οὐδὲ γὰρ ἦεν εἰκότος, ἐπεὶ ῥύσις εἰμι

παγεῖσα, Καὶ ῥευστοῦ βιότοιο διεκρέω, ἔμμεν' ἄρευστον. Εἰ δ' οὐκ ἀργύρεος πάντη ῥόος, ἀλλ' ἐπίμικτος Ἔστι χειροτέροις ἀρετῇ, καὶ μίξις ἄκοσμος, Πῶς ἀρετῇ τελέθει, τάδε φράζω. Καὶ γὰρ ἔγωγε Τῆ καὶ τῆ νόον ὠκὺν ἐπὶ στήθεσσι ἐλίσσω. Ψυχρὴ μὲν χιόνος φύσις ἔπλετο, ἀργυρῆ τε Ξανθὴ δ' αὖ θερμὴ τε πυρὸς φύσις, οὐδ' ἐπίμικτα Ταῦτα πέλει. Ἐλύθη δὲ βίη πάρος, ἢ ἀνεμίχθη. Τῆ δ' ἀρετῇ πῶς αἴσχος ἐπήλυθεν εἰκόν' ἀτίζον, 669 Εἰκόνα τὴν μεγάλοιο Θεοῦ, κακόχαρτος ἀμαρτὰς, Εἰ ἔτεδον Θεὸς εἶμι, λάχος δὲ σὸν εὐχομαι εἶναι. Πυνθάνομ' Ἀλφειοῖο καλὸν ῥόον, ὡς διὰ πικρῆς Ἔρχεθ' ἄλος, μέγα θαῦμα, γλυκὺς ῥόος, οὐδ' ἐπίμικτος Ἡ λώβη τελέθει. Λώβη δὲ τε ἠέρος ἀχλὺς, Καὶ νοῦσος μελέων· ἀρετῆς δὲ τε, ἡμετέρη νύξ. Πολλάκι ταρσὸν ἄειρα πρὸς αἰθέρα, καὶ με βαρεῖα Τηκεδανὴ τε μέριμνα χαμαὶ βάλε· πολλάκι δ' αὖτε Αὐγασάμην θεότητος ἀγνὸν φάος, ἀλλὰ μέσον τι ἦλθε νέφος, κρύφθη δὲ σέλας μέγα, καὶ μ' ἐδάϊξεν, Ὡς φύγεν ἐγγὺς ἑόντα. Τίς ὁ φθόνος; ἢ ποθέεσθαι Αἰὲν ἐμοὶ ποθέει θνητοῦ νόμος, ἢ τόδ' ἄμεινον 670 Ἔστιν ἐμοὶ, μόχθω μὲν ἔλεῖν, μόχθω δὲ φυλάξαι, Τοῦτο γὰρ ἔμπεδόν ἐστιν, ὃ νοῦς κάμε. Πολλάκι δ' αὖτε Ἐσθλοῦ τ' ἠδὲ κακοῖο διάκρισιν ἐχθρὸς ἄμερσεν, Ὡς θῆρ κερδαλέος τις ἐπ' ἵχνεσιν ἵχνια βάλλων, Ὡς κεν θηρητῆρα καλοῦ πλάξιε δόλοισιν. Ἄλλοτι σὰρξ μὲν ἄνωξεν ἐμοὶ φίλον, ἄλλο δ' ἐφετμῇ, Ἄλλο Θεὸς, φθόνος ἄλλο, χρόνος τὸ μὲν, ἄλλο τι δ' αἰών. Ἔρδω δ', ὃ στυγέω, καὶ ἀμφιγέγηθα κακοῖσι. Καὶ γελῶ μόρον αἰνὸν ἐνὶ σπλάγχνοισιν ἐμοῖσι, Σαρδάνιον, κακόχαρτον, ἐπεὶ καὶ τερπνὸς ὄλεθρος. Νῦν χθαμαλὸς, νῦν αὖτε μετήρορος ὕβριν ἀτίζων Σήμερον, ὕβριστῆς δ' ἄρ' ἐς αὔριον ἄλλος ἐν ἄλλοις καιροῖς, πουλυπόδης τις ἐειδόμενος χροῖα πέτραις· 671 Δάκρυα θερμὰ χέων, ἢ δ' οὐ συνέρευσεν ἀμαρτὰς. Καὶ τὰ μὲν ἐξεκένωσα, τὰ δ' ἔνδοθεν αὐθις ἀγείρω Ἄλλαις ἀπλακίησιν, ἄκους δὲ τε φάρμακα ῥίψα. Σάρκεσι παρθένος εἶμι, καὶ εἰ φρεσὶν, οὐ σάφα οἶδα. Αἰδῶς ὄμμ' ἐκάλυψε, νόος δ' ἀνένευσεν ἀναιδῆς, Ὁξυφαῆς ξείνοισι κακοῖς, ἰδίους δὲ τ' ἀφεγγῆς. Οὐράνιος μῦθοισιν, ἐπιχθόνιος πραπίδεςσιν Εἶμι, γαληνίων τε, καὶ εὐδῖος· εἰ δ' ἄρ' ἀήτης Καὶ τυτθὸς πνεύσειεν, ἀνίσταμαι οἰδαλέοισι Κύμασιν, οὐδ' ἀπέληξε ῥόθος πάρος, ἠὲ γενέσθαι Νηνεμίην. Τῆμος δὲ πεσεῖν χόλον, οὐ μέγα θαῦμα. Πολλάκι δ' εὐδρομέοντα σὺν ἐλπωρῆσιν ἀρίσταις, Ἦδη καὶ μεσάτης ἀρετῆς ὑπερεκτείνοντα, 672 Ἐξαπίνης παλίνορσον ὑπὸ προπόδεσσι ἐθήκεν, Ὡς τε κατὰ ψαμάθοιο φέρων πόδα λοίγιος ἐχθρὸς, Κλεπτομένης προπάροιθεν ὑπ' ἵχνεσιν ἀστατεύουσιν· Αὐθις ἀνέρχομ' ἔγωγε, καὶ ἔμπαλιν ἔρχομ' ὀπίσσω. Πλεῖον ἔτ' ἢ τοπάροιθε δυσάμμορος, αἰὲν ὀδεύων, Αἰὲν ἔχων μέγα τάρβος, ἔβην μόγις, ὦκα δ' ὄλισθον. Μακρὸς μοι βίος ἐστὶ, καὶ οὐκ ἐθέλω βιότοιο Λύσιν, ἄκος ποθέων, ἄκος δὲ τε τῆλ' ἀπ' ἐμεῖο, Ἦμασι πλειότεροισι πλέον κακότητος ἀγείρων. Τοῦνεκεν ἡμετέρη γενεῆ τόδε δόγμα πεπήχθω· Πρώτη μὲν Τριάδος καθαρὴ φύσις· αὐτὰρ ἔπειτα, Ἀγγελικὴ· τριτάτη δ' ἄρ' ἐγὼ βροτὸς, ἀμφιτάλαντος, Μεσσηγὺ ζωῆς τε καὶ ἀργαλέου θανάτοιο 673 Ἐσθλῶς, ἐρίδωρον ἔχων τέλος, ἀλλ' ἐπίμοχθον, Εἰ καὶ μικρὸν ἔωφα κακοῦ βιότοιο θύρετρα. Ὡδε Θεὸς γὰρ ἄνωξεν ἐμῆς φρενὸς ἔμμεν' ἄεθλον. Κεῖνος δ' ἐστὶν ἄριστος, ὃς ἐν πλεόνεσσι κακοῖσι Βαιὰ φέρει κακίης ἰνδάματα, καὶ πρὸς ἄναντες Σπεύδει σὺν μεγάλοιο Θεοῦ χερὶ, θερμὸν ἔρωτα Τῆς ἀρετῆς φορέων, κακίης δὲ τε νῶτα διώκων. Ὡς τε ῥόος ποταμοῖο βιώμενος ἄλλο ῥέεθρον Τρηχαλέον, θολερὸν τε καὶ ἄγριον, εἰ δὲ μιγείη, Κρύπτων πλειοτέρω καθαρῶ ῥόον ἰλυόεντα· Ἦδ' ἀρετῇ πλεκτοῖο, τὸ δὲ πλέον οὐρανίωνων. Εἰ δὲ τις ἐνθάδ' ἐὼν Θεὸν ἔδρακεν, ἢ πρὸς ἄνακτα 674 Ἔδραμε σάρκα βαρεῖαν ἐς οὐρανὸν ἔνθεν ἀείρας, Τοῦτο Θεοῦ γέρας ἐστὶ. Βροτοῖς δὲ τε μέτρ' ἐπικείσθω. Εἰ δ' ἄγε τοι καὶ τοῦτον ἐγὼ λόγον ἐν φρεσὶ θήσω, Πῶς κεν τῆς μεγάλης ἀρετῆς ἐπὶ τέλσον ἴκηαι, Ἦ μούνη καθαρῶ καθαρὸν θύος. Οὐ μὲν ὄϊω Ἐνθάδε. Πουλύχοος γὰρ ἐπ' ὄμμασιν ἐνθάδε καπνός· Στέργω δ', εἴ κεν ἔπειτα λίπω κακὰ δακρυόεντα. Οὐκ οἶον μεγάλοιο Θεοῦ τότε δῶρον ἐτύχθη, Εἰκόνα

περ τίοντος, ἐπεὶ καὶ σεῖο μενοινῆς, Οὔτε σέο φρενὸς οἶον, ἐπεὶ καὶ κρείσσονος ἀλκῆς, 675 Ὡς οὐδ' ὄψις ἔμοιγε μόνη θηήσατο λευστὰ, Καὶ μάλα δερκομένη περ, ἔκας μεγάλου Φαέθοντος· Αὐτὸς δ' ὄμματ' ἔλαμψε, καὶ ὄμμασιν αὐτὸς ἐφάνθη. Δοιαὶ μὲν μεγάλοιο Θεοῦ πρὸς κρείσσονα μοῖραι, Πρώτη θ' ὑστατὴ τε, ἣ δέ τε καὶ παρ' ἔμοιο. Κεῖνος δεκτὸν ἔθηκε καλοῦ, καὶ κάρτος ὀπάζει. Αὐτὸς δ' ἐν μεσάτῳ σταδιηδρόμος οὐ μάλ' ἐλαφρὸς Ἔρχομαι, οὐκ ἀγέραστος, ἐν ἄλμασι κῶλα τιταίνων Χριστὸν ἔχων πνοιήν, Χριστὸν σθένος, ὄλβον ἀγητὸν, Ὅς με καὶ ὠπήεντα καὶ εὐδρομέοντα τίθησι. Κεῖνου δ' ἐκτὸς, ἅπαντες ἐτώσια παίγνια θνητοῖ, Καὶ νέκυες ζῶντες, ὀδωδότες ἀμπλακίησιν. 676 Οὐδὲ γὰρ ἡέρος ἐκτὸς ἴδες πωτώμενον ὄρνιν, Οὐδὲ μὲν ὕδατος ἐκτὸς ἀλίδρομος ἔπατο δελφίς. Ὡς οὐδὲ Χριστοῖο δίχα βροτὸς ἴχνος ἀείρει. Τῷ μὴ μοι λίην μεγαλίζεο, μηδ' ἐπὶ σεῖο Κάρτος ἔχειν πραπίδεςσι, καὶ εἰ μάλα πάνσοφος εἶης. Μηδέ τιν' εἰσορέων χθαμαλότερον ὑπόσ' ἀερθῆς, Ὡς πάντων κρατέων, καὶ τέρματος ἄσπον ἐλαύνων. Τέρματος ἐντὸς ἔμεινεν, ὃς οὐκ ἴδε τέρμα πορείης. Λίην μὴ τρομέειν, λίην δέ τε μὴ βλεμεαίνειν. Εἰς γῆν ὕψος ἔθηκεν, ἐς οὐρανὸν ἐλπίς ἄειρε, Καί ρ' ὑπεροπλήσῃ Θεὸς κοτέει μεγάλησι. Μάρπτε τὸ μὲν χεῖρεσσι, τὸ δ' ἔλπεο, τῷ δ' ὑπόεικε· 677 Καὶ τὸ σαοφροσύνης, μέτρ' ἴδμεναι ἧς βιοτῆτος. Ἴσόν τι κακὸν ἐστὶν ἀπ' ἐλπίδος ἐσθλὰ τίθεσθαι, Καὶ μέγα θάρσος ἔχειν, ὡς εὐπετές ἔμμεν' ἄριστον. Ἀμφοτέρως κεν ὁδοῖο κακὴν στάσιν ἐν φρεσὶ θείης. Αἰεὶ σοὶ τὸ βέλεμον ἐπίσκοπον ἐν χερὶ κείσθω· Μηδὲν ὑπερέμπειν Χριστοῦ μεγάλοιο ἐφετμῆς, Μηδὲ μὲν ἐντὸς ἄγειν· ἀβλής σκοπὸς ἀμφοτέρωθεν. Πολλάκι καὶ τὸ περισσὸν ἀχρήϊον, εὔτε νέοιο Κύδεος ἰμείροντες, ὑπέρτονα τοξεύοιμεν. Ἦν μεγαλοφρονέης, μνήσω σ' ὅθεν ἐς βίον ἦλθες, Τίς μὲν ἔης τοπάροιθε, τίς ἐν σπλάγχνοισιν ἐκεύθου, Τίς δ' ἄρ' ἔση μετέπειτα, κόνις, καὶ σῆτὸς ἐδωδῆ, Μηδὲν ἀκιδνοτάτοιο φέρων πλεόν ἐν νεκύεσσιν. 678 Ἦν χθαμαλοφρονέης, πλάσμα Χριστοῖο τέτυξαι, Καὶ πνοή, μοῖρη τε σεβάσμιος, ἔνθεν ἐπήχθης, Οὐράνιος, χθόνιος, τυκτὸς Θεὸς, ἔργον ἄληστον, Τοῖς Χριστοῦ παθέεσσιν ἐς ἄφθιτον εὖχος ὀδεύων. Τοῦνεκα μὴ σάρκεσσι χαρίζεο, μὴ τὰ περισσὰ Τοῦδε βίου φιλέειν, νηὸν δέ τε λῶονα τεύχειν. Νηὸς γὰρ μεγάλοιο Θεοῦ βροτὸς, ὄνπερ ἔτευξε Κινύμενος γαίηθεν, ἐς οὐρανὸν αἰὲν ὀδεύων. Τὸν περ ἐγὼ κέλομαί σε θυώδεα πᾶσι φυλάσσειν Ἔργμασιν ἠδὲ λόγοισιν, αἰεὶ Θεὸν ἐντὸς ἔχοντα, Αἰὲν ἄριστον ἐόντα, ἐτήτυμον, οὐ δοκέοντα. Μὴ ναῦν μιλοπάρηον, εὐχρῶον, ἢ παρασήμοις Κάλλεσιν ἀστράπτουσαν ἄγειν ἐπὶ νῶτα θαλάσσης· 679 Ἄλλ' ἐσθλὴν γόμφοισιν, εὐπλοον, εὐ ἄραρυϊαν Χεῖρεσσι ναυπηγοῖο, δι' οἴδματος ὦκα φέρουσαν. Πᾶς μὲν ἴοι προπάροιθε, Θεοῦ δέ τε πάντες ἔχοισθε, Ὅς σοφὸς, ὃς σθεναρὸς, ὃς πλούσιος, ὃς τ' ἐπιδευῆς, Ἔρματος ἀψεύστοιο. Πρυμνήσια κείθεν ἀνήφθω Πᾶσιν, ἔμοι δὲ μάλιστα, ὃς ἔζομαι ὑψιθώκος, Λαὸν ἄγων θυέεσσι πρὸς οὐρανὸν, ὧ τὸσον ἄχθος Χριστὸν ἀτιμάζοντι μελαινομέναις πραπίδεςσιν, 680 Ὅσσατιον κλέος ἐσθλὸν ἐπὴν θεότητι πελάζω. Καὶ γὰρ δὴ μέτροισι Θεοῦ καὶ μέτρα βίοιο Ἔσπεται, ὡς δὲ μέτροισι βίου καὶ μέτρα Θεοῖο. Ἰὸδ' ἂν μοι φρονέων, βίον ἔμπεδον ἐνθάδ' ἐλαύνεις Ἐνθάδε καὶ μετέπειτα Θεοῦ σὺν ἀρείοις πομπῇ, Λυθέντος σκιδέντος ἐν ἡματι τοῦδε βίοιο.

Γ'. Περὶ ἀρετῆς. Πολλῶν ἀκούω, καὶ λέγοιμι μὴ μάτην, 681 Ἄλλ' ἔργον ἐστὶ τοῦ λόγου τὸ δεξιόν. Εἴτ' οὖν τινὲς σε τῶν φίλων Θεοῦ νέον, Οἷς πάντα τηρεῖν ἐμμελὲς τὰ τῶν νέων, Διδόντα χρηστὰ τοῦ βίου γνωρίσματα (Καὶ γὰρ λέοντ' ὄνυξι δηλοῦσθαι λόγος), Ἔδωκαν ἀλλήλοισ τὸ θαῦμα ὑφ' ἠδονῆς, Εἴθ' ἢ καλῶς τὰ πάντα μηχανωμένη Πρόνοια καὶ σοὶ βουλομένη τὰ δεξιὰ, Ὅδον δίδωσι τὸν λόγον τοῖς πράγμασιν, Ὡς ἂν προληφθῆς τῷ νομίζεσθαι καλὸς, Οἷόν τιν' ἀρραβῶνα τὴν φήμην ἔχης Τῆς εὐσεβείας, ἐκ Θεοῦ καλούμενος. Εἰκαζέτω μὲν τοῦτο ὅστις βούλεται, 682 Ὁ δ' οὖν ἀκούω, τοῦτο ἔρχομαι φράσω, Ὅτι μέγα πρὸς ὕψος ἢ ψυχὴ βλέπει, Καὶ τὴν

ὀμίχλην, ἢ τὸν ἐνταυθοῖ βίον Ἡμῶν καλύπτει πάντα κείμενον χαμαὶ, Ταύτην διασχὼν καὶ ὑπερκύψας βραχὺ, Ἴλυν θ' ὑπερβάς καὶ πέδας τοῦ συνθέτου, ῥίψας τυράννους τῆς θεϊκῆς εἰκόνας, Δοῦναι σεαυτὸν τῷ Θεῷ σπουδὴν ἔχοις, Ἦνπερ μόνην παίδευσιν οἶεσθαί σε χρή, Πρῶτον δὲ καὶ μέγιστον ἀνθρώποις καλόν. Τί γὰρ τοσοῦτο τῶν κάτω πλανωμένων, Ἄλλων τε ἄλλους ὀφρυώντων παιγνίων, Καιροῦ τύχης τε, ὡς φασι, δωρημένων; 683 Κἂν εἰς ἓν ἔλθῃ πάντα καὶ πάντων καλὰ, Ὡς ἔστιν, ἢ νομίζετ' ἐν λυπρῷ βίῳ, Κέρδος τοσοῦτον, κἂν τρέχειν ὄρους δοκῆς; Κἂν σοὶ τὰ Γύγου τοῦ πολυχρύσου παρῆ, Στρέφης τε πάντα τῆ στροφῆ τῆς σφενδόνης, Σιγῶν δυνάστης· κἂν φρονῆς τὰ Λυδίου, Χρυσῷ ῥέοντι καὶ ὁ Πέρσης σοὶ Κῦρος Κάτω καθέζηθ', ὁ θρόνων ἀύχων κράτος· Κἂν Τροίαν αἰρῆς τοῖς ἀοιδίμοις στόλοις, Χαλκοῦν δὲ δῆμοι καὶ πόλεις ἔχωσί σε· Ἄγης δὲ τοῖς σοῖς νεύμασι τὰς ἐκκλησίας, Πανηγυρίσης δὲ στεφάνων ἐπαξίως, Πνέης δὲ θυμὸν ἐν δίκαις Δημοσθένους, Εἴκη δὲ σοὶ Λυκοῦργος ἢ Σόλων νόμοις· 684 Κἂν τὴν Ὀμήρου μοῦσαν ἐν στέρνοις ἔχης, Κἂν τὴν Πλάτωνος γλῶσσαν, ἢ μελισταγῆς Ἔστι τε καὶ νομίζετ' ἀνθρώπων γένει· Κἂν ταῖς ἀφύκτοις καὶ κακαῖς ποδοστράβαις Πάντας πιέζης τοῖς ἐριστικοῖς λόγοις· Κἂν πάντ' ἄνω τε καὶ κάτω μεταστρέφης, Πλέκων λαβυρίνθους δυσδιεξόδοις λόγοις Ἀριστοτέλους ἢ τινων Πυρρῶννίων· Κἂν πτηνὸν αἶρη Πήγασος, ἢ τοῦ Σκύθου Ἀβάριδος οἰστός, ὅστις ἦν, οἱ μυθικοί· Τούτων τί κέρδος τηλικούτον, ὧν λέγω, Γάμου τε λαμπροῦ καὶ τραπέζης Συβαρικῆς Ἄλλων τε πάντων οἷς ἐπαίρονται φρένες, Ὅσον τὸ ταῦτα πάντα ποιῆσαι κάτω, 685 Ψυχῆς δὲ ἐπιδεῖν ἀξίωμα, καὶ πόθεν Ἐλήλυθε, πρὸς ὃν τε καὶ ποῖ τρεπτέα, Ἦτις τε ταύτης ἢ κατ' εὐλογον φορά; Ἐπεὶ γὰρ ἔστιν, ὡς ἐγὼ τεκμαίρομαι, Σοφῶν τε ἀκούω, θεία τις μεταρροή, Ἄνωθεν ἡμῖν ἐρχομένη, εἴτ' οὖν ὅλη, εἴθ' ὁ πρύτανις ταύτης κυβερνήτης τε νοῦς, Ἐν ἔργον αὐτῇ φυσικόν τε καὶ μόνον, Ἄνω φέρεσθαι καὶ συνάπτεσθαι Θεῷ, Ἀεὶ τε πάντη πρὸς τὸ συγγενὲς βλέπειν, Ἦκιστα πάθει σώματος δουλουμένη, Ῥέοντος εἰς γῆν καὶ καθέλκοντος κάτω, Τὴν τε γλυκεῖαν τῶν ὀρωμένων πλάνην Πέμποντος εἶσω, καὶ τὸ τῶν αἰσθήσεων Σκοτῶδες, ὕφ' οὗ μὴ Λόγῳ κρατουμένη Ψυχὴ ῥέουσα κατ' ὀλίγον πίπτει κάτω· 686 Ἦν δ' αὖ κρατῆται, κἀνακρούηται πυκνὰ, Ὡσπερ χαλινῷ, τῷ Λόγῳ, τάχ' ἂν ποτε Ὑψοῦντος αὐτὴν τοῦ Λόγου, κατὰ βραχὺ εἰς ἱερὰν φθάσειε τὴν ἄνω πόλιν, Ἔως λάβηται τῶν πάλαι ποθουμένων, Τὸ δ' ἔστι, πᾶν κάλυμμα καὶ τὰς νῦν σκιάς Παραδραμοῦσα, καὶ τὰ τῆδ' αἰνίγματα, Ὅσον δ' ἐσόπτροις τοῦ κάλλους φαντάζεται, Βλέψη πρὸς αὐτό τ' ἀγαθὸν γυμνούμενον, Γυμνῷ τε τῷ νῷ, καὶ πλάνης σταίη ποτὲ, Φωτὸς κορεσθεῖσ', οὐπὲρ ἠξίου τυχεῖν, Ἔχουσ' ἐκεῖθεν τῶν καλῶν τὸ ἔσχατον. Ὁ γὰρ σοφῷ τὰ πάντα ποιήσας Λόγῳ, Καὶ τὴν ἄφραστον τῶν ὄλων ἀρμονίαν Ἀρμოსάμενος τῆ τῶν ἐναντίων κράσει, Κόσμον τε τάξας τοῦτον ἐξ ἀκοσμίας 687 Μείζον τὸ θαῦμα ἔδειξεν ἐν ζώου φύσει. Μικρὸν δ' ἄνω φιλοσοφήσω σοὶ λόγον. Θεὸς μὲν ἔστιν εἴτε νοῦς, εἴτ' οὐσία Κρείσσων τις ἄλλη, νοῦ μόνου ληπτὴ βολαῖς, εἰ μὲν τελείως τοῖς ἄνω, οἶδε Θεὸς, Ἡμῖν δ' ἀμυδρῶς, οἷς ἐπιπροσθεῖ νέφος Σαρκόσ παχείας, δυσμενοῦς προβλήματος· Τέως μὲν οὕτω, τὸ πλέον δ' ἐς ὕστερον. Ἐπεὶ δ' ἀπαρχὰς τῶν λόγων ἔχει Θεὸς, Σκοπῶμεν ἤδη τὰκ Θεοῦ. Ἔχει δὲ πῶς; Δύ' ἐστὸν ἄκρω καὶ φύσεις ἐναντία. Ἡ μὲν Θεοῦ τε πλησίον καὶ τιμία· Καλοῦσι γὰρ λογικὴν τε καὶ πλήρη νοδός, Καλοῦσι δ' αὐτὴν ἐκ λόγου παρωνύμως, 688 Οἶαν τιν' οἶδα τὴν Θεοῦ παραστάτιν Ἄκρων τε δευτέρων τε τάξιν ἀγγέλων, Ἄνωτέραν αἰσθήσεων καὶ σωμάτων, Πρώτην τε λαμπρὰν Τριάδος τῆς ἀρχικῆς. Ἡ δ' ἐκ Θεοῦ τε καὶ λόγου πορρωτάτω· Καλοῦσι δ' αὐτὴν ἄλογόν γ', ὡς τοῦ λόγου Ξένην, ὅσος τ' ἐν ἤχῳ, καὶ ὅσος λαλούμενος. Οὕτως δὲ ταῦτα χωρίσας Θεὸς Λόγος Ὡς καλλιτέχνης καὶ πλέκων σοφῶς κτίσιν, Καὶ σύνθετόν τι ζῶον ἐξ ἀμφοῖν ἐμὲ Πλάττει, λόγου τε κοῦ λόγου συναρμόσας, Ψυχῆς ἀειδοῦς, ἢ φέρω τὴν εἰκόνα Θεοῦ μεγίστου, κἀνοήτου

σώματος. Μίξις μὲν ἦδε πλάσματος τοῦ τιμίου, 689 Ὅν κόσμον ἄλλον οἶομ' ἐν μακρῶ μέγαν. Ὡς ἂν δὲ, φωτὶ πλημμυρῶν καὶ τῷ καλῷ, Δῶη τι κάμοι τοῦ καλοῦ, ἔργον τ' ἐμόν Ἥ τῷ θελήσαι, τῆς ἄκρας ἀμφοῖν βίοιν Τότε δὴ προδείξας καὶ διαστείλας λόγῳ, Προσθεὶς βοηθὸν τὸν νόμον τῷ πλάσματι, Αὐθαίρετόν μ' ἔθηκεν ἐργάτην καλοῦ, Ὡς ἐκ μάχης τε καὶ πάλης στέφη φέρειν· Κρεῖσσον γὰρ, ἢ ζῆν τερμόνων ἐλεύθερον. Οὗτος λόγος σοι τῆς ἐμῆς συμπήξεως. Ἡ δὲ στροφαῖς μὲν ἐνθάδε πλείσταις ἀεὶ Δονεῖτ', ἄνω τε καὶ κάτω στροβουμένη, Μέση πονηρῶν πραγμάτων καὶ δεξιῶν, Δι' ὧν πυροῦται καὶ δοκιμάζετ' ἀθλία, 690 Ὡς χρυσὸς ἐν ἄνθραξι τοῖς καθαρτικοῖς. Ἄλλ' ὕστερον πραχθήσεθ' ὧν ἐσπείραμεν Καρπούς, δικαίῳ τοῦ Θεοῦ κριτηρίῳ, Ληνοὶ θ' ἔτοιμοι τῶν βίβλων λαβεῖν θέρος. Οὕτω δὲ τούτων κειμένων, ὁ μὲν νόμον Τηρῶν, Θεοῦ τε μοῖραν ἦν ἔχει σέβων, Ἐν παντί τ' ἔργῳ καὶ λόγῳ καὶ νοῦ στροφῆ Ἄχραντος ὡς μάλιστα τ' ἠπατημένων. Καὶ τῷ ῥέοντι μηδὲν ἰλυσπώμενος, Ἐλκων δὲ τὸν χοῦν ἔμπαλιν πρὸς οὐρανὸν, (Ἦ τοῦ μεγίστου καὶ σοφοῦ μυστηρίου!) Θεὸς γενέσθαι, τῶν πόνων ἔξει γέρας, Θεὸς θετὸς μὲν, ἀλλ' ἄκρου φωτὸς γέμων, Οὗ τῆδ' ἀπαρχὰς μετρίως ἐδρέψατο. 691 Ὅστις δὲ δεσμοῦ πρὸς τὸ χεῖρον καὶ πλοκῆς Νεύσας, ὁμόσπονδός τε τοῖς κάτω φανείς, Δουῖλός τε σαρκὸς καὶ ῥέουσι προσφιλῆς, Τὴν θεῖαν εὐγένειαν ὑβρίζει βίῳ, Κἂν ὡς μάλιστα εὐδρομῆ τοῖς ἀστάτοις, Κούφοις ὄνειροις καὶ σκιαῖς γαυρούμενος, Πλουτῶν, τρυφῶν τε καὶ θρόνοις ἐπηρμένος, Φεῦ τοῦ ταλάντου τῶν ἐκεῖθεν μαστίγων! Ἡ τῶν κακῶν τὸ πρῶτον ἐκ Θεοῦ πεσεῖν. Ταῦτ' οὖν ἀκούων καὶ πεπεισμένος σύ γε, Τὴν δεξιὰν βάδιζε, τὴν φαύλην δ' ἔα, Εἰ μοί τι πείθη γνησίῳ παραινέτη. Λῶον δὲ πείθεσθ' οἶδα, καὶ δέξῃ λόγον. Τριῶν γὰρ ὄντων, ὡς λέγουσιν οἱ πάλαι, 692 Οἷς τὸν ἀγαθὸν σύμβουλον ὠπλίσθαι χρεῶν, Ἐμπειρίας τε, φιλίας τε, καὶ παρρησίας, Τούτων ἂν οὐδὲν ἡμῖν εὐρῆς ἐνδεές. Ἐμπειρίας μὲν εἰς τοσοῦτον ἤλασα, Ὅσον περ εἰκὸς τοὺς πονήσαντας μακρὰν Χρόνῳ τε πολλῷ προσλαλήσαντας σοφῶν Βίβλοις, θεοπνεύστων τε δογμάτων λόγοις, Πηγῆ γλυκεῖα σῶφροσί τ' ἀρυσίμῳ, Ὡν καὶ βάθος τι μικρὸν ἐξηντλήσαμεν. Τοῦ δευτέρου δ' ὧν εἶπον, εὐνοίας λέγω, Πίστις μεγίστη· ταῦτα γὰρ σοι βούλομαι Ἄ πρόσθ' ἐμαυτῷ, φίλτατε, παρήνεσα, Ἡνίκα λογισμοὶ κινδύνους συνέδραμον Πικρᾶς θαλάσσης, οἷς συνήχθην πρὸς Θεόν· 693 Φόβος γὰρ ἀρχὴ πολλάκις σωτηρίας. Παρρησίας δὲ μὴ λάβης πεῖράν ποτε, Μῆτ' οὖν ἐμῆς γε, μήτε τούτων σοι ξένων· Ἄλλ' οὐδὲ λήψη τοῖς ἐμοῖς πεισθεὶς λόγοις· Ἔση γὰρ αἴνων, οὐ ψόγων ἐπάξιος. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα, δεῦρό μοι σαυτὸν δίδου, Δὸς, καὶ Θεῷ δώσωμεν, ὃν λήψη δοθείς. Φύσις γὰρ αὕτη τοῦ διδόντος γίνεται. Σκοπῶν δ' ἂν οὕτω τῆς ἀληθείας τύχοις. Εἰσὶ δὲ τινες καὶ παρ' Ἑλλησι σοφοί, Οὐ μὴν σοφοί γε· πῶς ἂν εἴποιμεν σοφοὺς Τοὺς τὴν κρατίστην φύσιν ἠγνοηκότας, Θεὸν, τὸ πάντων αἴτιον πρῶτον καλῶν; Οὗ καὶ φύσις γε τοῖς φρονουῖσι πρόξενος, 694 Τάξις θ' ὀρωμένων τε καὶ νοουμένων· Τοὺς δ' ἢ τελειῶς ἐκβαλόντας τοῦ λόγου Τὸ Θεῖον, ἢ πρόνοιαν ἐξηρνηκότας, Ἡ μέτρα θέντας, μὴ κάμοι σῶζων Θεός. Ὡν οἱ μὲν ὄψει χρώμενοι διδασκάλῳ, Ἄστροις ἔδωκαν τοῖς ὁμοδούλοις τὸ κράτος, Οἷς πάντ' ἄγουσιν, ἠγμένοι λίαν κακῶς· Ἄλλοι δὲ προσεκύνησαν αἴσχη κνωδάλων, Πλέον πεσόντες· οἱ δὲ δαιμόνων σκιάς, Μύθους τ' ἀνεῦρον τῶν παθῶν συνηγόρους, Στήλας τ' ἔθεντο τῆς ἀνοίας ἀξίας, Ἰδρύμαθ' ὕλης, καὶ χερὸς ποιήματα. Τίς οὖν τοσοῦτον ἄσοφος, ὡς τούτους σοφοὺς θέσθαι; Ὅμως ἔστωσαν, εἰ δοκεῖ, σοφοί. 695 Τούτους ἂν εὐροις τοῖς μὲν ἄλλοις δόγμασιν Ἄσυνθέτους τε καὶ διεστῶτάς τισι Τοῖς περὶ νοητῶν καὶ ὀρωμένων λόγοις, Θεοῦ προνοίας, ἰδεῶν χ' εἰμαρμένης, Ὑλῆς ἀπείρου, συνθέσεώς τε σωμάτων, Ψυχῆς, νοός τε καὶ πλάνης αἰσθήσεων· Ἐξ ὧν Στοαί τε καὶ προσώπων ὀφρῦες, Ἀκαδημαῖα τε καὶ πλοκαὶ Πυρρῶνίων, Σκέψεις, ἐφέξεις, τεχνικῶν ληρήματα· Ἄσυνθέτους μὲν ταῦτα, πάντας δ' ἐξ ἴσου Ἐπαινέτας δὲ τοῦ καλοῦ καὶ σύμφρονας,

Οὐδὲν τιθέντας τῆς ἀρετῆς ἀνώτερον, Κἂν μυρίοις ἰδρῶσι καὶ πολλοῖς πόνοις Χρόνω τε μακρῶ τυγχάνη κρατουμένη. Μεμνήσομαι δὲ, δείγματος χάριν, τινῶν, 696 Ὡς ἂν μάθης κἀνθένδε τὴν ἀρετὴν, ὅσα ῥόδ' ἐξ ἀκανθῶν, ὡς λέγουσι, συλλέγων, Ἐκ τῶν ἀπίστων μανθάνων τὰ κρείσσονα. Τίς οὐκ ἀκούει τὸν Σινωπέα τὸν κύνα; Οὗτος, (τί τᾶλλα χρὴ λέγειν;) ἀλλ' εὐτελής Οὕτως τις ἦν, καὶ μέτριος τὰ τοῦ βίου, Καὶ ταῦθ' ἑαυτῷ νομοθετῶν, οὐκ ἐκ Θεοῦ Νόμον φυλάττων, οὐδ' ἐπ' ἐλπίσι τισὶν, Ὡστ' εἶχεν ἔν μὲν κτῆμα, τὴν βακτηρίαν, Οἶκον δ' ὑπαιθρον ἔν μέσῳ τοῦ ἄστεος, Στρεπτόν πίθον φεύγοντα πνευμάτων βίας, Ὅς ἦν ἐκείνῳ δωμάτων χρυσοφόρων Κρείσσων τροφή τε σχέδιος, οὐ πονουμένη. Κράτης δ' ὁμοίως χρημάτων ὑπερτιθεὶς Αὐτὸν, μεθεὶς τε μηλόβοτον τὴν οὐσίαν, 697 Ὡς ἂν κακίας ὑπηρετὴν καὶ σωμάτων, Ἀρθεὶς ὑπὲρ βωμοῦ, μεγάλῳ κηρύγματι Ἀνεῖπεν αὐτὸν, ὡς ἔν Ὀλυμπία μέσῃ, Τὸ θαυμάσιον δὴ τοῦτο καὶ βοώμενος: «Ἐλευθεροὶ Κράτητα Θηβαῖον Κράτης» Δουλείαν εἰδὼς τὸ κρατεῖσθαι χρημάτων. Φασὶν τὸν αὐτὸν (ὡς τινες δ', ἄλλον τινὰ τῶν φιλοσοφούντων ἐξ ἴσου φρονήματος), Πλέοντα, τοῦ κλύδωνος ἀγριουμένου, Ἔπειτα φόρτῳ τῆς νεῶς βαρουμένης, Ῥίπτειν προθύμως εἰς βυθὸν τὰ χρήματα, Τοῦτον δ' ἐπειπεῖν ἄξιον μνήμης λόγον· «Εὐγ', ὦ Τύχη, μοι τῶν καλῶν διδάσκαλε, Ὡς εἰς τρίβωνα ῥαδίως συστέλλομαι!» Ἄλλος παρήκεν οὐσίαν τοῖς ἐκ γένους. 698 Ἄλλος δ' ὑπερβὰς ταῦτα, ὡς ἀνθρώπινα, Ἀπανθ' ὅσ' εἶχεν εἰς μίαν βῶλόν τινα Χρυσὴν συνελών, ἔπειτ' ἀναχθεὶς εἰς ἄλλα, Βυθῷ δίδωσι τὴν ἀλαζόνα πλάνην, Μὴ δεῖν γὰρ ἄλλῳ προξενεῖν τὸ μὴ καλόν. Καὶ τοῦτ' ἐπαινῶ. Τῶν τις ἀρχαίων κυνῶν Βασιλεῖ προσελθὼν ἠξίου τροφῆς τυχεῖν, Εἴτ' ἔνδεής ὢν, εἶτε καὶ πειρώμενος. Τοῦ δ' εἶτε τιμῇ γ', εἶτε καὶ πείρᾳ τινὶ, Πλὴν χρυσίου τάλαντον ἐκ προστάγματος Δόντος προθύμως, οὐ μὲν ἀρνεῖται λαβεῖν· Λαβὼν δ' ἔν ὄψει τοῦ δεδωκότος αὐτίκα Ἄρτον πριάμενος τοῦ ταλάντου· «Τόνδ', ἔφη, λαβεῖν ἔχρηζον, οὐ τὸν ἄβρωτον τύφον.» Ταῦτ' οὖν μὲν ἴσα τοῖς ἐμοῖς νόμοις σχεδόν, 699 Οἱ με πτεροῦσιν εἰς βίον τε καὶ φύσιν Πτηνῶν, ἐφημερίῳ τε κ' ἀσπόρῳ τροφῇ, Κρίνων τε κάλλι εὔ μάλ' ἠμφιεσμένων, Ὑφαῖς ἀτέχνοις ἐγγυῶνται μοι σκέπην, Εἰ πρὸς μόνον βλέπομι τὸν μέγαν Θεόν. Ἄλλ' εἴ τι χρὴ με καὶ ξέσαι τὰ τῶν βίων, Ὡς ἂν δοκοίην μὴ μάτην ταῦθ' ἱστορεῖν, Οἱ μὲν τιμῶντες χρημάτων ἀκτησίαν, Βίον τ' ἐλεύθερόν τε καὶ δεσμῶν ἄνω, Πρῶτον μὲν οὐ καλῶς τὸ καλὸν μετήεσαν· Πλεῖον γὰρ ἦν ἔνδειξις, ἢ καλοῦ πόθος. Ἡ τί ποτ' ἔδει βωμῶν τε καὶ κηρυγμάτων; Ἔπειτα γαστρὸς ἠδοναῖς ἐφίεσαν, Ὡς ἂν τινες φεύγοντες οὐ πλούτου κόρον, 700 Τὰς φροντίδας δὲ καὶ πόρους τῆς κτήσεως, Τρυφῆς δ' ἀφορμὴν τὸ ἀπορεῖν ποιούμενοι. Δηλοῦσι σησαμοῦσιν ἄρτοι κρίθινοι Ὑπεξιόντες, καὶ τραγωδίας ἔπη, Ὡς ἔν τι καὶ τόδ' εὐστόχως εἰρημένον· «Ἵξένε, τυράννοις ἐκ ποδῶν μεθίστασο,» Σέρις τε φεύγουσ' ἐκ μέσων ἠδυσμάτων, Ὅψον πενήτων, ἄφθονός τε γῆς χάρις. Ἡμῖν δ' ἀνεπίδεικτον μὲν εἴ τι τῶν καλῶν, Οἷς πρῶτόν ἐστι μηδὲ τὴν εὐώνυμον Τὰ δεξιᾶς κινήματ' εἰδέναι σαφῶς. Ἡ δ' ἐγκράτεια μαρτυρεῖ τὸ ἔνθεον. Καλὸν Κλεάνθους τὸ φρέαρ, καὶ Σωκράτους Τὸ ζῆν πενιχρῶς· τᾶλλα δ' ὡς ἀσχήμονα! 701 Οἱ Χαρμίδαί τε καὶ σκέπη τριβωνίων, Ὑφ' ἧς τὰ θεῖα τοῖς νέοις ὁ γεννάδας Συνῆν. Μόνοι γὰρ οἱ καλοὶ νοήμονες. Μηδεὶς ἔρωτι σωμάτων θηρευέτω Τὸ κάλλος. Ὡς ὄλοιτο τοῖα σκέμματα· Χωρὶς τὰ Μυσῶν καὶ Λυδῶν ὀρίσματα. Ἀλκμαίονος δὲ τίς τόδ' αἰνέσει ποτέ, Ὡς πρῶτ' Ἀθηναίων τῶν ἀοιδίμων φέρων Ἀνὴρ γένει τε καὶ κράτει πνέων μέγα, Τοσοῦτον ὥφθη χρημάτων ἠττώμενος, Ὅσον περ εἰκὸς ἦν φανῆναι κρεῖττονα; Κροίσου γὰρ αὐτὸν πλείοσι δεξιουμένου, 702 Ὡς ἔν, ταμεῖα χρυσοῦ ἅπαντα προθεῖς, Ὡς ἂν δυνάστης τῇ τύχῃ μέγα φρονῶν, Ἐχειν ἐκέλευσεν ὅσον δύναται ψηγμάτων· Πλήσας δὲ κόλπους, καὶ γνάθους, καὶ τὴν κόμην Θεὸς χρυσόπαστον (τῆς ἀμετρίας ὄση!) Προῆλθε Λυδοῖς πλούσιος γελώμενος. Τί δ' ὁ Πλάτων σοι, καίπερ ὢν σοφώτατος Ἀνδρῶν; Τί δ'

Ἄριστιππος, τὸν ἡδιστον λέγω; Τί δ' ὁ χαρίεις Σπεύσιππος, ὥσπερ οἶομαι; Ὁ μὲν καπήλου δυστυχοῦς ἔζη βίον, Πόνους διαντλῶν κέρδεσιν θαλαττίους· Ἐλαιον ἦν ὁ φόρτος. Οὐπω τοῦτ' ἴσως 703 Ἐρεῖς ἄπληστον, καὶ πενία τι προσνέμεις. Τὸ δὲ τραπέζας προσκυνεῖν τυραννικὰς Πλάτωνας· φεῦ λόγων τε καὶ σεμνῶν πόνων! Ἐὼ λέγειν πράσιν τε καὶ οὐχὶ πράσιν, Εἰ μὴ Πλάτωνί τις Λίβυς τῆς Ἑλλάδος Ὠφθη γ' ἀμείνων, καὶ μικροῦ τιμήματος Δόξαν τε καὶ Πλάτωνος ὠνεῖται λόγους. Τοῦ δ' ἐκ Κυρήνης, μέγα μὲν ἢ παρρησία· Ὅμως δ' ἔμιξε τῷ ἐλευθέρῳ τρυφήν, Βλάπτων τὸ καλὸν ἀλμυρῷ τῷ δόγματι. Μύρων γὰρ ὄζων, συμποτῶν κατέπνεε· Τὸ δ' εὐχάριστον τοῦ τρόπου καὶ στωμύλον Ὀδηγὸν εἶχε λημμάτων. Οὕτω ποτὲ 704 Στολὴν γυναικῶν, Ἀρχελάου τοῦ σοφοῦ, Οὐκ οἶδ' ὅπως τε καὶ δι' ἦν τὴν αἰτίαν, Δωρουμένου, Πλάτων μὲν οὐ προσήκατο, Ἰαμβον εἰπὼν καίριον ἐξ Εὐριπίδου· «Οὐκ ἂν δυναίμην θῆλυν ἐνδῦναι στολήν.» Ὁ δ', ὡς τὸ δῶρημ' ἦλθεν εἰς αὐτοῦ χέρας, Φέροντος ἀνδρὸς, καὶ προθύμως λαμβάνει, Καὶ τὴν ἰαμβου κομψότητ' ἰαμβίῳ Βάλλει, τόδ' εἰπὼν· «Καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν Οὐσ' ἦγε σῶφρων, οὐ διαφθαρήσεται.» Ὁ δ' αὐτὸς Ἀρχέλαος, ὡς φασιν, ποτὲ Λαβεῖν θελήσαντός τι τοῦ Σοφοκλέους, Εὐριπίδῃ δίδωσι τῷ σοφωτάτῳ, 705 Τοσαῦτ' ἐπειπὼν· «Σὺ μὲν ἄξιός δοκεῖς Ζητεῖν ἔμοιγε, λαμβάνειν δ' Εὐριπίδης·» Δεικνὺς ὅπερ ἄριστον εὐγενῆς τρόπος. Τάξας δὲ τοῖς Ἑλλησι τοὺς πόρους ποτὲ Ὁ Λυσιμάχου, καὶ τᾶλλα τῶν πρώτων φανείς Ἐν δημαγωγίαις τε καὶ στρατηγίαις, Τοσοῦτον ὦφθη χρημάτων ἀνώτερος, Ὡσθ' (ὅτι μὲν ἔσχε τοῦνομ' ἐκ τῆς πράξεως, Δίκαιος ὢν τε καὶ καλούμενος εἰς ἔτι, Ἐκὼν παρήσω) τὰς δὲ παῖδας ἢ πόλιν Ἐκδοῦσα τιμᾷ χρήμασι πενίαν καλήν, Αὐτόν τ' ἔθαψεν, οὐκ ἔχονθ' ὅθεν ταφῆ. Οὐκ ἂν παρέλθοιμ' οὐδὲ τὰ Ῥωμαίων καλὰ Ὡς μὴ παλαιοῖς ἰσχυριζοίμην μόνοις. Πύρρου κρατήσας ἐν μάχῃ Φαβρίκιος, 706 Ἦν δὲ στρατηγὸς τῶν περιβλέπτων ἄγαν, Καὶ τοῖσδ' ἐνίκα μάλλον· ὡς γὰρ εἰς στενὸν Ὁ Πύρρος ἦλθεν ἐλπίδων, ἐπειράθη Χρυσοῦ ταλάντοις τὸν στρατηγὸν ἀρπάσαι· Ὁ δ' οὐκ ἐδέξατ', ἀλλ' ὅμως ἐσπέισατο. Ἐπεὶ δ' ὁ Πύρρος, ὡς λέγους', εἰρηρικὰ Παίζων πρὸς αὐτόν, τῶν ἐνόπλων θηρίων Ἐνα τῶν ἐλεφάντων ὑπερφυᾶ τε καὶ μέγαν, Οὐπω κατ' ὄψιν οἱ τέως ἐγνωσμένον, Ἐδειξε· ῥινὸς ὑπερφανείσης ἀθρόως Οὐτ' ἐπτοήθη, καὶ τόδ' εἶπεν ἴλεως· «Οὐ μ' οὔτε χρυσὸς εἶλεν, οὔτε θηρίον.» Ἄρκεῖ τοσαῦτα, καὶ τάδε μέτρου πέρα, Ὡς ἂν τις εἴποι χρημάτων καταφρονῶν. Μήτ' οὖν ἐκεῖνα προσδέχου τὰ μὴ καλὰ 707 Βίβλων παλαιῶν, ὦγαθ', αἷς ἐνετράφης· Ἐὰ με κερδαίνοντα κεκλήσθαι κακόν. Κρεῖσσον γὰρ ἢ σέβοντα τοὺς θεῶν νόμους Πένητα ναίειν, δόξαν ἡμποληκότα. Μή μοι γένος γένιζε, μάζα μοι γένος. Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισι τιμιώτατα. Πένητος ἀνδρὸς οὐδὲν ἀθλιώτερον. Ἄνευ δὲ χαλκοῦ, Φοῖβος οὐ μαντεύεται. Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ· Ἦ γὰρ πεφυκὼς ἐσθλὸς, οὐκ ἔχει βίον, Ἦ δυσγενῆς ὢν, πλουσίαν ἀροῖ πλάκα. Πῶς γὰρ καλεῖς δυσδαίμονα, τὸν πένητα μὲν, Πολλῷ δ' ἔχοντα πλουσιώτερον τρόπον; Δύσδαιμον ὄντως τὸ φρονεῖν οὕτω κακῶς. 708 Ταῦτ' οὖν ἅπαντα φεῦγε τοὺς τ' εἰρηκότας, Εἴτ' ἄλλο τούτοις ἐμφερές τι ἐν λόγοις. Καὶ ταῦτ' ἐπαίνει τῶν σοφῶς εἰρημένων· Ὅτ' ἐκ πονηροῦ πράγματος κέρδος λάβης, Τοῦ δυστυχεῖν νόμιζε ἀρράβων' ἔχειν. Μὴ πάντοθεν κέρδαινε, σαυτὸν αἰσχύνων· Τὸ μὴ δικαίως εὐτυχεῖν, ἔχει φόβον. Μὴ Πλοῦτον εἶπης, οὐχὶ θαυμάζω θεὸν, Ὅν καὶ κάκιστος ῥαδίως ἐκτήσατο. Πένης μὲν ἐστὶ, τὸν τρόπον δὲ πλούσιος. Σοφὸν πένητα μᾶλλον, ἢ Μίδαν κακόν. Ληρεῖ δέ μοι Θέογνις ὡς λῆρον πλατὺν, Κρημνοὺς προτιμῶν τῆς ἀπορίας καὶ βυθοῦς, Κακῶς τε Κύρνω νομοθετῶν εἰς χρήματα. 709 Ὅμηρε καὶ σὺ, πῶς τοσοῦτον ἀστάτῳ Πράγματι νέμεις, ὥστε φράσαι που τῶν ἐπῶν, Ὅπηδὸν εἶναι τὴν ἀρετὴν τῶν χρημάτων; Φησὶν· Τόδ' εἶπον αὐτὸς, οὐκ οὕτως ἔχων, Γελῶν δὲ τοὺς ἔχοντας οὕτως ἀθλιῶς. Οὐ γὰρ δοκεῖ σοὶ τὴν θάλασσαν ἐκφυγῶν Ὀδυσσεὺς ἐκεῖνος, οὐ τὰ πόλλ' ἀθλήματα, Ὅφθεις ἀλήτης τῇ βασιλίδι γυμνὸς, Καταιδέσας δὲ τῷ λόγῳ τὴν

παρθένον, Φαίαξί τ' αὐτοῖς ἄξιος πλείστου φανείς, εἶναι προδήλως τῆς ἀρετῆς ἐγκώμιον; Τὸν μῦθον αἰνῶ τὸν Φρύγιον, ὃς εὖ ἔχει· Μίδα γὰρ αἰτήσαντι πάντα χρυσοῦ Πλήρη γενέσθαι, τῆς ἀμετρίας δίκην 710 Θεὸς δίδωσιν ὧνπερ ἠξίου τυχεῖν· Ὁ χρυσοῦς ἦν ἄβρωτος· ὃς δ' εἶχεν, νέκυσ. Τί μοι ξένων μύθων τε καὶ διδαγμάτων; Αὐτοὺς σκοπεῖ μοι τοὺς ἐμούς ἤδη νόμους. Ἐμοὶ γένος μὲν ἐστὶ τὸ πρῶτον καλὸν, Οὐ̄περ προῆλθον, καὶ πρὸς ὃ πτερῶ βίον, Δεσμῶν ἑμαυτὸν ἐκλύειν πειρώμενος. Ἡ δ' ἐκ μελῶν τε καὶ φθορᾶς ὀρωμένη, Νεκρῶν τε λαμπρῶν καὶ πάλαι σεσηπότων, Ἦν δὴ καλοῦσιν εὐγένειαν οἱ κάτω, Κόπρου ρεούσης οὐδὲν εὐγενεστέρα. Πατρὶς δὲ σωμάτων μὲν οὐκ ἔλευθέρα, Φόρων τε δούλη, καὶ κακῶς τετμημένη Κόλποις θαλάσσης καὶ νάπαις περιγράφος, 711 Πολλοὺς ἀμείβουσ' ἀθλίουσ οἰκήτορας, Αὐτὴ γε μήτηρ καὶ τάφος γεννημάτων, Κόπτουσα τοὺς κόπτοντας. Ὡ δίκη, δίκη Τοῦ πρωτοπλάστου γεύσεώς τε καὶ πλάνης! Ἡ δ' ἀντὶ ταύτης τοῖς σοφοῖς ζητούμενη Πρὸς ἦν βλέποντες ἐνθάδ' οὐ ροιζούμεθα, Ὡσπερ πόα τι ἐφ' ὑδάτων ὄχουμένη, Πλατεῖ ἀτέρμων εὐγενῶν σκηνωμάτων, Κρατούμενη τε τοῖς κατοίκους εἰς αἰεὶ, Ζώντων τε μήτηρ, καὶ μόγων ἀλλοτρία, Χορός τ' ἄπαυστα Χριστὸν ὑμνούντων μέγαν, Πανήγυρίς τε πρωτοτόκων γεγραμμένων Ἐν οὐρανοῖς βίβλοις τε ταῖς αἰωνίοις. 712 Δόξαν τ' ἐπαινῶ τὴν ἄνω μοι κειμένην, Σταθμὴν δικαίαν, καλὸν ἀψευδέστατον. Ἡ δ' ἐνθάδ', αὖρα καὶ κενῶν κενὴ χάρις· Ἡ μὲν δικαία προστίθησιν οὐδὲ ἔν· Ἡ δ' οὐκ ἀληθῆς εἰς βλάβην καθίσταται. Τὸ γὰρ δοκεῖν, ὑφεῖλε τοῦ εἶναι πολὺ. Πλοῦτος δ' ὁ μὲν ῥέων τε καὶ μέθης πλέως, Ὅψιν τε πηρὸς καὶ περιπλανώμενος, Φυσῶν τε πολλοὺς καὶ κενῶς ἀντλῶν τύχην, Γαστρός τις ὄγκος ὑδέρου πεπλησμένος. Ἄλλοις προσέρποι φάρμακον νόσου γέμον Καιροῦ φθόνου τε παίγνιον τιμώμενον. Ἐμοὶ δὲ πλοῦτος ἄφθονός τε καὶ μένων, 713 Ἔστω, ἄσυλος, κτημάτων ἀνώτατος, Μηδὲν πεπάσθαι πλὴν Θεοῦ καὶ τῶν ἄνω. Ἄπαντα μὲν γὰρ οὐκ ἂν, εἰ βούλοίτο τις, Κτήσαιτο, οὐτ' ἐκτήσασ' οὐκουν ἄχρι νῦν· Πάντων δ' ἔνεστιν ἀθρόως καταφρονεῖν, Κρεῖττω τε πάντων τοῦτον εἶναι τὸν τρόπον. Ἄλλοι φάλαγγας τασσέτωσαν ὀπλιτῶν, Πλεῖόν τε πασχέτωσαν, ὧν δρᾶσιν κακῶν, Βάλλοντες, οἰμώζοντες, ἀστάτοις ῥοπαῖς Ἀγχωματοῦντες, αἱμάτων ὠνούμενοι Πλούτου τίν' ὄγκον, ἢ τυραννίδος κράτος. Ἄλλοι δὲ γῆς τε καὶ θαλάττης ἀγρίας Κόλπους μετρούντων, ἔμποροι δυσδαίμονες. Ἄλλοι δίκας τε καὶ νόμους ἀντιστρόφους Σπουδῆ πλεκόντων, λημμάτων μικρῶν χάριν· 714 Ἐμοὶ δὲ πάντων Χριστός ἐστὶν ὦνιος, Σταυρόν τε τὸν πένητα πλουσίως φέρω, Ῥίψας τὰ σητῶν καὶ στροφὴν πεττευμάτων. Τούτου νόμος μὲν πρῶτος, ἢ πρώτη τρυφή, Ἐδὲμ δὲ καὶ παράδεισος εὐθαλῆς φυτοῖς, Πηγὴ τ' ἐς ἀρχὰς τέτταρας τετμημένη. Οὐ χρυσοῦς, οὐκ ἠλεκτρον, οὐδὲ ἄργυρος, Οὐκ εὐχρόων τε καὶ φανῶν λίθων χάρις, Ἄ γῆ δίδωσι τοῖς κάτω νενευκόσι· Μόνοις δὲ καρποῖς ἀφθόνως διέτρεφε Τὸν ἐργάτην Θεοῦ τε καὶ θείας τρυφῆς. Κάνταυθ' ὄρος τις ἠδονῆ μετρούμενος· Ξύλου γὰρ εἶργε γνώσεως ἐναντίων. Ὅς οὐ φυλαχθεῖς, παντὸς ἐστέρησέ με, Καὶ γῆς πόνοις ἔδωκε μητρὸς τῆς ἐμῆς. 715 Ὡν εἷς, τὸ πλεῖον τῶν ἀναγκαίων ἔχειν Μηδὲν τε μέτρον εἰδέναι τῆς κτήσεως, Κακοῦ τὸ χεῖρον φάρμακον ποιουμένους, Διψῶντας αὐτῶ τῶ ποτῶ καυσουμένους. Ἐξ οὗ, τί γίνεθ', ὡς παράδοξον, σκοπεῖ, Ἀεὶ πένεσθαι τῶ λιπόντι κτωμένους, Τέρψιν δὲ τοῦ κτηθέντος οὐ δύνασθ' ἔχειν, Τῶ μὴ παρόντι· καὶ γὰρ ἐκτῆκει φρένας. Πρῶτος μὲν οὗτος εὐτελοῦς ζωῆς νόμος, Ἔστιν δ' ἐκεῖνος δεύτερος. Τὸν Ἀβραάμ Τὸν πατριάρχην, τὸν θεόπτην τὸν μέγαν, Οἴκου, γένους τε, πατρίδος ἐξελεύσας, Ὁ τῶν μεγίστων οἰκονόμος μυστηρίων, Εἰς γῆν μετήγαγ' εὐκόλως ἀλλοτρίαν, 716 Ἐξέον, πάροικον, ἄστεγον, πλανώμενον. Πίστις γὰρ εἰλκεν ἐλπίδων τῶν μειζόνων· Ἄρτον δ' Ἰακώβ καὶ σκέπην ἤτει μόνον, Ὅρμῶν ποταμῶν ποτ' εἰς μέσην, ὡσπερ λόγος, Εἰ καὶ πολυθρέμμων ἐπάνεισιν ὕστερον, Μισθὸν δίκαιον εὐρόμενος οὔτον πόνων. Καὶ

τοῦτο δ' εἰπεῖν εὖ ἔχει πρὸς οἷς ἔφην· Μωσῆς ὅτ' εἶσω τοῦ γνόφου μόνος μόνω Θεῷ
 προσωμίλησε, καὶ πλαξὶν νόμον Διπλοῦν ἐδέξαθ', ᾧ λεῶν ἦγε μέγαν· Τότ' οὖν
 μερίζων ἦν κατέσχον ἐκ Θεοῦ, Ἄλλοις μὲν ἄλλην γῆν ἐμέτρησε ξένην· Υἱοῖς δὲ Λευῖ
 κλῆρον οὐ νέμει μόνοις. Κλῆρος γὰρ αὐτοῖς ὁ κράτιστος, ἦν Θεός. 717 Ἴωναδάβ δὲ
 παισὶν εἰσάγων ποτὲ Ἀκτησίαν τε καὶ τὸν ὑψηλὸν βίον (Ἦδει γὰρ, ἦδει φιλοσοφεῖν,
 καίπερ τότε Οὐδὲ πενίας πω κειμένης ἐν θαύματι)· Τάδ' εἶπε, πατρός λίαν ὡς
 χρηστοῦ λόγον· «ὦ παῖδες, οἷον ὑμῖν, ὡς ἄγαν πολὺν Κλῆρον πορίζω, οἷον οὐπω τις
 πατὴρ Παισὶν δέδωκεν, οὐδ' ὅς εὐπορώτατος· Φεύγοιτε πάντα κλῆρον, εὐλυτον βίον
 Ἔχοιτε, δεσμῶ μηδένι κρατούμενοι. Σκηναὺς μὲν οἰκεῖτ', οἰκίας κινουμένας· Τέμνοι
 δὲ γῆν ἄλλος τις· ἄμπελος δέ γε Τούτῳ φυτεύοιθ', ὄντιν' οἶνος εὐφρανεῖ· Ὑμῖν δ'
 ἄοινος, ἐγκρατῆς ἔστω βίος. 718 Ὡδ' ἂν βιοῦντες, ἀσφαλῶς ζώοιτέ μοι.» Οὗτος μὲν
 οὖν τοιοῦτος. Ἠλίαν δὲ που Θήσοιμεν, ὃν Κάρμηλος ἔτρεφεν μέγας Κόραξι χειμάρρῳ
 τε, γῆς ἐκ διψάδος; Ὅς ὦν πένης τε καὶ πενήτων ἔσχατος, Ἰστη τυράννοις ὑετοῦς,
 ρείθρων βάθη· Πῦρ εἵλκεν ἐχθροῖς καὶ θυσίαις ἐξ οὐρανοῦ. Χήραις ἐπήγαζε ρανίδα
 στενῆς τροφῆς, Τρέφων τρεφούσας πλουσίως ὁ ἐνδέης· Νεκρούς δ' ἀνέστη, μισθὸν
 εὐσεβοῦς σκέπης, Πυρός τ' ἀνήγεθ' ἄρματι πρὸς οὐρανόν· Ἐλισσαίου τε κλῆρος, ὃς
 παρ' Ἠλίου, Χάρις τε καὶ τὸ κλεινὸν ἐξ ὕψους δέρος· Ὅδε πρὸ γαστρὸς ἱερός· Ὡ τοῦ
 θαύματος! 719 Πάντως ἀκούεις τὸν Σαμουήλ τὸν μέγαν, Ὀν μητρὸς εὐχῆ τῷ Θεῷ
 προσήγαγεν· Εἰ μὴ λίαν τολμηρὸν εἰπεῖν τοῦτό γε· Οὐδ' αὐτὸν εἶχεν· ἐκ βρέφους Θεῷ
 δοθείς. Τίς ἦν παλαιᾶς καὶ νέας μεταίχμιον Θεοῦ διαθηκῶν, ὡς σκιάς καὶ σώματος,
 Τὴν μὲν κατείργων, τῆς δ' ἀνοίγων εἰσόδους; Τίς φωτὸς ἄκρου προτρέχων λύχνος
 μέγας; Τίς ἐν γεννητοῖς πρῶτος, ᾧ μάρτυς Θεός; Ἐρημον ὥκει, καὶ ξένην εἶχε
 τροφήν· Καμήλιον δ' ἔσθημα δέρματος στροφῆ Ἐσφίγγετ'· ἔγραψε τὸν Ἰωάννην
 Λόγος, Ὅς οὐδὲ διπλοῦν εἶασε κεκτῆσθαι ράκος. 720 Τί δ' ἂν τις εἴποι πρὸς τὸν ἐκ
 τέχνης τροφήν Παῦλον πορίζοντ'; ἢ τὸν ἐκ θερμῶν μόνων Τρυφῶντα Πέτρον, τοὺς
 μεγάλους ἀποστόλους Οἱ πάντα κόσμον δικτύων εἶσω Θεοῦ Ἐθηκαν· ὦν αἱ χεῖρες
 ἔρρεον πολὺν Πλοῦτον πένησι πλουσίως δωρουμένων; Ἄλλοι παρήκαν συγγενέσιν
 ἀλειάδας, Καλούμενοι Θεῷ πρὸς ἀλείαν κρείττονα. Λόγοις γὰρ ἦσαν τοῖς ἀρίστοις
 ἠγμένοι Χριστοῦ, ὃς ἐπτώχευσε καὶ σαρκὸς πάχος, Νοῦς ὦν μέγιστος, καὶ νοδὸς
 πρώτη φύσις· Πτωχοὺς δὲ τάξας τοῦ λόγου διαγγέλου, Συνέμπορον δίδωσι τὴν
 πίστιν μόνην, 721 Γυμνοῖς, ἀχάλκοις, πῆραν οὐκ ἐξημμένοις, Ἀσανδάλοις τε καὶ
 ἀπόροις, μυστήριον Ὀλης ἐπιτρέψας τῆς νέας οἰκουμένης, Καὶ μηδὲ ράβδον ἐν
 χειροῖν ἔων ἔχειν, Ὡς πίστις εἴη τοῦ λόγου τὸ εὐσθενές· Ὅρα τὸ μεῖζον· οὐδὲ τῷ νέῳ
 μαθεῖν Χρῆζοντι, πῶς ἂν τοῦ τελείου τις τύχοι, Ἄλλω τὸ ἄκρον, ἢ μόνω περιγράφει,
 Τῷ δεῖν ἅπαντα τοῖς πένησι σκορπίσαι, Σταυρὸν ἐπ' ὤμων τὸν μέγαν φέρειν ἀεὶ,
 Αὐτῷ θ' ἔπεσθαι τοῖς κάτω νεκρούμενον, Εἴπερ ποθοίη καὶ συνυψοῦσθαι Θεῷ. Οὕτω
 τελειοῖ καὶ τελώνας εἰσόδῳ 722 Πάντα προθύμως τῷ Θεῷ δωρουμένους· Καὶ πειθέτω
 Ζακχαῖος, ὃς πλουτῶν κακῶς Οἶκτῳ πενήτων τῶν τε ἠδίκημένων Πλουτεῖ τὸ
 πένεσθαι, καὶ ρύπου καθαίρεται. Εἶεν· τὰ μὲν δὴ χρημάτων οὕτως ἔχει. Τῆς δ'
 ἐγκρατείας μικρὰ μὲν τὰ τῶν πάλαι Σοφῶν παρ' Ἑλλησὶ τε καὶ τῶν βαρβάρων. Καὶ
 βαρβάρους γὰρ τῆς ἀρετῆς ἦν τις λόγος. Τί χρῆ δ' ἀφ' ἡμῶν οἶα καὶ ὅσα γράφειν;
 Πᾶσιν γάρ ἐστι περιφανῆ καὶ γνώριμα· Ἦκουσα τοῦτο τῆς σοφῆς τραγωδίας·
 «Γαστρὸς δὲ πειρῶ πᾶσαν ἠνίαν κρατεῖν.» Μόνη γὰρ ὦν πέπονθεν οὐκ ἔχει χάριν.
 723 Ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις, ἐν πεινώσῃ δ' οὐ· Παχεῖα γαστήρ λεπτὸν οὐ τίκτει νόον.
 Πληρῶσαι δέρρῃν κηρίων ἢ τ' ἀλφίτων, Οὐδὲν διοίσει ταῦτα γαστρὸς ἐν μυχοῖς. Πίθω
 δ' ἐπαντλεῖν ἐκρέοντι, τίς χάρις; Γαστήρ δ' ἀναλτος εὔρε καὶ νεῶν δρόμους· Ἄλλους
 δ' ἐπ' ἄλλοις ἐμμανεῖς ἐξώπλισεν. Ἄπαντα δ' ἔρπειν εἰς βυθὸν τὰ τίμια Τῶν
 γαστριμάργων σῖτα, μὴ δὲ σῖτ' ἔτι Τῶν εὐτελεστάτων, λέβητος ἐξ ἐνός, Ὅρθῶς λέγει

που Κερκιδάς ὁ φίλτατος, Τέλος τρυφώντων, αὐτὸς ἐσθίων ἄλας, Αὐτῆς τρυφῆς ἔθ' ἄλμυρον καταπτύων. Τίς δ' οὐκ ἐπαινεῖ τὸν τρυφῶντι τῷ νέῳ 724 Φήσαντα· «Παῦσαι προστιθεῖς σου ταῖς πέδαις, Ἐξαγριῶν τε τὸ σπαράσσον θηρίον.» Κἀκεῖνο δ' οἶον Στωικῶν τῶν φιλάτων; Ὡς ἄλλος ἄλλῳ σαρκίῳ τις προσλαλῶν· «Τί σοι χρεωστῶ, φησὶν, ἄθλιον δέρος; Φαγεῖν; μέγιστον, ἄρτος ἐνδεῶς δοθείς. Πιεῖν; ὕδωρ σοι δώσομεν, καὶ ὀξίνην. Οὐ ταῦτά μ' αἰτεῖς· τὰ τρυφῆς δὲ καὶ κόρου, Κρυσταλλίνων τε ἀβρότητ' ἐκπωμάτων. Λίαν ἐτοίμως δώσομέν γ', ἀλλ' ἀγχόνη.» Ταῦτ' οὐκ ἀμείνω τῶν πάλαι βλακευμάτων Σαρδαναπάλου τοῦ Νίνου, ὃς ὢν ποτε Πλούτῳ τε λαμπρὸς καὶ τρυφῇ διεφθορῶς, Ἐβούλεθ' αὐτῷ καὶ γεράνου μηκίστερον 725 Λαιμὸν γενέσθαι, ἡδονῆς μακρᾶς χάριν; Ὡ θεῖε Δαβίδ, σοὶ δὲ διψῶντι φρέαρ Γῆς ἄλλοφύλων καὶ ποτὸν κρατούμενον, Ἐπεὶ δι' αἱμάτων τε καὶ μάχης τινὲς Ὑπηρετοῦντο τῷ πόθῳ, χερσὶν λαβῶν Ἐσπεισας ὕδωρ· οὐ γὰρ ἐξ ἄλλοτριῶν Κακῶν ἐδέξω τὸν σὸν ἐκπλήσαι πόθον. Εἰ δ' ἀγγέλων τις ἄρτος, ἢ Λόγου τροφή (Ἀσώματον φύσιν γὰρ οὐ σῶμα τρέφει), Ὅσοι παρ' ἡμῖν ἀγγέλων ζῶσιν βίον, Σπινθήρσι μικροῖς τοῦ βίου κρατούμενοι! Καὶ τοῦτ' ἄκοντες, δόγματος θείου χάριν· Δεῖ γὰρ δεδέσθαι, μέχρις ἐκλύση Θεός. Ἐῷ τὰ βίβλων καὶ τὰ τῶν πάλαι λέγειν. Ὅσοι καθάρσει σωμάτων θεούμενοι, 726 Τροφῆς ἄγευστοι ἡμέρας καὶ πλείονας Διῆλθον, ὥσπερ σωμάτων ἐλεύθεροι, Πυρὸς δ' ἀπειλήν, καὶ λεόντων χάσματα Ἦνεγκαν, ὥστε μὴ βέβηλον ἐν ξένη Τροφήν προσέσθαι βαρβάρων προστάγματι. Ἀφ' οὗ δὲ Χριστῷ συμπλακεῖς ὁ δυσμενῆς Ἀπῆλθε, σαρκὸς εὐγενοῦς ἠττημένος, Ἐκ τετταράκοντ' ἀσιτίας νυχθημέρων, Ὡς μᾶλλον αἰσχύνοιτο τῆς πείρας σφαιεῖς, Νόμος προῆλθε τῆς φίλης κακώσεως Ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ὦ σοφοῦ παλαισματος! Καὶ τῶν ἀναίμων ἐνθέων τε θυμάτων, Ἄ πᾶς ὁ κόσμος καλλιερεῖ τῷ Δεσπότῃ, Θύοντες, οὐ μόσχους τε τῷ πάλαι νόμῳ, Οὐδ' ἄρνας, οὐδ' ἔξωθεν εἰσφοράν τινα 727 Τῶν οὐ τελείων (πᾶν γὰρ ἄλογον ἐνδεές), Αὐτοὶ δ' ἑαυτῶν τῆξιν ἐμμέτρῳ τροφῇ, Τὸ μὴ τρυφᾶν τρυφῶντες, ὦ ξένης τρυφῆς! Ναοὺς καθαίρειν τῷ Θεῷ πειρώμενοι, Ἀγρυπνίαις τε παννύχοις θ' ὑμνωδίαις, Ἐκδημίαις τε τοῦ νοὸς πρὸς νοῦν μέγαν, Ζῶντες τοσοῦτον ἐν σκιαῖς καὶ φάσμασιν Ὅσον τὰ κρυπτὰ τοῖς ὀρωμένοις λαβεῖν. Ἐντεῦθεν οἱ μὲν δέσμιον σαρκὸς πάχος Θέντες σιδήρῳ, τὸν κόρον κατέσβεσαν· Οἱ δὲ ζόφῳ τε καὶ στενοῖς οἰκίμασιν Ἦ ρήγμασι κλεισθέντες ἀγρίων πετρῶν, Βλάβην ἐπέσχον τῶν πλάνων αἰσθήσεων. Ἄλλοι δ' ἐρημίαις τε καὶ θηρῶν νάπαις, 728 Τὴν θηριώδη τοῦ φυγεῖν ἀμαρτίαν, Αὐτοὺς ἔδωκαν, ἔκφυλον ζῶντες βίον, Τοῦθ' ὃ βλέπουσι κόσμον εἰδότες μόνον. Σάκκῳ τις ἄλλος, καὶ σποδῷ, καὶ δακρύοις Εἴλκυσεν οἶκτον, καὶ χαμευνίας πόνῳ, Στάσει τε νυκτῶν ἡμερῶν τε πλειόνων, Μηνῶν τε, τούτου μεῖζον· εἰ δ' εἴποιμι' ἐτῶν, Ἄπιστον οἶμαι, πλὴν ἐμοὶ πιστὸν λίαν, Ὅσοι τ' ἐπόπται τῶν φίλων τοῦ θαύματος. Πίστις γὰρ ἐστήλωσε καὶ φόβος Θεοῦ, Τὸν νοῦν πρόωρον ἀρπάσας τῶν σωμάτων. Ξένων δ' ἀκούση καὶ ποτοῦ καὶ σιτίων Ὅψον, σποδόν τε καὶ δάκρυον μεμιγμένον, Ἄναρτον, ὡς ἄνυδρον οἱ δ' ἄλλοι βίον. 729 Ἄ μοι δοκοῦσι καὶ φύσεως νικᾶν νόμους, Ζήλου φέροντος ἄχρῃς ἐκτόπων ὁδῶν. Τί ταῦτα; Τοῦ Λεῶ δὲ σὺ θαυμάζεις κόρας, Τὰς τῶν Ἀθηνῶν προσφαγείσας ἀσμένως, Μειοικέως τε τὴν πρόθυμον εἰσφοράν, Θηβῶν ὑπερθανόντος ὡς σῶση πόλιν· Κλεομβρότου τε τοῦ σοφοῦ τὸ τίμιον Πήδημ' ἀφ' ὕψους, ὡς ἀπέλθοι σώματος, Ἐπεὶ Πλάτωνος τῷ περὶ ψυχῆς λόγῳ Πεισθείς, ἔρωτι λύσεως κατεσχέθη. Λέγεις Ἐπικτήτου τε τὸ κλασθὲν σκέλος, Πρὶν ἢ τι ρῆξαι ρῆμα δοῦλον τῆς βίας· Εἶναι γὰρ, εἶναι τ' ἀνδρὸς, ὡς ἀκούομεν, Τὸ σῶμα δοῦλον, τὸν τρόπον δ' ἐλεύθερον· 730 Πτισμόν τ' ἐν ὄλμῳ τῶν Ἀναξάρχου χερῶν, Ὡς οὐ παρόντος, καὶ κελεύοντος σφοδρῶς Πτίσσειν τὸν αὐτοῦ θύλακον, αὐτὸν γὰρ μένειν Ἄπιστον, ὅστις ἐστὶν, οὐχ ὀρώμενον· Καὶ Σωκράτους τὸ κώνειον, φιλοτησίαν Ξένην τοσοῦτον ἡδέως ἐσπωμένην. Σὺ ταῦτ' ἐπαινεῖς; καὶ τι κάγῳ, πλὴν ὅσον Ἐν τοῖς

ἀφύκτοις ἦσαν ἀνδρεῖοι κακοῖς· Τοῖς γὰρ θέλουσιν οὐχ ὀρῶ σωτηρίαν. Ἐντεῦθεν ἔλθῃ πρὸς πάλην τὴν ἔνθεον Ἐμῶν ἀθλητῶν, καὶ σε δινεῖτω φόβος, Τούτων ἀκούοντά τε καὶ μεμνημένον· Οἷοις ὅσοις τε κινδύνοις ἠϋξήσαμεν Χριστοῦ τὸ σεπτὸν καὶ νέον μυστήριον, 731 Οἱ τοῦ καλεῖσθ' ἐκεῖθεν ἠξιωμένοι. Πολλοὺς γὰρ ἡμῖν πολλάκις τε τοῦ φθόνου Ζέσαντος ἐχθροὺς καὶ διώκτας τοῦ λόγου, Θυμὸν πνέοντας, θῆρας ἠγριωμένους, Οὐ πώποθ' ἡμεῖς εἴξαμεν καιροῦ ῥοπαῖς. Ἄλλ' εἴ τι καὶ ῥάθυμον εἰρήνην προσῆν, Εἴ τις κακὸς καὶ τᾶλλα ὧν ἐτύγχανεν, Ἐνταῦθα πάντες ἐστομώθημεν Θεῶ· Ζήλω δὲ πυκνωθέντες ἐμπύρω, θράσος Ἐχθρῶν δεδέγμεθ', εὐκλεῶς ἠττώμενοι. Οὐδεὶς γὰρ οὕτως ἠδέως σωτηρίαν Κομίζεθ', ὡς ἡμεῖς γε κινδύνους καλοῦς. Τίς πῦρ, ξίφη, βάραθρα, λιμὸν, ἀγχόνην, Θῆρας φονῶντας, ὡς τρυφήν ἐδέξατο; 732 Στρεβλώματ', ἐξαρθρώματ', ὀμμάτων σβέσεις, Ζέσεις, σπαραγμοὺς, καὶ μελῶν λακίσματα, Κρυμοὺς, βυθοὺς, ζόφους τε καὶ κρημνίσματα, Χρόνου τε μακροῦ ποικίλην τραγωδίαν; Ὁ καὶ κακῶν χεῖριστον, εἰδόσι φράσω· Ἡ μὲν γὰρ ἀκμή τοῦ κακοῦ, λύσις φόβου. Τὸ προσδοκᾶν δ' αἰεὶ τι, πάσχειν ἔστ' αἰεὶ, Θνήσκειν τε πολλοὺς ἀνθ' ἑνὸς πικροὺς μόρους. Ἐῶ λέγειν φυγᾶς τε καὶ τὰς χρημάτων Ἀλλοτριώσεις, καὶ τὸ ταῦτ' ἐν ὄψεσιν Ἀνδρῶν, γυναικῶν, ἠλικῶν, τέκνων, φίλων, Πάσχειν, ἃ κάμπτει καὶ τὸν ἀλκιμώτατον. Καὶ ταῦθ' ὑπὲρ τοῦ; συλλαβῆς ἴσως μιᾶς· Τί τοῦτό φημι συλλαβῆς; καὶ νεύματος 733 Ἐνὸς, κακῶς σώζοντος ἐξ ἀρνήσεως. Θεὸς γὰρ ἔστιν ἐν βραχεῖ τὸ κείμενον· Ὅν περ προδοῦσιν, ἄλλον οὐκ ἔστιν λαβεῖν. Τί δεῖ λόγων μοι πλειόνων; ἄρον κύκλω τὴν ὄψιν, ἄθρει τὴν ὅλην οἰκουμένην Ὅσιν κατέσχε νῦν λόγος σωτήριος, Δήσας Θεῶ τε καὶ πάθει μεμιγμένος, Μίξιν ξένην τε καὶ Θεοῦ πόρρω νόμων· Ταύτην καταστράπτουσιν ὡσπερ ἀστέρες Σχεδὸν τι πᾶσαν αἰθρίοις αὐγάσμασιν, Ὑψωρόφοις θρόνοις τε καὶ διδάγμασιν, Ἀθροίσμασιν τε καὶ δρόμοις πανεστίοις, Ὑμνωδίαις τε τῶν πόνων ἐπαξίαις, 734 Οἱ τοῦ σφαγέντος εὐκλεεῖς νικηφόροι. Τοσοῦτον δ' ἔστιν τῆς ἀθλήσεως σέβας, Ὡς καὶ κόνιν βραχεῖαν, ἢ τι λείψανον Ὅστων παλαιῶν, ἢ τριχῶν μικρὸν μέρος, Ἡ καὶ ῥακώματ', ἢ τι καὶ ῥαντισμάτων Σημεῖον, ἀρκεῖν εἰς ὅλου τιμὴν ποτε. Καὶ κλήσιν ἔγνων, ἔστιν ὧν ἀλείψανον, Τόποις δοθεῖσαν ἀνθ' ὅλου τοῦ μάρτυρος, Ἰσχύν τ' ἴσην λαβοῦσαν, ὦ τοῦ θαύματος! Σώζειν γὰρ οἶμαι καὶ τὸ μεμνησθαι μόνον. Τί δ' εἰ λέγοιμι καὶ νόσων καὶ δαιμόνων Κάθαρσιν ἔνθεν ἄπιστον, ἄχρι σημάτων, Ἄ σωματων ποτ' ἠξιώθη τιμίων, 735 Ἀντιστατούντων πνευμάτων ἐπιδρομαῖς; Τοιαῦτα ἀθλητῶν τῶν ἐμῶν τὰ θαύματα. Πίσαν δέ μοι σὺ καὶ κόνιν τὴν Δελφικὴν Αὐχέις, Νεμέαν τε καὶ πίτυν τὴν Ἰσθμίαν· Δι' ὧν ἔφηβοι δυστυχεῖς ἔσχον κλέος, Ἄθλων τιθέντες μικρὰ καὶ μικρῶν γέρα, Πυγμαῖς, πάλης τε καὶ δρόμου, καὶ ἀλμάτων, Ἄ μήτε νικᾶν, μήτε νικᾶσθαι μέγα. Οὐ γὰρ Θεὸς τὸ ἄθλον, ἢ σωτηρία, Ὡς τοῖς ἐμοῖς νόμοις τε καὶ παλαιάσμασι, Τυχεῖν τε δόξης τῆς ἄνω καὶ στεμμάτων. Ἐπεὶ δὲ τὴν ἀνδρείαν ἐν τούτοις ἴδες, (Ἦν καὶ μιμεῖσθαι ταῖς καθ' ἡμέραν πάλαις Πρὸς τὸν διώκτην τοῦ βάθους καὶ λάθριον, Κλέπτοντα δεινῶς ταῖς πλάνοις αἰσθήσεσι, Κράτιστόν ἐστι καὶ λίαν σωτήριον), 736 Δεῦρο σκόπει μοι καὶ τὰ τῆς αἰνουμένης Ἡμῖν μάλιστα σωφροσύνης. Ἔχει δέ πως. Εἰσὶν μὲν, εἰσὶ καὶ παρ' Ἑλλησίν τινες Ταύτης ἐρασταὶ καὶ πάλαι καὶ νῦν ἔτι. Οὐ γὰρ ἀπιστήσω γε τοῖς θρυλλομένοις· Φθόνος γὰρ οὐδεὶς σωφρονεῖν καὶ τοὺς ξένους, Ξενοκράτην λέγουσιν, ὡς πόρνης τινὸς Οἱ προσριφείσης ἔκ τινων πειρωμένων, (Καὶ γὰρ καθεύδων νυκτὸς), ἠνίκ' ἦσθετο, Οὕτ' ἐπτοήθη τῷ ξένῳ τῆς ὕβρεως, Οὕτ' ἐξανέστη, ἢ φυγεῖν ἠνέσχετο· Ἄμφω γὰρ εἶναι δευτέρα Ξενοκράτους· Οὕτω δ' ἀκίνητός τε καὶ ἄτρωτος ἦν, Ὡστ' ἐκφυγοῦσαν ἀσμένως βοᾶν· «Τί με Νεκρῶ παρευνάσαντες ἠπατήσατε;» Ἐπίκουρος ἠδονὴν μὲν ἠγωνίζετο 737 Εἶναι τὸν ἄθλον τῶν ἐμοῖ πονουμένων, Εἰς ἣν τελευτᾶ πάντα τ' ἀνθρώπων καλά. Ὡς ἂν δὲ μὴ δόξειεν ἠδονῇ τινι Ταύτην ἐπαινεῖν, κοσμίως καὶ σωφρόνως Ἔζη, βοηθῶν ἐκ

τρόπου τῷ δόγματι. Οὐδ' ὁ Πολέμων ἔμοι γε σιγηθήσεται· Καὶ γὰρ τὸ θαῦμα τῶν ἄγαν λαλουμένων. Ἦν μὲν τὸ πρόσθεν οὗτος οὐκ ἐν σώφροσι, Καὶ λίαν αἰσχροῦς ἡδονῶν ὑπηρετής· Ἐπεὶ δ' ἔρωτι τοῦ καλοῦ κατεσχέθη, Σύμβουλον εὐρῶν, οὐκ ἔχω δ' εἰπεῖν τίνα, Εἴτ' οὖν σοφόν τιν', εἴθ' ἑαυτὸν, ἀθρόως Τοσοῦτον ὠφθη τῶν παθῶν ἀνώτερος, Ὡσθ' ἐν τι θήσω τῶν ἐκείνου θαυμάτων. Ἐταῖραν εἰσεκάλει τις ἀκρατῆς νέος· 738 Ἡ δ' ὡς πυλῶνος ἦλθε, φασί, πλησίον, Τῆς δ' ἦν προκύπτων Πολέμων ἐν εἰκόνι, Ταύτην ἰδοῦσα, καὶ γὰρ ἦν σεβασμία. Ἀπῆλθεν εὐθύς καὶ θεᾶς ἠττημένη, Ὡς ζῶντ' ἐπαισχυνθεισα τὸν γεγραμμένον. Καὶ τοῦτο πολλοῖς οἶδα τῶν λαλουμένων· Δίων ἀνέπνει, φασίν, οὐ μάλ' ἡδύ τι (Τοῦτον λέγω Δίωνα, οὗ πολὺς λόγος), Καὶ τοῦτ' ἐκερτόμησε τῶν τις ἀστικῶν· Τόνδ', ὡς εἶδε γυναῖκα τὴν αὐτοῦ, φράσαι· «Τί τοῦτο; οὐ γὰρ ἔφρασάς μοι τὴν νόσον.» Καὶ τὴν σὺν ὄρκῳ· «Τοῦτο πάντων ἀρρένων, Εἰπεῖν, τὸ σύμπτωμ' ὠόμην, οὐ σοῦ μόνου.» Τοσοῦτον ἀνδρῶν καὶ φίλων ἀποστατεῖν· Ὁ γὰρ λόγος, δῆλωμα τοῦ σεμνοῦ τρόπου. 739 Τίς δ' οὐκ ἐπαινεῖ τῶν Ἀλεξάνδρου τόδε; Ὡς τὰς Δαρείου παῖδας ὡς ἠττημένου Εἰς χεῖρας εἶλεν· εὐπρεπεῖς δ' εἶναι μαθῶν, Εἰς ὄψιν οὐκ ἐδέξατ'· εἶναι γὰρ κακοῦ, Τ' ἀνδρῶν κρατήσανθ' ἤσσον' εἶναι παρθένων. Ταῦτ' ἐστὶ τῶν ἐμῶν μὲν οὐδὲν πλησίον· Ὅμως δ' ἐπαινῶ· καὶ πόθεν; λευκὴν ἰδεῖν Μορφὴν ἐν Αἰθίοψιν, ἡλικὴ χάρις. Ἦ καὶ θαλάσσης ἐν μέσῳ νάμα γλυκύ! Ὡς δ' ἐν πονηροῖς καὶ κακοῖς διδάγμασιν, Ἐχειν τι σῶφρον, ἢ μεγίστου θαύματος. Ἦν γὰρ σεβάσματ' ἐστὶν ἐμπαθέστατα, Τούτοις τὸ πάσχειν δηλαδὴ καὶ τίμιον. Καὶ γὰρ θεῶν τιν', οὗ τὸ πάθος, προΐσταται, 740 Κακῶν βοηθῶ τοῦ κακοῦ κεχρημένος. Τίνων ἔρωτες, εἶπέ μοι, καὶ ἀρρένων, Δεῖ γὰρ πλέον τι τοὺς θεοὺς ὑμῶν ἔχειν. Τίνων Φρυγίσκοι μείρακες καὶ συμπόται, Ἦδιστον νέκταρ οἰνοχοῦντες ἐκλύτως; Αἰσχύνομαι γὰρ τοῖς Διὸς μυστηρίοις. Τίνων, γάμων κλοπαί τε καὶ δεσμῶν ὕβρεις; Θεάτρον αἰσχρὸν καὶ γέλως κεκλημένοις. Πῶς πάντα ποιοῦσ' αἰ γυναῖκες τὸν Δία, Ταῦρον, κεραυνὸν, κύκνον, ἄνδρα, θηρίον, Χρυσὸν, δράκοντα, τὰς ἔρωτος ἐκστάσεις, Τὸν ὑπατόν τε καὶ κακίστων μῆστορα; Τίς ἡδονῶν δέσποιναν ἡγεῖται θεὸν, Βωμούς τ' ἐγείρει καὶ ναοὺς παθήμασι; 741 Τίνων δὲ νύκτες, νυκτὸς ὄντως ἄξια, Σεμνῶς ἀτίμων συμβόλοις τιμώμεναι; Ἰθύφαλλοι τε καὶ Φαλλοὶ, γέλως μέσος, Θεὸν νέον μιγνύντες ἐν τοῖς πλάσμασιν· Ἄ καὶ λεγόντων ἐγκαλύπτεισθ' ἦν πρόπον, Ἐρμαφρόδιτοι, Πᾶνες, ἀσχήμων γόνος· Θεοὶ τραγοσκελεῖς τε καὶ τράγοι τρόπον, Παρ' οἷς γάμων χορευτρία καὶ παρθένοι· (Δεῖ γὰρ γάμου τι πάσχειν, εἰ καὶ μὴ γάμου). Παρ' οἷς γαμίζουσ' αἰ καλάι τὰς οὐ καλάς, 742 Συνεισφέρουσαι προῖκα, πορνείας πόρον. Ἡ αἰσχροῦς δὲ δαιμόνων τιμὴ τινος, Ὡς μηδὲ τὸ φιλάνθρωπον εὖσχημον μένειν. Ἐντεῦθεν ἔσχεν αἰσχροῦ τὴν παρρησίαν, Πόρνης τέγη μισθώμαθ', ὕβρις ἔννομος. Ταῖς σφῶν δ' ἑταίραις τὴν Ἀφροδίτην οἱ σοφοὶ Μορφοῦσιν, ὡς θεοῖν τῷ σοφίσματι· Καὶ Φειδία τὰ παιδικὰ ἐν τῷ δακτύλῳ Τῆς παρθένου γραφέντα· «Παντάρχης καλός.» Ἐντεῦθεν ὡς ἀνδρία καὶ στρατηγία Λαμπραὶ γραφαῖς τε καὶ κρότοις καὶ συγγραφαῖς, 743 Ὡς καὶ τὸ κοινὸν κάλλος. Ἄθρει μοι τόσας Πόρνας ναοῖς τε καὶ θεοῖς τιμωμένας, Εὐφρῶ, Φρύνην, Λέαιναν ἐν τῷ θηρίῳ, (Σεμνὸν γὰρ ἦν καὶ τοῦνομ' ἐν ναοῖς μέσοις), Τὴν Ἑλλάδος δέσποιναν, ἧς πολὺς λόγος, Ἐξ Ὑγκάρων φθαρεῖσαν αἰσχροῦ Λαΐδα, Ἄλλας τε πολλὰς, οὐ γὰρ ἀξιῶ λόγου. Τούτων μὲν οὖν, βέλτιστε, ὥσπερ εὐφυῆς Ἀργυρογνώμων, εἴ τι μὲν καλὸν, δέχου· Ἀπεκλέγου δ' ἄ μὴ σε ποιεῖ βελτίω· Τοῖς σοῖς δὲ πᾶσι προστρέχειν διδάγμασι, Τύποις τε ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν σωφρόνων· Ἦν ἐλπίς ἐστὶ καὶ Θεὸς διδάσκαλος, Κρεῖσσους νόμους γράφοντες ὧν ἡ χεὶρ γράφει. 744 Ἡμεῖς γὰρ ἐσμεν οἱ, τὸ μοιχεύειν κακὸν Ἄλλων τιθέντων καὶ κολαζόντων νόμῳ, Αὐτοὶ τὸ τούτου μεῖζον εἰσηγούμενοι, Μὴ δ' ἐμβλέπειν αἰσχροῦς τε καὶ παθητικῶς, Εἰς ἐν τιθέντες τῷ τέλει τὴν αἰτίαν, Ὡς τῷ φονεύειν τὸν χόλον, παρ' οὗ φόνος. Ὅρκου θ' ἐτοιμότητα τῆ

ψευδορκία· ὅν γὰρ κακόν τι χωρὶς οὐ γενήσεται, Ταῦτ' οὐκ ἔωντες, καὶ τὰ δεινὰ
 φεύγομεν. Οὕτως ἐμοὶ τὸ σῶφρόν ἐστιν ἀσφαλές· Ἐξ οὗ πολὺς μοι καὶ χορὸς τῶν
 παρθένων, Ζωὴν ἄσαρκον ἀγγέλων μιμούμενος, Θεοῦ τε τοῦ συνόντος αὐτῷ καὶ
 μόνου. Ὅθεν τί γίνεται; Ἐς βίον τὸν δευτέρου 745 Ἄπαντα συρρεῖν, καὶ ποθεῖν
 μετάστασιν Δεσμῶν λυθέντα καὶ νόμων γαμηλίων, Ἐξ οὗ με Χριστὸς, παρθένου
 μητρὸς τόκος Φανείς, νόμοις καινοῖσι ποιεῖ παρθένον. Ἐπεὶ γὰρ ἦλθον εἰς βίον καὶ
 δέσμιος, Ῥύσει τὰ ῥευστὰ καὶ φθορᾶ τὰ τῆς φθορᾶς Γνῶναι βιασθεῖς, ὡς μάθω τὰ
 κρείσσονα Ἐκ τῶν ὀρωμένων τε καὶ πλανωμένων· Χαίρων ἐπανάγων πρὸς Θεὸν τὴν
 εἰκόνα, Ἐλευθέρω τε καὶ ἀσυνδέτω βίῳ, Μηδὲν λελοιπῶς τῆς ἐμῆς ἴχνης δορᾶς,
 Ἀσκόν τιν' ἄλλον ἐν βίῳ φυσώμενον. Ὅλος θ' ὄλω τε τῷ Θεῷ κινούμενος, Πολλῶν
 μετ' ἄλλων γνησίων συνεμπόρων 746 Οἱ πρὸς μόνην βλέποντες ἦν ἐλπίζομεν Ζωὴν,
 ἀνήκαν οὐ κόμας οὐδ' οὐσίας Θεῶ, παρ' οὗ τὰ πάντα, ὧν ἔχουσι δὲ Τὸ πρῶτον,
 ἀγνεῖαν τε καὶ ἀσαρκίαν. Τὰ Ναζιραίων τῶν νέων συστήματα, Πλήθοντα καὶ
 στίλβοντα τοῖς ἔνδον καλοῖς, Ἄ παρθένοι τιμῶσι μέχρις αἵματος. Τί σοι λέγοιμι' ἂν
 Θέκλαν; ἢ τὴν, ἢ τινὰς, Ὅσαι Θεῶ τὸ κάλλος ἐσφραγισμένον Τηρεῖν θέλουσαι,
 κινδύνοις προσέδραμον; Τὸ δ' οὖν ἀεὶ πᾶσιν τε γνωριμώτατον, Ὅρᾶς ἀγρύπνους
 παρθένων ψαλμωδίας Ἀνδρῶν, γυναικῶν, φύσεως λελησμένων· Οἴων θ' ὄσων τε,
 καὶ ὄσον θεουμένων! 747 Σύμφωνον, ἀντίφωνον ἀγγέλων στάσιν Δισσὴν, ἄνω τε
 καὶ κάτω τεταγμένην, Θείας ὑμνωδῶν ἀξίας καὶ φύσεως; Οὕτω μὲν οὖν ἀγνεῖα σοι
 τιμητέα, Λόγοις τοσοῦτοις καὶ τύποις, πρὸς οὓς βλέπων, Ἄγνιζε σαυτὸν, ὡς Θεοῦ
 δέξῃ νόμους Φρονήσεως δὲ πάντα μὲν τὰ τοῦ λόγου. Τί γὰρ φρονήσεως δίχα τῶν
 αἰνουμένων; Πρῶτον δὲ καὶ μέγιστον, εἰδέναι Θεὸν, Ἔργῳ λόγῳ τε γνησίως
 τιμώμενον· Πηγὴ γὰρ αὕτη πᾶσι καὶ σωτηρία. Θεὸς νοεῖται μὲν τισιν, εἰ καὶ μετρίως·
 Ὑπ' οὐδενὸς δὲ φράζετ', οὐδ' ἀκούεται, 748 Ὅσον πέρ ἐστι, κἄν τις οἴηται λίαν.
 Παρεμπίπτει γὰρ, ὡς ἀχλὺς, τῷ σκέμματι Ἀεὶ τι τῶν ἐμῶν τε καὶ ὀρωμένων· Ὅπερ
 ὑπερβὰς συγγένωμαι τῷ Θεῷ, Ὡς καὶ κρατῆσαι καὶ πεπεῖσθαι τοῦτ' ἔχειν Ὅπερ
 λαβεῖν ἔσπευδον, οὐ κάμνων ἔτι. Θεὸν τὸ μὴ σέβειν μὲν ἐστ' ὀλοώτατον, Μηδ' αἰτίαν
 τιν' εἰδέναι πρώτην ὄλων, Ἐξ ἧς τὰ πάντα καὶ προῆλθε καὶ μένει, Τάξει τ' ἀφράστῳ
 καὶ λόγῳ τηρούμενα. Ὁ δ' ἐστὶν οἶεσθ' εἰδέναι, βλάβη φρενῶν, Πλὴν εἰ καθ' ὑδάτων
 τις ἡλίου σκιὰν βλέπων, νομίζοι προσβλέπειν τὸν ἥλιον· 749 Ἡ καὶ πυλῶνος κάλλος
 ἐκπεπληγμένος, Τὸν δεσπότην οἶοιτο τῶν ἔνδον βλέπειν. Ἄλλος μὲν ἄλλου καὶ
 ποσῶς σοφώτερος, Ὅς πλεῖον αὐγῆς ἔσπασε, πλείω βλέπων· Κάτω δ' ὅμως ἅπαντες
 ἀξίας Θεοῦ, Ὅν φῶς καλύπτει, οὗ σκότος προῖσταται. Ἦν καὶ ζόφον τέμνη τις,
 ἀνταστράπτεται Τοῦ φωτὸς ἄκρου δευτέρῳ προβλήματι. Διπλοῦν δ' ὑπερέχειν οὐ
 μάλ' εὐπετέες σκέπας Ὅς πάντα πληροὶ καὶ ἄνω παντὸς μένει, Ὅς νοῦν σοφίζει, καὶ
 νοὸς φεύγει βολὰς, Ἐλκων ἀεὶ με πρὸς ὕψος ὑπεκδρομεῖ. Θεὸν μάλιστα καὶ νοεῖν
 μὲν καὶ σέβειν, Δεικνὺς τὸ φίλτρον ἐν ζέσει τῶν ἐντολῶν. 750 Ζητεῖν δ' ὅ ἐστι, μηδὲ
 πάντη, μηδ' ἀεὶ, Μῆτε προχείρως πᾶσι γυμνοῦν τὸν λόγον. Τὸ μὲν λεγέσθω τοῦ Θεοῦ
 καὶ σὺν φόβῳ· Τὸ δ' ἔνδον ἔστω κείμενον, καὶ νῶ μόνῳ Σέβοιτο κρυπτόν, ἀψόφως
 τιμώμενον. Τῷ δ' οὓς ἀνοίγοιτ', ἦν διδάσκη τις λόγος, Ἦττον γὰρ οὓς, ἢ γλῶττα
 κίνδυνον φέρει. Τὸ δ' ὕστερον δεοίμεθ' ἐκμαθεῖν σαφῶς, Λυθέντος ἡμῖν τοῦ πάχους·
 νῦν δ', ὡς σθένος, Σαυτὸν καθαίρειν καὶ νεοῦν λαμπρῷ βίῳ· Δέξῃ γὰρ οὕτω καὶ Θεὸν
 νοούμενον. Ναῶ Θεὸν δὲ προστρέχειν ἅπας λόγος· Ἄγνου γὰρ ἀγνός ἐστιν
 οἰκητήριον. Οἱ μὲν λογισμοὶ μικρὸν εἰς γνῶσιν Θεοῦ. 751 Λόγῳ γὰρ ἐστὶ πᾶς λόγος
 ἀντίστατος. Στρεπτήν δὲ πίστιν οὐμὸς οὐκ ἔχει λόγος· Τὸ δ' ἐξέχεσθαι τοῦ
 λαλουμένου μέγα. Ὅς μὲν γὰρ ἠγάπησε, καὶ στερχθήσεται· Ὅς δ' ἠγάπηται, καὶ
 ἔνοικον λαμβάνει. Οὗ δ' ἐστὶν, οὐκ ἔνεστι μὴ φῶς τυγχάνειν· Φωτὸς δὲ πρῶτον αὐτὸ
 γινώσκειν τὸ φῶς. Οὕτω τὸ φίλτρον πρόξενον καὶ γνώσεως· Ἡδ' ἔστ' ἀμείνων εἰς

ἀλήθειαν τρίβος, Τῆς ἐν λόγῳ τε καὶ στροφαῖς τιμωμένης. Ὁ δ' οὖν ἐφικτὸν, τοῦτο καὶ δηλώσομεν. Ἄναρχον, Ἀρχή, Πνεῦμα, Τριάς τιμία, Ἀναίτιον, γεννητὸν, ἐκπορεύσιμον· Πατὴρ τὸ μὲν· τὸ δ' Υἱὸς, αὐτὸς καὶ Λόγος· 752 Τὸ δ' οὐ μὲν Υἱὸς, Πνεῦμα δ' οὐσίας μιᾶς. Εἷς ἐκ τριῶν Θεὸς τε καὶ κοινὸν σέβας· Οἷς καὶ τὸ θνητὸν τῆς πλοκῆς ἐκλύομαι. Ταῦτ' ἦν σέβης μοι καὶ κρατῆς, σεμνῶ βίῳ Ῥίψας ἅπασαν τὴν κάτω βίου ζάλην, Λόγῳ τ' ἀληθεῖ καὶ μίσει τῶν πλασμάτων Ἄνω τε τάξῃ, καὶ γένοιό μου πλέον, Ὡς ἂν τύχοιο πλείονος παρρήσιας.

ΙΑ'. Πρὸς κόσμον διαλογισμός. Ἐρώτ. Δικάζομαί σοι, κόσμε. Τίς, πόθεν πάρει, Πρῶτον δίδαξον, καὶ ὅποι καταστρέφεις. Ῥοιζεῖς δὲ πῶς με κύκλος ὡς μύρμηκ' ἄγων; Ἀπόκρ. Οὐκ οἶδ' ὅθεν προῆλθον, ἐκ Θεοῦ δέ γε. 753 Καταστρέφω δ' εἰς κρεῖσσον. Οὐ ροιζῶ δέ σε, Ἄλλ' αὐτὸς ὦν ἄκοσμος, ὑβρίζεις ἐμέ. Ἐρ. Πῶς οὖν σὺ μὲν πέπηγας, ἄστατος δ' ἐγώ; Ἀπ. Ἐγὼ μὲν ἐκτὸς εἰμι, καὶ τίς ἢ χάρις; Σὺ δ' ὦν θελητής, εἰ θέλεις, ἔχεις πλέον. Ἐρ. Καλῶς τὰ δ' ἐκτὸς τίς φέρει; Ἀπ. Τί γὰρ κακόν; Ὑψηλὰ δ' ἐστὶ τοῖς καλοῖς σωτηρίας. Ἐρ. Ἦ κρεῖσσον αὐτὸν αἰτιᾶσθ'; Ἀπ. Οὕτως ἔχει.

ΙΒ'. Περὶ τοῦ ἐπικήρου τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Κόσμε φίλ', οὐ φίλε πάντα, τί μ' ὡς τροχὸς ἀμφιέλικτος Ῥοιζηδὸν φορέεις ἀντιπορευόμενον, 754 Μύρμηκ' ὡς ὀλίγον, πικρὴν φορὰν ἀσχαλόωντα; Ἔμπα γε μὴν φορέεις τόσσον ἐόντα, τόσος. Οἶδα μὲν ὡς θεόθεν σὺ Θεοῦ κλέος. Ἄλλὰ καὶ αὐτὸς Χριστοῦ χειρὶ πάγην, πλεκτὸς ἀπ' ἀμφοτέρων, Οὐρανίων χθονίων τε. Τὸ μὲν δέμας ἔνθεν ἐτύχθη· Ψυχὴ δ' αὖ μεγάλου ἐστὶν ἄημα νόου. Ἄλλὰ καὶ ὡς πολλοῖσιν ἐλαύνομαι ἔνθα καὶ ἔνθα Πήμασιν ἐξ ἐμέθεν, πήμασι δυσμενέος. Δελφὶς δ' ὡς ἐπὶ χέρσον ἀλίδρομος, ἠέρι θνήσκω. Κόσμε, παρῆλθον ἐγὼ, λαὸν ἄτρωτον ἄγοις.

ΙΓ'. Περὶ τοῦ αὐτοῦ. Ἀλλήλους μὲν ἐγώ τε καὶ ὁ χρόνος, ὡς πετεηνὰ Ἦ νέες ἐν πελάγει ἀντιπαρέρχομεθα, 755 Ἐσταὸς οὐδὲν ἔχοντες· ὁ δ' ἤμπλακον, οὐ παραθρέξει, Ἄλλὰ μένει· ζωῆς τοῦτο μογηρότατον. Οὐδ' ὅ τι εὐξομ' ἔχω, ζῆσαι πλέον, ἢ ἐλυθῆναι· Τάρβος ἐπ' ἀμφοτέροις· ὦδε δὲ φράζεό μοι. Ζωὴ μοι πολύμοχθος ἀμαρτάσιν. Εἰ δὲ θάνοιμι, Αἰ αἰ, τῶν προτέρων οὐδὲν ἄκος παθέων. Εἰ ζωὴ τότε σοι τεκμαίρεται, ἦς τόσον ἄχθος, Οὐδὲ τὸ λυθῆναι λῦσιν ἔχει καμάτων, Κρημνὸς δ' ἀμφοτέρωθε. Τί ρέξομεν; ἦ τόδ' ἄριστον, Λεύσσειν πρὸς σὲ μόνον, σὴν τ' ἀγανοφροσύνην.

ΙΔ'. Περὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Χθιζὸς ἐμοῖς ἀχέεσσι τετρυμένος, οἷος ἀπ' ἄλλων Ἦμην ἐν σκιερῶ ἄλσει, θυμὸν ἔδων. 756 Καὶ γὰρ πῶς φιλέω τότε φάρμακον ἐν παθέεσσι, Αὐτὸς ἐμῶ θυμῶ προσλαλέειν ἀκέων. Αὐραὶ δ' ἐψιθύριζον ἄμ' ὀρνηθέεσσι ἀοιδοῖς, Καλὸν ἀπ' ἀκρεμόνων κῶμα χαριζόμεναι, Καὶ μάλα περ θυμῶ κεκαφηότι. Οἱ δ' ἀπὸ δένδρων Στηθομελεῖς, λιγυροὶ, ἠελίοιο φίλοι, Τέττιγες λαλαγεῦντες ὄλον κατεφώνεον ἄλσος. Πὰρ δ' ὕδωρ ψυχρὸν ἐγγὺς ἔκλυζε πόδας, Ἦκα ρέον δροσεροῖο δι' ἄλσεος. Αὐτὰρ ἔγωγε Τὼς ἐχόμην κρατερῶς ἄλγεος, ὡς ἐχόμην. Τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγιζον, ἐπεὶ νόος, εὔτε πυκασθῆ Ἄλγεσιν, οὐκ ἐθέλει τέρψιος ἀντιάειν. Αὐτὸς δὲ, στροφάλιγξιν ἐλισσομένοιο νόοιο, Τοίην ἀντιπάλων δῆριν ἔχων ἐπέων· 757 Τίς γενόμην, τίς δ' εἰμί, τί δ' ἔσσομαι; Οὐ σάφα οἶδα. Οὐδὲ μὲν ὅστις ἐμοῦ πλειότερος σοφίην. Ἄλλ' αὐτὸς νεφέλη κεκαλυμμένος ἔνθα καὶ ἔνθα, Πλάζομαι οὐδὲν ἔχων, οὐδ' ὄναρ, ὦν ποθέω. Πάντες γὰρ χθαμαλοὶ καὶ ἀλήμονες, οἷσι παχείης Σαρκὸς ἐπικρέμαται κυανέη νεφέλη. Κεῖνος δ' ἐστὶν ἐμεῖο σοφώτερος, ὅς πλέον ἄλλων Ἦπαφεν ἦς κραδίης ψεῦδος ἐτοιμολόγον. Εἰμί. Φράζε τί τοῦτο; Τὸ

μὲν παρέθρεξεν ἐμεῖο· Ἄλλο δὲ νῦν τελέθω, ἄλλ' ἔσομ', εἴ γ' ἔσομαι. Ἐμπεδον οὐδέν· ἔγωγε ῥόος θολεροῦ ποταμοῖο Αἰὲν ἐπερχόμενος, ἔσταος οὐδέν ἔχων. Τίπτε με τῶνδ' ἐρέεις; τί δέ σοι πλέον εἰμί, δίδαξον. 758 Καὶ νῦν τῆδε μένων, δέρκεο μὴ σε φύγω. Οὔτε δις ὄν τοπάροιθε, ῥόον ποταμοῖο περιήσεις Ἐμπαλιν, οὔτε βροτὸν ὄψαι, ὄν τοπάρος. Ἦν πάρος ἐν χροῖ πατρός, ἔπειτά μ' ἐδέξατο μήτηρ, Ξυνὸν δ' ἀμφοτέρων. Ἔνθεν ἔπειτα κρέας Ἄκριτον, ἄβροτον, αἴσχος ἀνείδεον, οὔτε λόγοιο, Οὔτε νόου μετέχον, μητέρα τύμβον ἔχον. Δις ταφές, ζῶντες ἐπὶ φθορᾷ. Ἦν γὰρ ὀδεύω Ζωὴν, τήνδ' ὀρώ τῶν ἐτέων δαπάνην, Ἦ μοι γῆρας ἔχευεν ὀλοῖιον. Εἰ δέ με κεῖθι Αἰὼν οὐ φθινύθων δέξεται, οἷα φάτις, Φράζεο μὴ ζωὴ μὲν ἔχη μόρον, ἡ δὲ τελευτὴ Ζωὴ σοὶ γε πέλη, ἔμπαλιν ἢ δοκέεις. 759 Οὐδὲν ἔφυν. Τί κακοῖσι δαμάζομαι, ὡς τι πεπηγός; Τοῦτο γὰρ ἡμερίων ἄτροπὸν ἐστὶ μόνον, Συμφυές, ἀστυφέλικτον, ἀγήραον. Ἐξότε κόλπων Μητρὸς ὀλισθήσας πρῶτον ἀφήκα δάκρυ, Ὀσσατίοις, οἷοις τε συναντήσασθαι ἔμελλον Πήμασι, δακρυχέων πρὶν βιότοιο θίγω! Χώρην μὲν τιν' ἄθηρον ἀκούομεν, ὡς ποτε Κρήτην, Καὶ τινα καὶ κρυερῶν ἀλλοτρίην νιφάδων Ὀνητῶν δ' οὔ ποτέ τις τόδ' ἐπεύξατο, ὡς ἀδάμαστος Τοῦδε βίου στυγερῶν ἔνθεν ἀπῆλθε μόγων. Ἀδρανίη, πενίη τε, τόκος, μόρος, ἔχθος, ἀλιτροὶ, Θῆρες ἀλός, γαίης, ἄλγεα, πάντα βίος. Πήματα μὲν καὶ πάμπαν ἀτερπέα πόλλ' ἐνόησα, 760 Τῶν δ' ἀγαθῶν οὐδὲν πάμπαν ἄμοιρον ἄχους, Ἐξέτι τοῦ, ὅτε μοι πικρὴν ἐπομόρξατο ποινήν Γεῦσις τ' οὐλομένη, καὶ φθόνος ἀντιπάλου. Σοὶ μὲν δὴ, σὰρξ, τοῖα δυσαλθέϊ, εὐμενέοντι Ἐχθρῶ, καὶ πολέμῳ οὔποτε λυομένῳ, Θηρὶ πικρὸν σαίνοντι, πυρὶ ψύχοντι, τὸ θαῦμα! Θαῦμα μέγ', εἴ ποτ' ἐμοὶ γ' ὕστατον εὐμενέοις. Ψυχὴ, σοὶ δ' ἄρ' ἔπειτα λελέξεται ὅσ' ἐπέοικε. Τίς, πόθεν, ἢ τί πέλεις; τίς δέ σε νεκροφόρον Θήκατο, καὶ στυγερῆσι πέδαις ἐνέδησε βίοιο, Ἐς χθόνα βριθομένην πάντοθε; Πῶς ἐμίγης Πνεῦμα πάχει, σαρκὶν δὲ νόος, καὶ ἄχθει κούφη; Ταῦτα γὰρ ἀλλήλοισι μάρναται ἀντιθέτως. 761 Εἰ μὲν δὴ σάρκεσσιν ὀμόσπορος ἐς βίον ἦλθες, ὦ μοι συζυγίης τηλόθεν οὐλομένης! Εἰκὼν εἰμι Θεοῖο, καὶ αἴσχος υἱὸς ἐτύχθην· Αἰδέομαι τιμῆς μητέρα μαργοσύνην. Ῥεῦσις γὰρ μ' ἐφύτευσεν, ὁ δ' ἔφθιτο· νῦν βροτὸς· αὔθις Οὐ βροτὸς, ἀλλὰ κόνις· ἐλπίδες ὑστάται. Εἰ δὲ σύ γ' οὐρανίη, τίς, ὅθεν; ποθέοντα δίδαξον. Εἰ μὲν ἄημα Θεοῦ καὶ λάχος, ὡς φρονέεις, Ῥίψον ἀτασθαλίην, καὶ πείθομαι. Οὐ γὰρ ἔοικε Τοῦ καθαροῦ ῥυπαρὴν ἔμμεναι, οὐδ' ὀλίγον. Οὐδὲ γὰρ ἡέλιοιο λάχος σκότος, οὐδὲ πονηροῦ Πνεύματος αἰγλήην ἔκγονον ἐξεφάνη. Πῶς δ' ὀλοοῦ Βελίαο τινάγμασι τόσσον ἐλαύνη, 762 Καὶ περ ἐπουρανίῳ Πνεύματι κερναμένη; Εἰ γὰρ τοῖον ἔχουσα βοηθόον ἐς χθόνα νεύεις, Αἰ αἰ τῆς ἀκράτου σῆς ὀλοῆς κακίης! Εἰ δ' οὔ μοι θεόθεν σὺ, τίς ἢ φύσις; ἢ μέγα τάρβος, Μὴ ποτε μαψιδίῳ κύδει φυσιώω. Πλάσμα Θεοῦ, παράδεισος, Ἔδεμ, κλέος, ἐλπίς, ἐφετμὴ, Ὀμβρος ὁ κοσμολέτης, ὄμβρος ὁ πυρσοπόλος, Αὐτὰρ ἔπειτα νόμος, γραπτὸν ἄκος· αὐτὰρ ἔπειτα Χριστὸς ἐὶν μορφὴν ἡμετέρη κέρασας, Ὡς κεν ἐμοῖς παθέεσσι παθῶν Θεός, ἄλκαρ ὀπάζοι, Καὶ με θεὸν τελέση εἶδει τῷ βροτέῳ. Ἄλλ' ἔμπης ἀδάμαστον ἔχω μένος, ἐς δὲ σίδηρον Αὐτοφόνῳ μανίη σπεύδομεν, ὥστε σύες 763 Τίπτ' ἀγαθὸν βιότοιο; Θεοῦ φάος; Ἄλλ' ἄρα καὶ τοῦ Εἴργει με φθονερὴ καὶ στυγερὴ σκοτίη. Οὐδὲν πλεῖον ἔμοιγε. Τί δ' οὐ πλέον ἐστὶ κακοῖσιν; Αἴθε γὰρ ἴσον ἔχον, καὶ μάλα περ μογέων! Κεῖμ' ὀλιγοδρανέων· τάρβος δέ με θεῖον ἔκαμψε· Τέτρυμ' ἡματίαις φροντίσι καὶ νυχίαις. Οὗτος ὁ βρῖσαύχην με καὶ ὕπτιον ὦσεν ὀπίσσω, Λὰξ ἐπέβη. Σὺ δέ μοι δείματα πάντα λέγε, Τάρταρον ἡερόντα, πυριφλεγέθοντα, ἰμάσθλας, Δαίμονας, οἱ ψυχῶν πράκτορες ἡμετέρων. Μῦθος ἅπαντα κακοῖσι, τὸ δ' ἐν ποσὶ μῦνον ἄριστον· 764 Οὐδὲν ἐπιστρέφεται τῆς βασάνου κακίη. Λώϊον ἦν ἀλιτροῖσιν ἐς ὕστερον ἔμμεν' ἄτιτα, Ἦ ἐμὲ νῦν κακίης πήμασιν ἀσχαλαῶν. Ἄλλὰ τί μοι, βροτέων τί δέ μοι τόσον ἄλγε' ἀείδεις; Ἠμετέρης γενεῆς πᾶσιν ἔπεστιν ἄχος. Οὔ μοι χθὼν ἀτίνακτος, ἄλλα κλονέουσιν ἀῆται. Ὡραι δ'

ἀλλήλαις εἶξαν ἐπεσύμεναι. Νύξ ἦμαρ κατέπαυσε, τὸ δ' ἤχλυσε νήρα χεῖμα. Ἄστρασιν ἥλιος, ἥλιώ δὲ νέφος κάλλος ἀπημάλδυνε, παλίζωος δὲ σελήνη· Αὐτὰρ ὄγ' ἡμιφανῆς οὐρανὸς ἀστερόεις Καὶ σύ ποτ' ἀγγελικοῖσιν, Ἐωσφόρος, ἦσθα χοροῖσι, Βάσκανε, νῦν δ' ἔπεσες αἴσχος ἀπ' οὐρανίων 765 Ἴλαθί μοι, βασιλεία κεδνὴ, Τριάς, οὐδὲ σὺ πάμπαν Γλῶσσαν ἐφημερίων ἔκφυγες ἀφραδέων. Πρόσθε Πατὴρ, μετέπειτα Πάϊς μέγας, αὐτὰρ ἔπειτα Πνεῦμα Θεοῦ μεγάλου, βάλλετ' ἐπεσβολίαις. Ποῖ στήσεις με φέρουσα κακοφραδὲς ἔνθε μέριμνα; Ἴστασο. Πάντα Θεοῦ δεύτερα. Εἶκε λόγῳ. Οὐ δέ με μαψιδίως τεῦξεν Θεός. Ἐμπαλιν ὤδης Ἴσταμαι· ἡμετέρης τοῦτ' ὀλιγοφρενίης. Νῦν ζόφος, αὐτὰρ ἔπειτα λόγος, καὶ πάντα νοήσεις, Ἡ Θεὸν εἰσορόων ἢ πυρὶ δαπτόμενος. Ὡς μοι ταῦτ' ἐπάεισε φίλος νόος, ἄλγος ἔπεσεν. Ὅψὲ δ' ἀπὸ σκιεροῦ ἄλσεος οἴκαδ' ἔβην, Ἄλλοτε μὲν γελῶν ἑτερόφρονα, ἄλλοτε δ' αὐτε Κῆρ ἄχει σμύχων, μαρναμένοιο νόου. 766

ΙΕ'. Περὶ τῆς τοῦ ἐκτὸς ἀνθρώπου εὐτελείας. Τίς γενόμην; τίς δ' εἰμί; τί δ' ἔσομαι οὐ μετὰ δηρὸν; Πῆ δὲ φέρων στήσεις πλάσμα μέγ', Ἀθάνατε, Εἴ τι μέγ', ὡς μὲν ἔγω γε οἴομαι, οὐδὲν ἔόντες, Ὅφρὸν μαψιδίως τείνομεν ἡμέριοι. Εἰ τόδε μῶνον ἔοιμεν, ὅσον πλεόνεσσι πέφανται, Ζωῆς δ' ὀλλυμένης, μηδὲν ἔχοιμι πλέον. Πόρτις μὲν διάλυξεν ἐὼν κευθμῶνα τεκούσης, Καὶ σκαίρει, γλυκερόν τ' οὔθαρ ἀνακραδάει. Καὶ τριετὴς ζυγὸν ἦρε, καὶ εἴρυσεν ἄχθος ἀπήνης, Αὐχένα δ' αὐχενίῳ κάρτει μίξε μέγαν. Νεβρὸς δ' αἰολόδερμος, ἐπὶν διὰ γαστρὸς ὀλισθηῖ, Αὐτίκα μητρὸς ἐῆς παρ ποδὶ θῆκε πόδα, 767 Φεύγει δ' ὠμοβόρους τε κύνας, καὶ ἵππον ἐλαφρόν, Καὶ λόχμης πυκινῆς κεύθεται ἐν λαγόςιν. Ἄρκτοι δ', οὐλομένων τε συῶν γένος, ἠδὲ λέοντες, Τίγρις τ' ἠνεμόεις, παρδαλίῳν τε μένος, Αὐτίκα φρίξεν ἔθειραν ἐπὶν κε σίδηρον ἴδηται, Φρίξεν, καὶ κρατεροὺς ἄλτ' ἐπὶ θηρολέτας. Ἄρτι δὲ τ' ἄπτερος ὄρνις, εὐπτερος οὐ μετὰ δηρὸν, Ἡέρα δινεύει πολλὸν ὑπερθε δόμου. Ξουθὴ δ' αὐτε μέλισσα λίπε σπέος, οἶκον ἔτευξεν Ἀντίθετον, γλυκεροῦ πλησε γόνιοιο δόμον. Πάντα δὲ τ' εἰάρὸς ἐστὶν ἐνὸς πόνος, αὐτομάτη δὲ Πᾶσι τροφή, γαίης δαῖτα χαριζομένης. Οὐ πόντον τέμνουσιν ἀπηνέα, οὐκ ἄρουσιν, Οὐ ταμίαι κείνοις, οὐδὲ κυπελλοφόροι. 768 Καὶ πτερὸν ὄρνιν ἔθρεψε ταχύν, καὶ ἄγκεα θῆρα, Βαῖα πονησαμένους, φροντὶς ἐπηματίη. Λὶς δὲ μέγας καὶ θῆρα τὸν ἔκτανεν, ὥσπερ ἄκουσα, Λάψας, δαιτὸς ἐῆς λείψαν' ἀποστυγέει. Ἄλλοτε μὲν δαίσαθ' ἑτερήμερος, ἄλλοτε δ' αὐτε Λάψε ποτὸν, βριαρῶς γαστέρι μέτρα φέρων. Τοσσάτιον κείνοισιν ἀμοχθότερος βίος ἐστί· Πέτρη καὶ κλαδῶν, οἶκος αἰεὶ σχέδιος Ἀρτεμέες, κρατεροὶ, περικαλλέες· ἦν δὲ δαμάσση Νοῦσος, ἀπενθεὶς ἄλκιμον ἄσθμα λίπον. Οὐ γοεροῖς μελέεσσι περισταδὸν, ἄλλοθεν ἄλλος, Μύροντ', οὐδὲ φίλοι κέρσαν ἄπο πλοκάμους. Εἶπω μείζονα μῦθον· ἀταρβέες ἐνθάδ' ὄλοντο, Οὐδὲν ὑποτρομέει θῆρ κακὸν, εὐτε θάνη. 769 Ἄθρει καὶ μερόπων δειλὸν γένος, ὡς κε τόδ' εἶπης, Ἡ ῥ' ἔτεδν μερόπων οὐδὲν ἀκιδνότερον. Ῥοιῆς μὲν γόνος εἰμί, μόνῳ δέ με γείνατο μήτηρ. Ἐθρέφθην πολλοῖς καὶ στυγεροῖς καμάτοις. Ἀγκὰς ἔχεν μήτηρ με, γλυκὺν πόνον· αὐτὰρ ἔπειτα Γαῖαν ἐπεξεόμην, ἄλγεσι τειρόμενος. Ἐνθεν ἔβην τετράκωλος ἐπ' οὔδεος. Ἐνθεν ἀέρθην Ἴθμασιν ἐν τρομεροῖς, κλεπτόμενος παλάμαις. Ἐνθεν νοῦν ὑπέλαμπον ἀναυδέος ἴχνησι φωνῆς. Ἐνθεν δ' αὖ μύθων δάκρυσ' ὑφ' ἠγεμόσιν. Εἰκοσέτης συνάγειρα μένος, καὶ πῆμασι πολλοῖς Πρόσθεν ὑπηντίασα, ὡς τις ἀεθλοφόρος. Ἄλλα μὲν ἔστιν ἐμοί γε· τὰ δ' ὥχето, τοῖς δὲ μογήσεις, Εὖ τόδ', ἐμὴ ψυχῇ, ἴσθι, περῶσα βίον, 770 Ὀλκὸν ἀπιστότατον, ῥόον ἄγριον, οἶδμα θαλάσσης, Τῆ καὶ τῆ πυκνιοῖς πνεύμασι βρασσόμενον. Πολλὰ μὲν ἀφραδίησι τινάσσομαι· ἄλλα δὲ δαίμων Ζωῆς ἡμετέρης ἠγαγεν ἀντίπαλος. Εἰ γάρ κεν ὅσα τερπνὰ καὶ ὀππόσα λυγρὰ βίοιο Ἀντιταλαντεύοις, μέσσα τάλαντ' ἐρύων, Πολλὸν κεν βρίθουσα κακῶν ἐπὶ γαῖαν ἴκοιτο Πλάστιγξ, ἢ δ' ἀγαθῶν, ἔμπαλιν ὑψὶ θεοί.

Δῆρις, πόντος, ἄρουρα, μόγος, ληϊστορες ἄνδρες, Κτῆσις, δασμογράφοι, πράκτορες, εὐρυβόαι, Ῥητῆρες, βίβλοι τε, δικασπόλοι, ἀρχὸς ἀλιτρὸς, Πάντα τάδ' ἐστὶ βίου παίγνια λευγαλέου. Δέρκεο καὶ ὅσα τερπνά· κόρος, βάρος, ἄσμα, γέλωτες, Τύμβος ἀεὶ πλήρης μυδαλέων νεκύων, 771 Ἐδνα, γάμος, γάμος ἄλλος, ἐπὴν ὁ πρόσθεν ὄληται, Μοιχοὶ, μοιχολέται, παῖδες ὑποπτον ἄχος, Κάλλος φίλτρον ἄπιστον, ἀτάρβητον κακὸν αἴσχος, Φροντίδες εὐτεκνίης, ἄλγεα δυστεκνίης, Πλουῦτος καὶ πενήνη δισσὸν κακὸν, ὕβρις, ἀνίη, Σφαῖρα νέων παλάμαις ἀνταποπεμπομένη. Ταῦτ' οὖν εἰσορόων, φρένα δάπτομαι, εἴ τις ἄριστον οἶεται, ᾧ τὸ κακὸν πλεῖον ἀρειοτέρου. Οὐ δακρύεις αἴων ὀπόσ' ἄλγεα καὶ προτέροισιν; Οὐκ οἶδ' εἰ δακρύσεις, ἢ γελάσεις αἴων. Ἄμφω καὶ πιτυτοῖσιν ἐφήρμοσε ταῦτα ἀάροιθεν 772 Τῷ μὲν κλαυθμὸς ἔην κἀνθάδε, τῷ δὲ γέλως, Ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες, Δήουν ἀλλήλους εἶνεκα πορνιδίου. Κουρητῆς τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι, Ἄμφι συδὸς κεφαλῆ, θριζί τε χοιριδίαις. Αἰακίδαί μὲγ' ἄεισμα, θάνον γε μὲν, ὃς μὲν ἐπ' ἐχθροῖς Μαινομένη παλάμη, αὐτὰρ ὁ μαχλοσύνη. Ἀμφιτρωνιάδαο μέγα κλέος· ἀλλὰ δαμάσθη Εἴματι σαρκοφάγῳ κείνῳ ὁ παντολέτης. Κῦροί τε Κροῖσοί τε κακὸν μόρον οὐχ ὑπάλυξαν, Οὐδὲ μὲν ἡμέτεροι χθιζὸν ἄνακτες ὅσοι. 773 Καί σε, δρακοντιάδη, μένος ἄσχετε, ὦλεσεν οἶνος, Ἡνίκ', Ἀλέξανδρε, γαῖαν ἐπῆλθες ὄλην. Τί πλέον ἐν φθιμένοισιν; ἦ κόνις, ὅστέα μούνα, Ἥρωσ Ἀτρείδης, Ἴρος ἀλητοβόρος. Κωνσταντίνος ἀναξ, θεράπων ἐμός· ὅστις ἀνολβος, Ὅστις ἐρικτήμων· ἐν πλέον ἐστὶ τάφος. Καὶ τὰ μὲν ἐνθάδε, τοῖα· τὰ δ' ἄλλοθι, τίς κεν ἐνίσποι· Ὀππόσα τοῖς ἀδίκοις ὕστατον ἡμᾶρ ἄγει, Πῦρ βρομέον, σκότος αἰνὸν, ἀπόπροθι φωτὸς ἐοῦσι Σκώληξ, ἡμετέρης μνησὶς ἀεὶ κακίης. Λώϊον, εἰ βιότοιο πύλας, κακὲ, μὴ σὺ πέρησας, εἰ δ' ἐπέρησας, ἄλος, θήρεσιν ἴσα, λύθης, Ἦ ὅτε κἀνθάδ' ἔχεις τόσος' ἄλγεα, καὶ μετόπισθεν Ποινὴ χειροτέρα τῶν ὅσα ἐνθάδ' ἔχεις. Ποῦ μοι πρωτογόνοιο μέγα κλέος; ὦλετ' ἐδωδῆ. 774 Ποῦ Σολομῶν πιτυτός; ἀλλὰ γυναιξὶ δάμη. Ποῦ δὲ δυωδεκάδος συναρίθμιος ἦν, ὅτ' Ἰούδας, Κέρδεος ἀντ' ὀλίγου ἀμφεχύθη σκοτίην. Χριστὲ ἀναξ, λίτομαί σε, κακῶν ἄκος αὐτίκ' ὀπάζεις, Ἐνθεν ἀναστήσας σῶ θεράποντι, μάκαρ. Ἐν μόνον ἀνθρώποισι καλὸν καὶ ἔμπεδόν ἐστιν, Ἐλπίδες οὐράναι, ταῖς ὀλίγον τι πνέω. Τῶν δ' ἄλλων ἀγαθῶν πουλὺς κόρος. Ὅσος' ἐπὶ γαίης Σύρετ', ἐφημερίοις πάντα λιπεῖν ποθέω· Πάτρην, ἀλλοδαπήν τε, θρόνους, καὶ ἀπόθρονον εὐχος, Ἐγγύθεν, ἀλλοτρίους, εὐσεβέας, κακίους, Ἀμφαδίους, λοχόωντας, ἀβάσκανον ὄμμα φέροντας, Αὐτοφόνῳ κακίῃ ἐνδοθι τηκομένους. Ἄλλοις τερπνὰ βίοιο· ἐγὼ δὲ πρόφρων ὑπαλύξω. Οἴμοι τοῦδε βίου πήμασι μακροτέρου! 775 Μέχρι τίνος κόπροισι παρέξομαι; ὡς ἅπαν ἐσθλὸν Ζωῆς ἡμετέρης, δίστομός ἐστι χάρις, Δέξασθαι, ρίψαι τε μετρούμενον ἡμᾶρ ἐπ' ἡμᾶρ. Βαῖον λαιμὸς ἔχει, τᾶλλα δὲ πάντ' ἀμάρη. Χεῖμα πάλιν, θέρος αὐθις, ἀμοιβαδὸν εἶαρ ὀπώρη, Ἦματα καὶ νύκτες, φάσματα δισσὰ βίου. Οὐρανὸς, αἶα, θάλασσα, νεώτερον οὐδὲν ἔμοιγε, Οὐθ' ὅσα πηκτὰ πέλει, οὐθ' ἂ περιτρέπεται· Τῶν κόρος. Ἄλλον ἔμοιγε βίον καὶ κόσμον ὀπάζεις· Τῷ μογέων, πρόφρων πήματα πάντα φέρω. Αἶ θάνον, εὐτέ με μητρὸς ἐνὶ σπλάγχνοισιν ἔδησας, Εὐθὺς ἐμοὶ σκοτίη δάκρυον ἀρχομένω! Τίς βίος; ἐκ τύμβοιο θορῶν, ἐπὶ τύμβον ὀδεύω· 776 Ἐκ δὲ τάφοιο, πυρὶ θάψομ' ἀπηλεγέως. Αὐτὸ δ' ὅσον πνεῖω, ποταμοῦ ῥόος ὦκα θεόντος, Αἶ ἐν ἀπερχομένου, ἐρχομένου τ' ὄπιθεν, Ἐσταὸς οὐδὲν ἔχοντος· ὄλον κόνις, ὄμματ' ἐμεῖο Βαλλουσ', ὡς κε Θεοῦ τῆλε πέσω φαέων, Τοίχους δ' ἀμφαφῶν, καὶ ἀλώμενος ἐνθα καὶ ἐνθα. Ζωῆς τῆς μεγάλης ἐκτὸς ἔχοιμι πόδα. Τολμήσω τινὰ μῦθον ἐτήτυμον, ὡς ῥα Θεοῖο Παίγνιον ἐστὶ βροτὸς, τῶν ἐν, ὅσα πτολίων. Ἄλλο πρόσωπον ὑπερθεν, ὃ χεῖρ κάμεν· ἦν δ' ἄρ' ἀερθῆ, Ἄζομαι, ἐξαπίνης ἐξεφάνην ἕτερος. Τοῖος ἅπας μερόπων δειλῶν βίος, οἴσι μέμηλεν Ἐλπίς ὄνειραῖη. Ταῦτ' ἔχετ' εἰς ὀλίγον. 777 Αὐτὰρ ἐγὼ Χριστοῖο δεδραγμένος, οὐ ποτε λήξω, Δεσμῶν τοῦδε βίου λυόμενος χθονίου. Καὶ γὰρ διπλός

εἰμί· τὸ μὲν δέμας ἔνθεν ἐτύχθη· Τοῦνεκα καὶ νεύει πρὸς χθόνα τὴν ἰδίην. Ψυχὴ δ' ἔστιν ἄημα Θεοῦ, καὶ κρείσσονα μοῖρην Αἰὲν ἄγαν ποθέει τῶν ὑπερουρανίων. Ὡς πηγῆς ῥόος ἐστὶν ἐπίδρομος, αἰθόμενον δὲ Πῦρ ὁδὸν οἶδε μίην ἄτροπον· ἄλλετ' ἄνω. Ὡς μέγας ἐστὶ βροτὸς, καὶ ἄγγελος· ἦν ἀπαΐξας, Ὡσπερ ὄφις, στικτοῦ γήραος, ἔνθεν ἴοι. Ὡ πάλλεσθ', ἱερῆς· ἐγὼ θάνον. Ὡ καὶ ἀλιτροὶ Γεῖτονες, οὐκέτι με φρίζετε, ὡς τὸ πάρος. 778 Αὐτοῖς μὲν μέγαν οἶκον αἰεὶ ζώντος Ἄνακτος Φράσσετε· αὐτὰρ ἐγὼ πάντα λιπὼν, ἔν ἔχω, Σταυρὸν ἐμῆς ζωῆς φανὸν στύλον. Ἦν δ' ἄρ' ἀερθῶ Ἔνθεν, καὶ θυέων ἄψομ' ἐπουρανίων, Τοῖς φθόνος οὐ πελάει, τυκτὸν κακὸν, εἰ θέμις εἰπεῖν, Πηνίκα καὶ φθονερῶν ἄφθονος εὐξομ' ὕπερ.

III'. Περὶ τῶν τοῦ βίου ὁδῶν. Τίς, πόθεν ἐς βίον ἦλθον; ἐπεὶ δέ με γαῖα καθέξει, Τίς πάλιν ἐκ κόνιος ἔσσομ' ἀνιστάμενος; Πῆ δὲ φέρων στήσει με Θεὸς μέγας; ἢ ῥα σαώσει Ἔνθεν ἀναστήσας εὐδίων ἐς λιμένα; 779 Πολλαὶ μὲν βιότοιο πολυτλήτοιο κέλευθοι, Ἄλλη δ' ἀλλοίοις πῆμασι συμφέρεται. Κούδεν ἐν ἀνθρώποισι καλὸν, κακότητος ἄμικτον. Αἶθε δὲ μὴ τὰ λυγρὰ πλείονα μοῖραν ἔχεν! Ὁ πλοῦτος μὲν ἄπιστος ὁ δὲ θρόνος, ὀφρὺς ὄνειρων· Ἄρχεσθαι δὲ μόγος, ἠ πενίη δὲ πέδη. Κάλλος δ' ἀστεροπῆς, τυτθὴ χάρις, ἠ νεότης δὲ, Βράσμα χρόνου πολιῆ, λυπρὰ λύσις βιότου. Οἱ δὲ λόγοι πεπερόντες· ἀήρ, κλέος· αἶμα παλαιὸν εὐγενέται, ῥώμη καὶ συὸς ἀγροτέρου. Ὑβριστῆς δὲ κόρος· δεσμὸς, γάμος· εὐτεκνίη δὲ, Φροντὶς ἀναγκαίη· δυστεκνίη δὲ, νόσος. Αἰ δ' ἀγοραὶ, κακίης μελετήματα· ἠρεμίη δὲ, Ἀδρανίη· τέχνη, τῶν χαμαὶ ἐρχομένων. Στεινὴ δ' ἀλλοτρίη μάζα. Τὸ δὲ γαῖαν ἀρόσσειν, 780 Μόχθος. Ποντοπόρων τὸ πλεόν εἶν ἀΐδη. Ἡ πάτρη δὲ, βέρεθρον ἐόν· ξενίη δὲ τ' ὄνειδος. Πάντα μόγος θνητοῖς τάνθαδε· πάντα γέλως, Χνοῦς, σκιά, φάσμα, δρόσος, πνοιή, πτερὸν, ἀτμὶς, ὄνειρος, Οἶδμα, ῥόος, νηὸς ἴχνιον αὐρα, κόνις, Κύκλος αἰεδίνητος, ὁμοῖα πάντα κυλίνδων, Ἐστηῶς, τροχάων, λυόμενος, πάγιος, Ὡραις, ἡμασι, νυξί, πόνοις, θανάτοισιν, ἀνίαις, Τερπωλῆσι, νόσοις, πτώμασιν, εὐδρομίαις. Καὶ τότε σῆς, γενέτορ, σοφίης, Λόγε, ἀστατέοντα Πάντα πέλειν, στασίμων ὡς κεν ἔχωμεν ἔρον. Πάντα νόου περὺγεσσιν ἐπέδραμον, ὅσσα παλαιὰ, Ὅσσα νέα· θνητῶν δ' οὐδὲν ἀκιδνότερον. 781 Ἐν μόνον ἀνθρώποισι καλὸν καὶ ἔμπεδόν ἐστιν, Ἔνθεν ἀφορμᾶσθαι, σταυρὸν ἀειρομένους· Δάκρυά τε, στοναχαί τε, νόος θείοισι μεμηλῶς, Ἐλπίς, καὶ Τριάδος λάμπις ἐπουρανίης Μιγνυμένης καθαροῖσι, χὸς λύσις ἀφραδέοντος, Εἰκόνοσ ἀφθορίη, τὴν λάχομεν θεόθεν· Ζώειν τ' ἀλλότριον ζωῆς βίον, ἀντὶ δὲ κόσμου Κόσμον ἀμειβομένους, ἄχθεα πάντα φέρειν.

IV'. Διαφόρων βίων μακαρισμοί. Ὀλβιος, ὅστις ἔρημον ἔχει βίον, οὐδ' ἐπίμικτον Τοῖς χαμαὶ ἐρχομένοις, ἀλλ' ἐθέωσε νόον. Ὀλβιος, ὃς πολλοῖσι μεμιγμένος, οὐκ ἐπὶ πολλοῖς 782 Στρωφᾶτ', ἀλλὰ Θεῶ πέμψεν ὄλην κραδίην. Ὀλβιος, ὃς πάντων κτεάνων ὠνήσατο Χριστὸν, Καὶ κτέαρ οἶον ἔχει σταυρὸν, ὃν ὕψι φέρει. Ὀλβιος, ὃς καθαροῖσιν ἐοῖς κτεάτεσσιν ἀνάσσειν, Χεῖρα Θεοῦ φέροι τοῖς ἐπιδευομένοις. Ὀλβιος ἀζυγέων μακάρων βίος, οἱ Θεότητος Εἰσὶ πέλας καθαρῆς, σάρκ' ἀποσεισάμενοι. Ὀλβιος, ὃς θεσμοῖσι γάμου τυτθὸν ὑποεῖξας. Πλειοτέτην Χριστῶ μοῖραν ἔρωτος ἄγει. Ὀλβιος, ὃς λαοῖο φέρων κράτος, εὐαγέεσσι Καὶ μεγάλαις θυσίαις Χριστὸν ἄγει χθονίοις. Ὀλβιος, ὅστις ἐὼν ποιμνῆς τέκος, οὐρανίοιο Χώραν ἄγει Χριστοῦ, θρέμμα τελειότατον. 783 Ὀλβιος, ὃς καθαροῖο νόου μεγάλῃσιν ἐρωαῖς, Οὐρανίων φαέων δέρκεται ἀγλαΐην. Ὀλβιος, ὃς χεῖρεσσι πολυκμητοῖσιν Ἄνακτα Τίει, καὶ πολλοῖς ἐστὶ νόμος βιότου. Πάντα τάδ' οὐρανίων πληρώματα ἔπλετο ληνῶν, Αἰ καρποῦ ψυχῶν δέκτρια ἡμετέρων, Ἄλλην ἀλλοίης ἀρετῆς ἐπὶ χώραν ἀγούσης. Πολλαὶ γὰρ πολλῶν εἰσι μοναὶ βιότων. Ὀλβιος, ὃν

πτωχὸν παθέων μέγα Πνεῦμ' ἀνέδειξεν· Ὅστις ἔχει ζωὴν ἐνθάδε πενθαλέην· Ὅστις ἐπουρανίης αἰὲν ἀκόρεστος ἐδωδῆς, Ὅστις ἐνηεῖη κληρονόμος μεγάλων· Ὅς σπλάγχνοισιν ἐοῖσι Θεοῦ μέγαν οἶκτον ἐφέλκει, Εἰρήνης τε φίλος, καὶ καθαρὸς κραδίην· 784 Ὅς πολλὰ Χριστοῖο μεγακλέος εἶνεκ' ἀνέτλη Ἄλγεα, καὶ μεγάλου κύδεος ἀντιάσει. Τούτων, ἦν ἐθέλεις, τάμνε τρίβον. Εἰ μὲν ἀπάσας, Λώϊον· εἰ δ' ὀλίγας, δευτέρον· εἰ δὲ μόνην Ἐξοχα, καὶ τὸ φίλον. Σταθμὰ γε μὲν ἄξια πᾶσι, Τοῖσι τελειότεροις, τοῖσι τε μειοτέροις. Καὶ Ῥαᾶβ οὐκ εὐκοσμον ἔχεν βίον, ἀλλ' ἄρα καὶ τὴν Κλεινὴν ἀκροτάτη θῆκε φιλοξενίη. Ἐκ δὲ μόνης πλέον ἔσχε Φαρισσαῖοιο τελώνης Τῆς χθαμαλοφροσύνης, τοῦ μέγ' ἀειρομένου. Βέλτερον ἀζυγίη, ναι βέλτερον· ἀλλ' ἐπίμικτος Κόσμῳ, καὶ χθονίη, χειροτέρη δυάδος Σώφρονος. Ἀκτεάνων αἰπὺς βίος οὐρεσιφοίτων· Ἀλλὰ τύφος καὶ τοὺς πολλάκι θῆκε κάτω. 785 Οὐ γὰρ ἐὴν ἀρετὴν ἄλλοις μετρέοντες ἀρίστοις, Ἄκριτον ἐν κραδίη ὕψος ἔχουσιν ὅτε. Πολλάκι καὶ ζεῖοντι νόῳ, πώλοισιν ὁμοῖα θερμοτέροις, νύσσης τῆλε φέρουσι πόδα. Τοῦνεκεν ἢ περυγέσσειν ἀεῖρο πάμπαν ἐλαφραῖς, Ἥ ἐ κάτω μίμνων, ἀσφαλέως τροχάειν, Μὴ που βριθοσύνη σεῖο πτερὸν ἐς χθόνα νεύσει, Μὴ δὲ πέσης ἀρθεῖς πτώμ' ἐλεεινότατον. Νηῦς ὀλίγη γόμφοισιν ἀρηραμένη πυκνιοῖσι, Φόρτον ἄγει μεγάλης πλείονα τῆς ἀδέτου. Στεινὴ μὲν πυλεῶνος ὁδὸς θείοιο τέτυκται, Πολλὰ δ' ἀτραπιτοὶ ἐς μίαν ἐρχόμενα. Οἱ μὲν τὴν προΐωεν, ὅσοις φύσις ἐνθάδε νεύει, Οἱ δ' ἐτέρην, στεινῆς μῦνον ἀφαπτόμενοι. 786 Οὔτε μὴ πάντεσσιν ὁμῶς φίλον ἔπλετ' ἐδωδῆ, Οὔτε Χριστιανοῖς εἰς βίος ἀρμόδιος. Δάκρυα πᾶσιν ἄριστον, ἀϋπνίη τε, πόνοι τε, Καὶ λύσσαν παθέων ἀργαλέων κατέχειν, Αἰχμάζειν τε κόρον, Χριστοῦ θ' ὑπὸ χεῖρα κραταιὴν Κεῖσθαι, καὶ τρομέειν ἡμᾶρ ἐπερχόμενον. Εἰ δ' ἄκρην τελέως ἴοις τρίβον, οὐκέτι θνητὸς, Ἀλλὰ τις οὐρανίων. Γρηγορίοιο νόμοι.

ΙΗ'. Περὶ ζωῆς ἀνθρωπίνης. Ὁ χοῦς, ὁ πηλὸς, ἢ παλίστροφος κόνις. Τῆ γῆ γὰρ ἢ γῆ συμβιβάζεται πάλιν, Καὶ σπαργανούται τῷ γεώδει σπαργάνῳ, Καὶ χοῦς πάλιν πρόεισιν ὡσπερ ἢ κόνις, 787 Ἦν ἢ βιαία συστροφή τῶν πνευμάτων Πρὸς ὕψος ἐξαίρουσα συστέλλει κάτω. Οὕτω γὰρ ἡμῶν τὸν πολύστροφον βίον Αἰ τῶν πονηρῶν πνευμάτων καταιγίδες Πρὸς ὕψος ἐξαίρουσι καὶ δόξαν νόθον· Αὔθις δὲ χοῦς κάτεισι καὶ μένει κάτω, Ἐως ὃ τοῦ κτίσαντος ἀρμόσῃ λόγος Τῶν συνδεθέντων τὴν ἀναγκαίαν λύσιν. Νῦν δὲ προκύψας, ὡσπερ ἔκ τινος βάθους, Ὁ χοῦς ὁ θεία πνευματωθεὶς εἰκόνι, Καὶ τὰς γεώδεις ἐκβοᾷ τραγωδίας, Καὶ τὸν γελᾶν δοκοῦντα δακρύει βίον.

ΙΘ'. Περὶ τῆς αὐτῆς. Τροχὸς τίς ἐστὶν ἀστάτως πεπηγμένος, 788 Ὁ μικρὸς οὔτος καὶ πολύτροπος βίος. Ἄνω κινεῖται, καὶ περισπᾶται κάτω· Οὐχ ἴσταται γὰρ, κὰν δοκῆ πεπηγένη. Φεύγων κρατεῖται, καὶ μένων ἀποτρέχει. Σκιρτᾷ δὲ πολλὰ, καὶ τὸ φεύγειν οὐκ ἔχει. Ἐλκει, καθέλκει τῆ κινήσει τὴν στάσιν. Ὡς οὐδὲν εἶναι τὸν βίον διαγράφων, Ἦ καπνὸν, ἢ ὄνειρον, ἢ ἄνθος χλόης.

Κ'. Περὶ πόθου. Δεινὸν πόθος πᾶς, Ἄν δὲ καὶ φιλουμένου, Διπλοῦν τὸ δεινόν. Εἰ δὲ καὶ κόρας νέας, Τριπλοῦν τὸ κέντρον. Εἰ δὲ καὶ κάλλους γέμων, Πλείον τὸ κακόν. Εἰ δὲ πρὸς γάμον φέρει, Πῦρ ἔνδον αὐτὴν βόσκεται τὴν καρδίαν. 789

ΚΑ'. Περὶ θανάτου φιλουμένων. Πικρὸν τάφος πᾶς· ἂν δὲ καὶ τέκνου τάφος, Διπλοῦν τὸ κακόν. Εἰ δ' ἀρισταίου πάλιν, Ἦ συμφορὰ πῦρ. Εἰ δὲ νυμφίου νέου, Ἦ καρδία ράγηθι τῶν γεννητόρων.

ΚΒ΄. Περὶ φίλων τῶν μὴ καλῶν. Δεινὸν τὸ πάσχειν. Ἄν δὲ καὶ φίλων ὑπο, ὧς χεῖρον. Ἄν δὲ καὶ λαθραίοις δῆγμασι, Τοῦτ' οὐ φορητόν. Ἄν δὲ καὶ πιστῶν ὑπο, Ἐπίσχες. Ἄν δὲ καὶ Θεοῦ παραστατῶν, Ποῖ τις τράπηται; πῶς φύγη κακῶν φοράν; 790

ΚΓ΄. Εἰς τὸ αὐτό. Δεινὸν τὸ λυποῦν. Ἄν δὲ καὶ λυπῆ φίλος, Ἄνδραποδῶδες. Ἄν δὲ καὶ δάκη λάθρα, ὧς θηριῶδες. Ἄν δὲ καὶ γυνὴ λάλος, Δαίμων σύννοικος. Ἄν δὲ καὶ δικασπῶλος, Χρεία κεραυνῶν. Ἄν δὲ καὶ θυηπῶλος, Ἄκουε, Χριστέ, καὶ δίκασε τὴν δίκην.

ΚΔ΄. Πρὸς πολυόρκους διάλογος. Α. Ὁρκου τί χεῖρον; Οὐδὲν, ὡς ὁ ἐμὸς λόγος. Β. Πῶς τοῦτ' ἐλέγχεις; εἶπέ μοι. Α. Λίαν προδήλοισ καὶ σαφεστάτοις λόγοις. Β. Τίσι; δίδαξον. 791 Α. Τούτοις. Ἀπόκριναί δὴ, καὶ σκεψώμεθα. Β. Λέγ', εἰ λέγεις τι, φίλτατε. Α. Πάντων τι μεῖζον οἶδας ὧν ἐπίστασαι; Β. Τίνων ἐρωτᾷς; Α. Πάντων, ὀρωμένων τε καὶ νοουμένων. Β. Θεοῦ τι μεῖζον οὐ νοῶ. Α. Ὅρθῶς λέγεις μὲν, οὐχὶ δ' ὀρθῶς ἠρόμην. Β. Ἐχρῆν δὲ δὴ πῶς; Α. Οὐκ ἔστι μεῖζον· οὐδὲ γὰρ συγκρίνεται. Οὐ γὰρ σαφές σοι; Β. Καὶ πάνυ. Α. Τί οὖν μέγιστον πυνθάνεσθ' ἐχρῆν ἴσως; Β. Οὕτω νομίζω. Α. Καὶ τοῦτο δ' ἂν λέγοιτο ἐκ συγκρίσεως. Β. Οὐκ οἶμαι πῶς λέγεις; 792 Α. Οὐδὲν μέγιστόν ἐστι μὴ τῶν συμφυῶν· Θεοῦ δὲ τί συμφυές; Β. Οὐδέν. Α. Λεγέσθω τοιγαροῦν ἄλλως Θεός. Β. Ὅπως λέγοις ἂν ἔλωμαι. Α. Τί τῶν ἀπάντων τ' οὐδὲ συγκριτός; Β. Θεός. Ἐροῦμεν οὕτως, ὡς δοκεῖ. Α. Τί δ' οὐ σεβαστόν, καὶ μόνον, πάση φύσει; Β. Μόνον σεβαστόν, εὖ λέγεις. Α. Ἡ καὶ σεβαστόν καὶ τι καὶ ὑβριστέον; Β. Καὶ πῶς ἄμικτα μίξομεν; Α. Καὶ γὰρ σκοπῶμεν ὄρκος εἰ τιμὴν φέρει, Ἄλλ' οὐδέ γ' ὑβριν· Εἰ μὴ γ' ὑπῆρχε κίνδυνος ψευδορκίας, οὕτως ἂν εἶχε καὶ σέβας· ὧς τις μεσίτης ἀσφαλῆς καλούμενος, Καὶ γὰρ μεσίτης. 793 Νῦν δὲ σκόπει μοι τὸ πρᾶγμα καὶ ποῖ φέρει. Β. Σχεδὸν μὲν οἶδα, πλὴν λέγε. Α. Ζητῶ τιν' εἰκὼ τοῦ λόγου σαφεστάτην. Β. Τίς δ' ἂν γένοιτο; Α. Πέτραν τιν' εἶδες ἐκ λόφου κινουμένην; Β. Καὶ πολλάκις γε· πῶς γὰρ οὐ; Α. Ῥοίζω τε πολλῶ σφενδονημένην κάτω; Β. Πολλῶ φόβω τε. Α. Ἡ καὶ τόδ' εἶδες ῥαδίως ἴσταμένην; Β. Εἰ μὴ τις ἄλλος, οὐκ ἐγώ. Αὐτὴν γὰρ ὠθοῦσ' ἡ πέτρα, κρείττων χερός. Α. Λέγεις ἀληθῆ· Τὸ δ' αὐτὸ πάσχω, κἂν ἐγὼ κατατρέχω. Ῥοίζος φέρει με πρὸς βίαν· 794 Μένειν δ' ἀπαρχῆς κάμει ῥᾶστον καὶ λίθον. Β. Ῥᾶστον τί δ' οὐκ ἔχει; Α. Τούτω κακὸν μὲν ἐστὶ καὶ πᾶν προσφερές, Μάλιστα δ' ὄρκος, οἶομαι. Τὸ πῶς δ', ἄκουσον. Ἡδονὴ τῷ πράγματι Πολλὴ πρόσεστιν. Εἴτ' ἂν τύχη τις εἰς συμπάθειαν πεσῶν, Τί γίνεται; οὐκ ἀνείργεται, Ἐως ἂν ἔλθῃ πρὸς κατάκρημνον βάθος. Β. Λέγεις τί κρημνόν; Α. Κρημνῶν μέγιστός ἐστιν ἡ ψευδορκία. Β. Τὸ πῶς, μάθοιμ' ἂν ἠδέως. Πολλοὶ γὰρ οὐδ' ἴσασιν πῶς ἐστὶ κακόν. Ἔστι δὲ δὴ πῶς; 795 Α. Οὐ τὴν ἑαυτοῦ πολλάκις σωτηρίαν Ὀμώμοκέ τις; Β. Καὶ μάλα. Α. Τί οὖν; Δέδοικε μὴ τι τῶν κακῶν δράσας, Τὶ καὶ κακωθῆ· Μέσην τέως τέθεικε τὴν σωτηρίαν, Τὴν αὐτὸς αὐτοῦ δηλαδὴ, Ὅστ' ἐξολέσθαι, εἰ τύχοι ψευδῆ λέγων. Β. Οὕτω δοκεῖ μοι. Α. Τοῦτ' οὖν λογίζου, κἂν Θεὸν ποτ' ὀμνύσης. Β. Τὸ ποῖον, ὡς ἂν εἰδῶ; Α. Μέσον τέθεικας τὸν Θεὸν τῆς πίστεως. Β. Μέσον· τί δ' ἄλλο; Α. Φυλάσσειτ' εὐορκοῦντι, λύεται δὲ μὴ, Ὅσον ἐφ' ἡμῖν. Β. Εὖ λέγεις. 796 Α. Τὸ μὴ φυλάσσειν δ', εἶπέ μοι, τί σοι δοκεῖ; Β. Ἄρνησις, οἶμαι. Α. Ἄρνησις οὖν πέφυκεν ἡ ψευδορκία. Β. Οὐκ ἔστιν ἄλλως οὐδαμῆ. Α. Ἄρνήσεως δὲ τί χεῖρον ἄρ' εἰπεῖν ἔχεις; Β. Οὐκ ἔστιν εὐρεῖν. Α. Πάντων ἄρ' ἐστὶ χεῖρον ἢ ψευδορκία, ὧς γοῦν δέδεικται καὶ μακρῶ. Β. Πῶς οὖν φύγωμεν; Α. Τὸν τρόπον κτησώμεθα Πιστόν. Β. Μέγ' εἶπας. Α. Ὁρκου γὰρ ἦττον χρεία τοῖς εὐγνώμοσιν. Β. ἦττον γὰρ οἶμαι οὐδαμῶς. Α. Ἄλλ' ὁ τρόπος καθίστατ' ἀντὶ μάρτυρος. Β. Ἔχει γὰρ οὕτως. Α. Τί πλεῖον ἐστὶ τοῖς πολυόρκοις, εἶπέ μοι; Β. Γέλως. Τί δ' ἄλλο προστίθεις; 797 Α. Μηδ' ἂν λέγωσιν οὖν τι καὶ πιστόν, δοκεῖν. Β. Κάμοι γ'

ἀρέσκει. Α. Φέρ' οὖν, ἐμοὶ πείσθητι. Β. Καὶ μάλιστα μέν. Α. Τοῖς τοῦ λογιμοῦ φαρμάκοις Πᾶσαν κάτασχε τὴν νόσον. Πολλοὶ δὲ δὴ Ἴων ἴσμεν ἡμεῖς Καὶ μειζόνων ἐκράτησαν ἢ βούλομαι. Β. Τίνων λέγεις δὴ μειζόνων; Α. Θυμοῦ, φθόνου τε, πλησμονῆς, τῶν πλησμονῆς. Β. Πῶς ταῦτα μείζω; Α. Πλείων ὄρεξις. Ἴων δ' ὄρεξις ἔντονος, Μείζων κάθεξις. Β. Πᾶς λόγος. Εἰ δ' οὐ καθεκτὴν τὴν νόσον τέως ἔχεις, Τί δεῖ γενέσθαι; 798 Α. Τὸ γοῦν ἀεὶ, καὶ μείζω, καὶ παντὸς πέρι, Ὅρκους πληθύνειν, φεῦγέ μοι. Β. Πότ' οὖν, τίνας τε, καὶ τίνων δίδως χάριν; Α. Οὔσης ἀνάγκης. Β. Ἔστω. Τίνος δὲ δὴ, προστίθει; Α. Κινδύνων Ἐλευθερώσων δὴ τίνας. Β. Χρηστόν γε. Α. Ἦ σεαυτὸν αἰσχροῦς αἰτίας Ἐλευθερῶν γε. Ὅρκος δὲ μὴ σοι χρημάτων κέρδος φέροι. Λίαν γὰρ αἰσchrὸν φαίνεται. Β. Λίαν. Α. Πρόχειρον ἐγκαλεῖν ψευδορκίαν Τούτων τί μᾶλλον; Πλείους κακοὶ γὰρ εἰσιν εἰς τὰ χρήματα. Β. Πλείους; τίς οὐ συνθήσεται; Α. Καὶ τοῖς σοφισταῖς τοῦτ' ἔδογματίζετο. Β. Τί οὖν μέγ' ἡμῖν; 799 Α. Οὐδὲν τὸ μιμεῖσθαι, εἰ δὲ καὶ φαινοίμεθα Χείρους, τόδ' αἰσchrὸν καὶ μάλα. Β. Ὅρκους δὲ δὴ μάλιστα φευκτέον τίνας; Α. Εὐδηλὸν ἐστὶ. Β. Πλὴν σοῦ γ' ἀκούειν ἀσφαλές. Α. Τούτους λέγω Ὅσοι γε φρικωδέστεροι. Β. Δέδοικας εἰπεῖν; Α. Ὅσοι ἂν μνήμην Θεοῦ ἔχουσιν ἀπλῶς. Β. Γραφῶν δὲ δὴ τί, καὶ πάθους, καὶ προσφορᾶς; Α. Καὶ ταῦτ' ὁμοίως μυστικά. Β. Ἡμῖν δὲ δὴ μάλιστα τῶν ἐγχωρίων. Α. Καὶ δακρῦν γε. Τὸ γὰρ σύνηθες καὶ νόμος καθίσταται. Πλὴν πάνθ' ἀλωτὰ τῷ λόγῳ. 800 Β. Τίν' οὖν λέλοιπας ὄρκον; Α. Εἴθε μηδένα, Μὴ δ' ἦν τις ἄλλος. Β. Εἰ μὴ γυναῖκα, τέκνα, τὴν σωτηρίαν, Ζωὴν, ἀπένθητον βίον. Α. Ἀραὶ τάδ' ἐστὶν, ἀλλ' ὅμως ὄρκος δοκεῖ. Β. Καὶ γὰρ δοκεῖτω Ταῦθ', οἳ τε καὶ πληγέντες οὐκ ὀλώλαμεν. Ψυχῆς γὰρ οὔπω κίνδυνος. Ἦν ἐξολέσθαι, παντελής ἐστὶ μόρος. Α. Ὁρθῶς ἔχει σοι. Σοὶ δ' εἰς ἅπαντα, τῆ ζέσει τῆς καρδίας, Θεὸς, τράπεζα, φίλτατα, Σταυρὸς, γυνή, τὸ θεῖον αἷμα, αἷμα σὸν, Γῆ καὶ θάλασσα, Ὁ πρῶτον ἦνευχ' ἢ κακὴ προθυμία, Τῷ σῶ φθορεῖ κινούμενον. 801 Ὅς καὶ γλυκεῖαν τὴν νόσον ποιεῖ δοκεῖν, Ὡς τῆς ἀνοίας! Ὡσπερ χέοι τε χρυσὸν ἐκ γλωσσαλγίας. Β. ἔχει γὰρ οὕτως, ὡς λέγεις. Α. Ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις κύματ' ἐξεγείρεται, Θυμοῦ πνέοντος Ἴσως, ἴσως δὲ χρημάτων ἴσως πόθου. Πλείσται γὰρ εἰσιν αἱ πάγαι. Οὐ τὸν χεθέντα δεινὸν ὄρκον οἶεται. Β. Οὐκ οἶεται γάρ. Α. Τῷ δ' ἐμμένοντι, φεῦ τάλας! συμπνίγεται. Β. Ὡσπερ γραφεὺς εἶ τοῦ πάθους. Α. Πείθειν νομίζει τῷ ἀπειθεῖσθαι πλέον, Ἄν μὴ νοθηῖ. 802 Τί δεῖ λόγων σοι πλειόνων, ἂν εἷς κρατῆ; Β. Μόχθος περισσὸς δηλαδὴ. Α. Ὅρκων δὲ τί δεῖ πλειόνων, ἂν εἷς κρατῆ; Β. Οὐκ οἶομαί γε. Α. Τὸ πλῆθος οὖν γνώρισμα τῆς οὐ πίστεως. Β. Οὐκ ἔστιν ἄλλως, εὖ λέγεις. Α. Ἦ μηδὲ οὖν ὀμνύειν, ἢ εἴπου τινά. Β. Τοῦτ' ἦν ἄριστον. Α. Εἷς ἂν τρέπηται, καὶ τὸ πᾶν τραπήσεται. Β. Καλοῦ γε τοῦ σοφίσματος! Α. Εἴποι τίς ἂν, τὸ πλῆθος ὡς πιστεύεται; Β. Νομίζεθ' οὕτως. Α. Ἦ καὶ κόνιν συνθεῖς σὺ ποιεῖς χρυσίον; Β. Τίς δ' ἄλλος, ἢ τίς ἢ φύσις; Α. Ἐκ πλειόνων δὲ, τίς λόγος, ἀπιστουμένων Πίστιν γενέσθαι; 803 Β. Οὐδεὶς, ἔμοι γε φαίνεται. Α. Παύσεις ποτὲ Πλούτου κακίστου βέλτιον; Οὐκ οὐκ ὁμῆ τὰ πάντα, οὐδὲ πάντοτε, Ἔσθων, κυβεύων, Πλέων, ὀδεύων, δυστυχῶν, εὐημερῶν, Ἀπεμπολῶν, τί κτώμενος, Χαίρων, στενάζων, ἐν φίλοις, ἐν συμπόταις, Ἐμῶν τὸν ὄρκον, Ὡς οἱ τροφῆς τε καὶ ποτοῦ πεπλησμένοι. Β. Πολλῆς τὸ πρᾶγμα συμφορᾶς. Α. Ἄλλ' οὐδὲ πάντων εἶνεχ', ὡς ἀλώσιμος, Ἐπὶ κρατηθῆς Ἔργου, λόγου, σκιᾶς τε καὶ τυραννίδος. Β. Ὡς γοῦν τὰ πολλὰ φαίνεται. 804 Α. Τὰ πάνθ' ὑβρίζεις, καὶ Θεὸν καὶ πράγματα. Β. Πῶς δὴ τὰ πάντα; Α. Εἷς ἐν τὰ πάντα συντιθεῖς, οὐκ ὄντ' ἴσα. Σπάρτος τόδ' ἐστὶν ἠνίας. Τί δ'; οὐχί, φήσεις, καὶ Θεὸς ποτ' ὀμνύων Εὐρίσκεθ' ἡμῖν, Ὡς αἱ Γραφαὶ γοῦν; Ἦ τί καὶ κρεῖσσον Θεοῦ; Β. Τὶ κρεῖσσον οὐχ εὐρίσκεται. Α. Εἰ δ' οὔτι κρεῖσσον, οὐδ' ἂν ὀμνύοι ποτέ. Β. Πῶς οὖν λέγουσι; Α. Λέγει τι, τοῦτο δ' ὄρκος ἐστὶ τοῦ Θεοῦ. Β. Πῶς οὖν καθ' ἑαυτοῦ λέγεται; Α. Πῶς; οὐδ' ἂν εἴη παντελῶς, εἰ ψεύδεται; Β. Φρικτὸν λέγεις τι. 805 Α. Φύσις γὰρ ἐστὶ καὶ τὸ ἀψευδεῖν Θεοῦ. Οὐκ

ἔστιν ὅστις ἀντερεῖ. Β. Τί δ' ἡ Παλαιά; Α. Οὐ τὸν ὄρκον κωλύει, Ζητεῖ δ' ἀληθῆ. Καὶ γὰρ φονεύειν τηνικαῦτ' ἦν ἔννομον, Νῦν δ' οὐδὲ παίειν. Β. Τοῦ χάριν; Α. Τόθ' ἡ τελευταῖα τῶν κακῶν ἐκρίνετο, Νῦν καὶ τὸ κινουῖν. Β. Οὕτω δοκεῖ μοι. Καὶ γὰρ ἤλθ' ἐπὶ πλέον. Α. Ὡστ' οὐδ' ὁμείται σωφρονῶν Β. Τί οὖν; δέδωκας ἔστιν οἷς, ὡς νηπίοις, Τροφῆς τὰ πρῶτα, Ὡς ἂν λάβωσι καὶ τροφήν τὴν ὑστερον; Α. Ὁρθῶς γε καὶ σοφώτατα. 806 Β. Καὶ Παῦλος ὦμνυ, φασί. Α. Τίς τόδ' εἶπέ σοι; Ὡς λῆρος ἦν τις! Β. «Μάρτυς Θεός μοι,» καὶ, «Θεὸς τόδ' ἱστορεῖ,» Ταῦτ' οὐκ ἦν ὄρκου; Α. Καὶ τίνας; Πίστωσις ἔστι τοῖς τοσοῦτοις ἀρβραγῆς, Β. Ἐμοὶ δὲ δώσεις; Α. Καὶ πάντα μοι γένοιο Παῦλος εἰς σθένος. Στάθμη δικαία τοῦτό γε. Β. Θυμὸς τι λήψεται; Α. Εὐγε, τηνικαῦτα δὴ, Ἐπὶ τι συμβῆ. Ἀπλοῦν κακὸν τι χεῖρον, ἢ δισσὸν δοκεῖ; Οἶον τόδ' ἔστι. Τὸ δ' οὐ προκληθέντ' ἀθρόως ὄρκω πεσεῖν. Τί φαίνεται σοι; Β. Ναὶ φθόνος. 807 Α. Τί δ', ἂν προκληθεῖς, ἄλλο χεῖρον εἰργάσω; Β. Τοῦτ' αὐτὸ δὴ που. Εἰ δ' ἐξ ἀγνοίας; Α. Μείον. Ἄλλ' ὑπεύθυνος, Ὡς ἦν τὸ κίνημ' ἐξ ἐμοῦ. Β. Εἰ δ' οὐκ ἄκων μὲν, κινδύνων δ' ἐλευθερῶν; Α. Ἄλλος δότω τις. Β. Εἰ δ' ἐγγράφοι τις, ὄρκον οὐκ ὁμωμοκῶς; Α. Τί οὖν τὸ γράμμα βούλεται; Χειρόγραφον δὲ τῶν δεσμῶν δεσμεῖ πλέον. Β. Εἰ δ' ἐξ ἀνάγκης; Α. Πῶς οὐ τέθνηκ'; ἐχρῆν δὲ πρόσθεν καὶ θανεῖν. Β. Εἰ δ' οὐ Γραφῶν προκειμένων; Α. Σελὶς τὸ σεπτὸν, ἢ Θεὸς χαρίζεται; Β. Δήλον τόδ' ἔστι. Α. Φοβῆ τὸ δέρμα, τὸν Θεὸν δ' ἐγὼ πλέον. 808 Β. Πολλοῖς συνήθης ἡ νόσος. Α. Πολλοῖς τόδ' ἔστιν οἶον εἴ τις δεσπότην Παίων, ἀτιμῶν, τὸν δούλον ἢ ἀφεῖτο, ἢ τιμᾶν θέλοι. Β. Πολλῆς γε τῆς ἀτιμίας! Α. Ἦ καὶ βασιλέως εἰκόνα σώζοιτό τις, Αὐτὸν καθαιρῶν. Β. Ἔχει μὲν οὕτω. Τοῦτο προστίθει δ' ἔτι, Εἴπερ τι λείπει τῷ λόγῳ. Α. Ἡ γλῶσσ' ὁμῶμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος, Πολλοὶ λέγουσιν. Ἄπαντα πρόσθεν, ἢ ὄρκος, σοφίζεται. Μηδεὶς πλανάσθω μηδὸλως. Ὅρκος μὲν ἔστιν, ἡ δὲ διπλὴ πόσον Κακὸν πρόσσεσι! 809 Β. Σκοπῶ. Τί δ' ὄρκος; Α. Τῶν δεδογμένων ὁ νοῦς. Β. Ἐφριξ' ἀκούων οἷς λέγεις. Α. Λέγεις μὲν. Οὐπω δ' οἶδα πρὶν πείρα μάθω. Πίστις γὰρ ἔργον. Φρίσσουσι μὲν τοὶ καὶ σύες παραυτίκα, Συὸς βοῶντος. Β. Ὡδ' ἔχει. Α. Ἄλλ' οὐ μέγ' οὐδέν. Εἰ δὲ καρδίας λόγος Ἄψαιτ', ἐπαινῶ. Β. Τί δ'; οὐ τὸ λουτρὸν ἔστι μοι καθάρσιον; Α. Ἔστι. Σκόπει δέ. Β. Τί σκοπῶ; Α. Οὐ τοῦ τρόπου πάντως γε, τῶν δ' ἐπταισμένων Β. Τρόπου δὲ, πῶς ἂν; Α. Οὕτω μόνως ἂν, ἦν τι καὶ προεκπλύνῃ. Β. Νοῶ. Α. Φόβος γὰρ τοῦ πρόσω. Πολλῶν δὲ συγχώρησις οὐ τιμητέα. 810 Β. Πῶς ἂν τόδ' εἴποι; Α. Μὴ που δέησις δευτέρου καθαρσίου; Β. Τί δ' ἔστι τοῦτο; γνῶρισον. Α. Ἔστι δὲ μακρῶν δακρύων καὶ τήξεως. Β. Μὴ μοι γένοιτο. Α. Δεινὸν προέσθαι δῶρον εὐκολώτερον. Β. Πλάκες τάδ' εἰσὶ τοῦ Θεοῦ Α. Θεοῦ γὰρ εἰσιν ἐγγράφοις δὲ καρδίας Πλαξί γε τῆς σῆς. Βούλει μαθεῖν ὡς τοῦτο τοῦ φθόνου πάλη, Τοῖς σοῖς φθονοῦντος δεξιοῖς; Β. Εἰπὼν ὀνήσεις; πολλὰ γὰρ παλαίομαι. Α. Ἄκουε. Β. Φάσκε. Α. Ἦκουσά σου λέγοντος οὐκ ἀδακρυτί. Β. Τί τοῦτο; οὐκ ἀρνήσομαι. 811 Α. Ὡς ἦν ποτ' εἰπὼν ὄντινοῦν λόγον τύχω, Ὅρκον δὲ μὴ θῶ, Ὡς οὐ τελείοις τοῖς λόγοις αἰσχύνομαι. Β. Τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο ἐμφανῶς. Α. Τὸ λεῖπον αὐτὸς προστιθῆς σὺ τῷ λόγῳ Τόδ' ἔστιν ὄρκος, Κακὸν πλήρωμα τῆς δεινῆς φλογός. Πλάτων δὲ ποιεῖ καὶ τόδε Ὡς μὴ θεὸν τιν' ὁμνύειν τηρῶν σέβας. Β. Εὐ οἶδ' ὃ φήσεις. Α. Ἦν τις πλάτανος, καθ' ἧς ὦμνυ καὶ μόνης, Ἄλλ' οὐδὲ ταύτης εὐστόχως. Ἄλλ' οἶδεν ἢ τὸν, τίνα δ', οὐ προσῆν ἔτι. 812 Τί τοῦτο δ' ἔστιν Ὅρκου σκία τις, ἔμφασίς τ' ἀνώνυμος. Β. Ἄνορκος ὄρκος. Ὡς ξένον! Α. Μὰ τὸ δαιμόνιον οἱ σοφοί. Β. Πανορκία Τοῦτ' ἔστιν ἤδη. Α. Πέρας τόδ' ἔστω τοῦ λόγου. Β. Διψῶντά με λείψιν ἀπειλεῖς ὡς τάχος. Α. Εἰ μὲν τοὶ μικρὸν ὄρκος εἶναί σοι δοκεῖ, Τοῦτ' οὐκ ἐπαινῶ. Εἰ δ' ἔστιν, ὡςπερ ἔστι, τῶν φρικτῶν λίαν, Κάγῳ τι τολμῶ τῶν καλῶν. Αὐτόν γε σοὶ τὸν ὄρκον, ὄρκους ἐκτρέπου. Β. Ἔχεις τὸ νίκος. 813 Α. Εἰ τοῦτ' ἔχοιμι, Χριστέ μου, σὲ δοξάζω τὸν θαυματουργόν, ὡς παρός. Πάντες δ' ὁμορρόθοῦντες εἴπωμεν τάδε, Ἀμήν, γένοιτο. ΚΕ'. Κατὰ θυμοῦ. Θυμῷ χολοῦμαι τῷ συνοίκῳ δαίμονι, Οὗτος δίκαιος τῶν

χόλων ἔμοι μόνος, Εἰ δεῖ τε καὶ πάσχειν γε τῶν εἰωθότων. Ἐπεὶ γὰρ ὄρκον τῷ λόγῳ κατείχομεν, Σιγῆς φέροντες καρπὸν ἄξιον λόγου· Πάμπαν τιν' ὄρκου ρίζαν εἰδότες χόλον, Πολλαῖς σὺν ἄλλαις, αἷς τὸ δεινὸν φύεται, 814 Τὴν ἀγριωτάτην τε καὶ μελαντάτην· Καὶ τὴν, Θεοῦ διδόντος, ἐξαιρήσομεν, Τέμνοντες, ὡς οἶόν τε, τῇ λόγου τομῇ. Αἰτῶ καὶ πρῶτον, μὴ χολοῦσθαι τῷ λόγῳ. Οὕτω γὰρ ἔστιν ἡ νόσος τῶν ἀσχέτων, Ὡστ' ἀγριοῦσθαι πολλακίς καὶ ταῖς σκιαῖς, Αὐτοῖς τε τοῖς σφῶν γνησίοις παραινέταις. Δεῖ δ', ὡς ἔοικε, μὴ τι μαλθακὸν λέγειν, Κακοῦ τοσοῦτου τῷ λόγῳ προκειμένου· Ἄλλ' ὡς πυρὸς βρέμοντος ἀγρίαν φλόγα, Πηδῶντος, αἰθύσσοντος ἐντινάγμασι Πολλοῖς, ἄνω ρέοντος ἐμπύχῳ φορᾷ, 815 Λάορως ἀεὶ τὰ πρόσθεν οἰκειουμένου, Ὑδωρ, κόνιν πέμποντας εὐνάσαι βία· Ἡ θῆρα λόχμης ἐκφανέντα συσκίου, Φρίσσοντα, πῦρ βλέποντα, ἐξαφρούμενον, Μάχης ἐρῶντα, καὶ φόνων καὶ πτωμάτων, Λόγχαίς, κυνηγοῖς, σφενδόναις καταιχμάσαι Ἴσως ἂν οὕτω τοῦ πάθους γενοίμεθα Κρείσσους, Θεοῦ διδόντος, ἢ τι μετρίως Σχοίημεν. Οὐδὲ τοῦτο τῶν μικρῶν ἔμοι, Κακοῦ μεγίστου καὶ τις ἔνδοσις μικρὰ, Ὡς τοῖς βαρείας ἐκ νόσου στενουμένοις. Μικροῦ δ' ἄνωθεν τὴν νόσον σκεψώμεθα, Ἦτις, πόθεν τε καὶ ὅπως φυλακτέα, Ἄνδρῶν παλαιῶν συλλογὰς σκοπούμενοι, 816 Ὅσοι διεσκέψαντο πραγμάτων φύσεις. Εἰσὶν μὲν οἱ λέγουσιν αἵματος ζέσιν, Τοῦ γειτονοῦντος καρδία, τὴν ἔκστασιν· Ὅσοι νέμουσι τὴν νόσον τῷ σώματι, Ὡσπερ τὰ πολλὰ τῶν παθῶν ἄλλοις τισίν. Ἄλλοι δ' ὄρεξιν εἶπον ἀντιπλήξεως (Ψυχῇ διδόντες τὴν βλάβην, οὐ σώματι), Ὀργὴν δὲ τὴν ὀρμῶσαν· εἰ δ' ἔνδον μένει Λοχῶσα, τοῦτο μνησικακίαν τυγχάνειν Ὅσοις δ' ἔδοξεν ἡ νόσος τοῦ συνθέτου, Ζέσιν μὲν εἶπον αἵματος, τὴν δ' αἰτίαν, Ὅρεξιν εἶναι, συντιθέντες καὶ λόγον. Ταῦθ' ὡς ἔχει μὲν, οὐχὶ νῦν σκοπητέον. Ἐκεῖνο μὲν τοι καὶ λίαν τῶν γνωρίμων, 817 Ὡς νοῦς ἀπάντων ἡγεμών· ὃν σύμμαχον Δέδωκεν ἡμῖν κατὰ παθῶν ὁ Δεσπότης. Ὡς οὖν χαλάζης οἱ δόμοι σκεπάσματα, Θάμνοι δὲ κρημνῶν, καὶ βυθῶν ἐρείσματα, Τείχη δὲ τοῖς φεύγουσιν ἐκ μάχης τινός· Οὕτω λογισμὸς πρὸς χόλου παρουσίαν. Ὅταν καπνίζῃ τὸ φλέγον τὴν σὴν φρένα, Πρὶν πῦρ ἀνάψαι, καὶ ῥιπισθῆναι φλόγα, Ὅταν ποτ' αἴσθη πνεύματος κινουμένου, Εὐθύς Θεῷ πλάκηθι, καὶ τόνδ' ἐννοῶν Ὡς σοῦ προεστῶθ', ὧν τε κινῆ, μάρτυρα, Αἰδοῖ φόβῳ τε τὴν φορὰν τοῦ πράγματος Ἐπίσχες, ἄχρις ἡ νόσος παρήγορος. Εὐθύς βόησον τῶν μαθητῶν ῥήματα· «Ἐπιστάτα, κλύδων με δεινὸς ἀμφέπει.» 818 Τίναξον ὕπνον, καὶ σὸν ἐξώσεις χόλον, Ἔως λογισμοῦ καὶ φρενῶν ἐπικρατεῖς, Ἦν πρῶτόν ἐστιν ἡ νόσος κατάκλυσις Ἔως χαλινὸν, ἵππος ὡς δυσήνιος, Οὕτω δακῶν ὁδοῦσιν ἔρχετ' εὐδρομος, Πνέων δρόμον τε καὶ φάραγγας, καὶ βάθη, Θυμῷ σκοτώσας ὀμμάτων ὁδηγίαν. Ῥᾶον γὰρ ἔστιν ἀρχόμενον ἄγξαι λόγῳ, Ἡ πρῶτον ἀρπάσαντα κατασχεῖν βία. Αὐτὸς γὰρ αὐτὸν ἐκκάων οὐχ ἴσταται, Ἔως λογισμὸν κρημνίσῃ τὸν ἰππότην. Ἐπειτὰ μοι, τὸ αἰσχος ἡλίκον, σκόπει, Οἶον τίθησι τὸν κακῶς πεπληγότα. Τῶν μὲν γὰρ ἄλλων αἱ νόσοι καὶ λάθριοι, Ἐρως, φθόνος, λύπη τε καὶ μῖσος κακόν· 819 Τινῶν δὲ φαίνοντ' οὐδ' ὄλως, ἢ τι βραχὺ, Ἄλλ' ἔνδον εἰσὶν αἱ νόσοι κατάσχετοι. Τυχὸν γὰρ ἐκτάκειεν ἐν βάθει φρενός, Πρὶν καὶ γενέσθαι τοῖς ὀρῶσιν ἐκφανεῖς. Κέρδος δὲ λανθάνουσα καὶ δυσπραγία. Θυμὸς δ' ὄλον γυμνόν τε καὶ δῆλον κακόν, Εἰκὼν προκύπτουσι οὐχ ἐκόντος σώματος. Εἴ σοί τις ὤπται τῶν ἀλόντων τῷ πάθει, Οἶδας σαφῶς ὁ φημι, καὶ γράψαι λόγος. Ἐσοπτρον ἐχρῆν ἐστάναι χολουμένοις, Ὡς ἂν βλέποντες, ἀλλὰ τὴν αὐτῶν ὕβριν Μικρὸν χαλῶεν, τοῦ πάθους ἐξ ὄψεως, Κατηγόρω σιγῶντι κάμπτοντες φρένα. Ἡ καὶ τόδ' ἔστη, καὶ τὸς ὕβριστῆς ὁ σὸς, 820 Ἐν ᾧ κατόψαι σαυτὸν, εἰ σχολὴν ἄγοις. Πάθος γὰρ οἷς ἔν, κοινὰ καὶ συμπτώματα. Ὑφαιμον ὄμμα, καὶ θέσεις διάστροφοι, Τρίχες συώδεις, καὶ γένυς διάβροχος, Ὡχρὰ παρειὰ, νεκρότητος ἔμφασις· Ἄλλων ἐρυθρὰ, καὶ μολιβδώδης τινῶν· Ὅπως ἂν, οἶμαι, καὶ τινα χρώσας τύχοι Ὁ μανιώδης καὶ κάκιστος ζωγράφος· Αὐχὴν διοιδῶν, ἐγκυλούμεναι φλέβες, Πνοή

λόγον κόπτουσα καὶ πυκνουμένη, Λυσσῶδες ἄσθμα, καὶ φρύαγμ' ἀσημονοῦν, Μυκτῆρ πλατύς τε καὶ πνέων ὄλην ὕβριν. Κρότοι τε χειρῶν, καὶ ποδῶν ἐξάλματα, Κύψεις, στροφαί, γέλωτες, ἰδρῶτες, κόποι· 821 Τίνος κοποῦντος; οὐδενός, πλὴν δαίμονος. Νεύσεις ἄνω τε καὶ κάτω, λόγου δίχα, Γνάθοι φυσώμεναί τε καὶ ψοφούμεναι, Ὡς δὴ τις ἄλλως· παιομένη τε δακτύλοις Ἡ χεὶρ ἀπειλεῖ, καὶ ψόφων προοίμιον. Καὶ τάπὶ τούτοις τίς παραστήσει λόγος; Ὑβρις, ἀραγμός, αἰσχροτής, ψευδορκία, Γλώσσης ζεύσης δαψιλῆ ραντίσματα, Οἶον θάλασσα, ἐξαχνιζούσης πέτρας. Λέγει κακὸν τὸ μὲν τι, τοῦδ' ὄρμην ἔχει, Τῷδε στενοῦται, καὶ παραυτίκ' ἀγνοεῖ. Καὶ τοῖς παροῦσιν ἡρεμοῦσι δυσφορεῖ· Ζητεῖ τὰ πάντα συνδονεῖσθαι τῷ κλόνῳ. Αἰτεῖ κεραυνούς, γίνετ' ἀστραπηφόρος, 822 Αὐτῷ μένοντι δυσχεραίνει τῷ πόλῳ. Τὸ μὲν τι ποιεῖ τῶν κακῶν, τῷ δ' ἐστιᾶ Τὸν νοῦν. Φρονεῖ γὰρ, ὡς δράσας ἂ βούλεται. Κτείνει, διώκει, πυρπολεῖ. Τούτων δὲ τί; Οὔτω τυφλόν τι καὶ μάταιον ἢ ζέσις! Ἄφωνός ἐστιν, ἀσθενής, βοηλάτης, Ῥήτωρ, Μίλων, τύραννος ἡμῖν ἀθρόως. Ὁ δυσγενής τε καὶ πένης, τὸν εὐγενῆ, Τὸν εὐποροῦντα, δυσγενέστατον καλεῖ, Πένητα· δουλόμορφον, ἢ λώβη βροτῶν, Τὸν ἄνθος ὥρας· δυσκλεῆ τὸν εὐκλέα, Ὁ μηδ' ὅς ἐστι, μήθ' ὄθεν, λέγειν ἔχων. Οὐκ οἶδα κλαυθμός, ἢ γέλως τὸ δρώμενον. Πᾶν ὄπλον ἐστὶ τῷ χόλῳ, καὶ μὴ παρόν. 823 Πίθηκός ἐστι, καὶ Τυφωεύς γίγνεται. Ἀποστρέφει τὴν χεῖρα, κυρτοῖ δακτύλους, Ζητεῖ λόφον τιν', ἢ τὸν Αἰτναῖον πάγον, Ὡς σφενδονήσων καὶ μακρὰν βία χερὸς Ὅμοῦ βέλος τε καὶ τάφον τῷ δυσμενεῖ. Τί πῦρ ἐφέξει τὴν ὕβριν, χάλαζα τίς; Ὅταν κενώση τῶν λόγων τὰς σφενδόνας, Αἱ χεῖρες εὐθύς, ἀγγέμαχοι προσβολαί, Μάχη βία τε, καὶ κρατεῖ τοῦ δυσμενοῦς. Ὁ δυστυχεστέρος τε καὶ κρατούμενος. Ἦτταν γὰρ οἶδα τὸ κρατεῖν ἐν χείροσι. Ταῦτ' οὐχὶ δαίμων; καὶ πέρα, πλὴν πτώματος. Καὶ πτώματ' εἶδον ἔστιν ὧν δονουμένων, Ὅταν φέρωνται τῇ φορᾷ τοῦ πνεύματος. 824 Ταῦτ' οὐκ ἀλλοτριώσις ἐνδήλως Θεοῦ; Πῶς δ' οὐ; Θεοῦ γὰρ τὸ πρᾶον καὶ ἡμερον, Οὔ καθυβρίζειν οὐ καλὸν τὴν εἰκόνα, Μορφὴν ἐπεισάγοντας ἀγνοουμένην. Οὐδὲν τοσοῦτον ἡμῖν ἢ ἐμπληξία, Οὔπω τοσοῦτον αἰ νόσοι τῶν σωματῶν. Ταῦτ' οὐχ ἐκόντων, ἀλλὰ δυστυχῶν πάθη, Εἰ καὶ πονηρὰ, καὶ παροῦσι δάκνομαι (Τὸ γὰρ παρόν πως τοῖς κακουμένοις πλέον) Οἴκτου τε μᾶλλον ἢ κατάρας ἄξιον. Καὶ τῶν κακῶν τὸ δῆλον ἀσφαλέστερον· Τὸ δ' οὐ δοκοῦσι προσπεσόν, λυμαίνεται. Μέθη κακὸν μὲν· πῶς γὰρ οὐ; τίς δ' ἀντερεῖ; Καὶ τοῦθ' ἐκόντων· οἱ γὰρ ὧν ἔστ' αἴτιον 825 Οὐκ ἀγνοοῦντες, ἀλλ' ὅμως ἠττώμενοι, Αὐτοὶ προδήλως τοῦ κακοῦ γεννήτορες. Ἄλλ' οὖν ἐκεῖ μὲν τοῦ κακοῦ τὸ δυσχερές, Γέλως, ὃν εἷς ἔπαυσεν ὕπνος αὐτίκα. Θυμοῦ δ' ὑπερκλύσαντος, εἰ χεῖρον, λέγε, Τὶ τῶν ἀπάντων οἶδας, ἢ τι φάρμακον; Ἄλλοις μὲν ἐστὶν εἰς φρένας πεσὼν Θεός· Θυμὸς δὲ πρῶτον τῷ Θεῷ φράσσει θύρας, Ἄπαξ ὑπερσχών· ἢ δ' ὑπόμνησις Θεοῦ, Χεῖρον· συνάπτει καὶ Θεὸν ταῖς ὕβρεσιν. Αὐτῷ λίθους ποτ' εἶδον, ὦ δεινοῦ πάθους! Ῥιπτουμένους, κόνιν τε καὶ πικρούς λόγους. Τῷ ποῦ, τίσι τε καὶ ὅπως ἀλωσίμῳ; Νόμοι παρωθοῦνται, οὐ διεγνώσθη φίλος, Ἐχθρὸς, πατήρ, γυνή τε, συγγενεῖς, ἴσα. 826 Μιᾶς φορᾶς ἅπαντα, χειμάρρου θ' ἑνός. Ἦν καὶ τις ἐνστή, τὸν χόλον μεθειλκυσεν εἰς αὐτὸν, ὥσπερ θηρίον ψοφήμασιν, Αὐτός τε χρήζει συμμάχων ὁ σύμμαχος. Τούτοις μὲν οὖν μάλιστα κάμπτεσθαι λόγοις· Οὐ γὰρ δεήση πλειόνων, ἂν εὖ φρονῆς. Εἰ δ' ἔστ' ἐπωδῆς χρεια σοι καὶ μείζονος, Βίους σκόπει μοι τῶν πάλαι καὶ τῶν νέων, Ὅσοι ποτ' ἔσχον ἐκ τρόπου παρρησίαν, Τίνες μάλιστα προσφιλέστατοι Θεῷ Τί πρῶτον, ἢ μέγιστον ἐξησκηκότες, Μωσῆς ἐκεῖνος, Ἀαρῶν, οἱ φίλτατοι, Δαυὶδ, Σαμουὴλ, εἶτα Πέτρος ὕστερον; Οἱ μὲν γε μαστιχθεῖσαν Αἴγυπτον τόσαις Πληγαῖς ἀσωφρόνιστον εἶχον· ἀλλ' ὅμως 827 Φειδοῖ προσήγονθ' ὡς τὸ Φαραὼ θράσος, Ἐως ἐπεκλύσθησαν ἐκ τῆς ὕβρεως, Οἷς μὴ τὸ μακρόθυμον ἤνεγκεν σέβας, Ὡς ἂν μάθωσι πάντες αἰδεῖσθαι τόδε. Κρεῖσσον θρασὺν γὰρ ἢ πρᾶον περιφρονεῖν. Αἰνῶ Σαμουὴλ, ὅς ποθ' ὕβριν δυσφορῶν,

Ῥήξαντος αὐτῷ τὴν διπλοῖδα τοῦ Σαοῦλ, εἶτ' ἀξιωθεῖς, ὡς γε συγγνώμην ἔχειν, Ἄφῆκεν εὐθὺς τῷ λόγῳ τὴν αἰτίαν. Τούτου τί δ' ἂν γένοιτο ἡμερώτερον; Δαυὶδ ὑπομνήσθητι, καὶ τῶν κρουμάτων, Ἐξ ὧν πονηροῦ πνεύματος Σαοῦλ ποτε 828 Ἠλευθέρωσεν· εἶτ' ἀγνώμονος τυχῶν, Φεύγων, ἀλύων τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον, Δοθέντος αὐτῷ τοῦ Σαοῦλ ἐφείσατο (Καὶ τοῦτο δ' ἴστε), καὶ μόγις σεσωσμένος. Ἡ διπλοῖς γνώρισμα τῆς ἐξουσίας Κεκαρμένη, φακός τε τοῦ κράτους κλαπεῖς. Τί δεῖ λέγειν τὸν υἱὸν ὡς ἠνέσχετο, Τὸν πατροφόντην, καὶ τύραννον ἀπρεπῆ; Ὅπου γ' ἐκεῖνον καὶ κλάει τεθνηκότα, Θρήνοις τε πολλοῖς ἀνακαλεῖ καὶ γόοις, Τὸν μηνυτὴν τε τοῦ πάθους ἀμύνεται, Ὡσπερ λαβῶν τιν' ἐχθρὸν, οὐκ εὐάγγελον; 829 Ἡ γὰρ φύσις ἔμπροσθε τῶν ἐγκλημάτων Ἔστη, λαβοῦσα τὸν τρόπον συνήγορον· Ὡς καὶ προσάντης τῷ στρατῷ κατασταθεῖς, Μικροῦ γενέσθαι τοῦ κράτους ἀλλότριος. Τί δ'; οὐ τὸν ὕβριστὴν Σεμεεὶ ἐκαρτέρει. Δύσφημον ὄντα τῷ κλέει τῆς εἰσόδου; Πέτρου δὲ δῆτα τοῦ σοφοῦ τεθαύμακα, Ὡς μακροθύμως καὶ λίαν νεανικῶς Ἦνεγκε Παύλου τὴν καλὴν παρρησίαν (Καὶ ταῦτ' ἐν ἄστει τηλικούτῳ καὶ τόσοις Ἐπαινέταις τε καὶ μαθηταῖς τοῦ λόγου), Ὡς συντράπεζος οὐ καλῶς ἦν ἔθνεσιν, Εἰ καὶ τόδ' ὤφει' ὠφελήσιν τὸν λόγον. Ἦν γὰρ τὸ κινεῖν καὶ μόνον Θεοῦ φόβος, 830 Ἡ τοῦ λόγου τ' ἔλλαμψις ἐκ κηρύγματος. Οὐκ ἂν παρέλθοιμ' οὐδὲ τὸ Στεφάνου καλόν, Ὅν οἶδ' ἀπαρχὴν μαρτύρων καὶ θυμάτων. Λίθοις ἐχώννυτ'· ἀλλ' ὅμως, τοῦ θαύματος! Μέσος λιθασμοῦ, φθόγγος ἐξηκούετο, Αὐτός τε συγχώρησιν, ὡς εὐεργέταις, Διδούς λιθασταῖς, τὸν Θεόν τ' αἰτούμενος. Ταῦτ' οὐ προδήλως τῆς Θεοῦ τυπώσεως, Καὶ τῶν ἐκείνου καὶ παθῶν καὶ δογμάτων, Ὅς ὢν Θεός τε καὶ κεραυνῶν δεσπότης, Ὡς ἀμνὸς ἦγετ' εἰς σφαγὴν ἀφωνία; Ἐμπυσματῶν τε καὶ ραπισμάτων ὄσων Ἦνέσχετ'! ἄχρισ ὠτίου πεπληγόςτος Τὸ χρηστὸν οἶδε Μάλχος. Οὐκ ἐκραύγασεν 831 Ἐνδεικτικόν τι καὶ γέμον παρρησίας Οὐδ' εἶριξέν τι. Τὸν κακία τεθλασμένον, Ἄκλαστον ἔσχε. Τὴν φρενὸς κουφὴν φλόγα Σβέσειν λέγει μὲν, ὡς δὲ χρηστὸς φεΐδεται, Ὡς ἂν κρατήσῃ τῷ πράῳ τὸ συγγενές. Τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα τοῦ σοῦ Δεσπότη. Οἷς, ἂν τι πάσχοις, ἀντισηκώσεις τὰ σὰ, Κὰν πάνθ' ὑποστῆς, τὸ πλεόν λελεΐψεται· Εἶπερ τὸ πάσχειν κρίνεται πρὸς ἀξίαν. Ἀρκεῖ τάδ' ἡμῖν εὐγενῆ παιδεύματα, Πλακῶν νόμοι τε καὶ τρόποι τῶν ἐξ ὄρους, Εἰ δεῖ τι τούτοις προστεθῆναι καὶ νόθον; Καὶ χεῖρον οὐδέν· ὡς τι κὰν τοῖς χεῖροσι τῶν κρεισσόνων τε καὶ φίλων δρεψώμεθα. Ὡν γὰρ κρατεῖν καὶ σφόδρα, οὐ σφόδρ' αἰνετὸν, Τούτων κρατεῖσθαι καὶ λίαν, πόσον κακόν! 832 Μεμνήσομαι δὲ καὶ τινῶν, καὶ συντόμως. Παίειν ἔμελλεν ὁ Σταγειρίτης τινὰ, Λαβῶν ἐπ' αἰσχροῖς καὶ κακοῖς ἐγκλήμασι· Θυμοῦ δ' ἐπεισελθόντος ἠνίκ' ἦσθετο, Ἔστη παλαίων τῷ πάθει, ὡς δυσμενεῖ. Μικρὸν δ' ἐπισχῶν, εἶπεν (ὦ σοφοῦ λόγου!) «Καινὸν πέπονθας. Προστάτην ἔσχες χόλον· Εἰ μὴ γὰρ ὄργῃ, κὰν δαρεῖς ἀπηλλάγης. Νῦν δ' αἰσchrὸν ἦν μοι τῷ κακῷ πλήττειν κακόν, Κρατεῖν τε δούλου τοῦ πάθους ἠσώμενον.» Οὕτως ἐκεῖνος. Τὸν δ' Ἀλέξανδρον λόγος, Εἰπόντος αὐτῷ Παρμενίωνός ποτε, Πόλιν τίν' ἐξελόντι τῶν Ἑλληνίδων, Εἶθ' ὁ δρᾶσαι χρῆ πολλάκις σκοπούμενῳ, Ὡς, εἶπερ ἦν ἐκεῖνος, οὐκ ἐφείσατο· «Ἄλλ' οὐδ' ἔγωγ' ἂν, εἶπερ ἦν, φάναι, σύγε. 833 Σοὶ μὲν γὰρ ἐστὶν ὠμότης, τὸ δὲ πρᾶον Ἐμὸν, φυγεῖν τε τὴν πόλιν τοὺς κινδύνους.» Κάκεῖνο δ' οἶον, ὡς ἐπαίνων ἄξιον; Ἐλοιδόρει τις τὸν μέγαν Περικλέα, Πολλοῖς ἐλαύνων καὶ κακοῖς ὄνειδεσι (τῶν οὐδὲ τιμῶν τις), ἄχρισ ἐσπέρας. Ὁ δ' ἠσυχῆ τὴν ὕβριν, ὡς τιμὴν, φέρων, Τέλος καμόντα καὶ βαδίζοντ' οἴκαδε Προὔπεμψε λύχνῳ, τὸν χόλον τ' ἀπέσβεσεν. Ἄλλος δ' ὕβριστὴν, πλουσίαις ἐφ' ὕβρεσι Προσθέντ' ἀπειλήν· «Ὡς ὀλοίμην παγκάκως, Εἰ μὴ κακὸν κακῶς σε κτείναιμι σθένων.» Τούτοις ἀμείβεθ' ὡς φιλανθρώποις λόγοις· «Κάγῳ γ' ὀλοίμην, εἴ σε μὴ θείην φίλον.» Κωνσταντίον δὲ (καὶ γὰρ εἶπεῖν ἄξιον, Ὡς μὴ τὰ πρόσθεν τυγχάνῃ λόγου μόνον, 834 Περιφρονῆτέ θ' ὧνπερ αὐτοὶ μάρτυρες), Φασί ποτ' εἶπεῖν

ἄξιον μνήμης λόγον Τίς δ' ἦν; ἐκείνον τῶν τις ἐν τέλει ποτὲ, Παρώξυν' ἡμῖν, οὐ φέρων τιμωμένους Τιμαῖς τοσαύταις (καὶ γὰρ εὐσεβέστατος, Εἴ πέρ τις ἄλλος βασιλέων, ὧν ἴσμεν, ἦν). Πολλοῖς δ' ἐπειπὼν καὶ τινα τοιοῦτον λόγον· «Τί τῆς μελίσσης ἐστὶν ἡμερώτερον; Ἄλλ' οὐδ' ἐκείνη τῶν τρυγόντων φεῖδεται.» Ἦκουσε· «Πῶς οὐκ οἶδας, ὦ βέλτιστε σὺ, Ὡς οὐδ' ἐκείνη κέντρον ἐστὶν ἀσφαλές; Παίει μὲν, αὐτὴ δ' εὐθέως ἀπόλλυται.» Τοσαῦτ' ἔχεις σὺ τοῦ πάθους τὰ φάρμακα, Πάντων δὲ μείζον, ὧν ἔφην, τὴν ἐντολήν, Ἦ μηδὲ τὸν πλήσσοντα ὑβρίζειν ἔῃ. «Οὐ γὰρ φονεύσεις,» τοῖς πάλαι τεταγμένον· 835 Σοὶ μηδὲ χολοῦσθαί ἐστιν ἐντεταγμένον, Μὴ τοί γε παίειν, μήτε δὴ τολμᾶν φόνον. Τὸ πρῶτον εἴργων, οὐκ ἔῃ τὸ δεύτερον Τὸ σπέρμ' ἀναιρῶν, τὸν στάχυν κεκώλυκε. Τὸ μηδ' ὄρᾶν κάκιστα, μοιχείας τομῆ. Τὸ μηδ' ὀμνύειν, φάρμακον ψευδορκίας. Τὸ μηδὲ θυμοῦσθ', ἀσφάλεια πρὸς φόνον. Σκόπει γὰρ οὕτω· θυμὸς ἐκπέμπει λόγον, Λόγος δὲ πληγὴν, ἡ δὲ πληγὴ τραύματα· Ἐκ τραυμάτων δὲ τὸν φόνον γινώσκομεν. Θυμὸς πατὴρ πέφηνε τοῦ πικροῦ φόνου. Τοῦ μὴ φονεῦσαι τίς ποτ' ἤνεγκε γέρας; Τὸ μηδὲ θυμοῦσθ' ἐστὶ τῶν αἰνουμένων· Τοῦ μὲν γ' ὁ μισθός, ἡ φυγὴ τοῦ κινδύνου· Τούτου δ' ἀμοιβή, γῆς μέρος τῆς τιμίας. Ἦκουε Χριστοῦ, τοῖς πράοις ἃ βούλεται 836 Ἐν τοῖς μακαρισμοῖς, οἷς ἀπρηριθμήσατο, Τὰ μέτρ' ὀρίζων τῶν ἐκεῖθεν ἐλπίδων. Τούτου χάριν σοὶ καὶ νόμους τοίους γράφει. Παίη παρειάν; πῶς δὲ τὴν ἄλλην ἔῃς Ἄκαρπον; εἰ μὲν οὐχ ἔκοῦσ', οὐπω μέγα Πέπονθε, μείζον δ', ἦν θέλης, τί λείπεται Καὶ τὴν ἐκοῦσαν πρόσθε, ὡς ἔμμισθος ἦ. Χιτῶνα γυμνοῖ; προστίθει καὶ δεύτερον, Ἔσθημ' ἂν ἦ σοὶ καὶ τρίτον, γυμνωσάτω Τούτων ἔχεις τὸ κέρδος, ἂν πρόη Θεῶ. Ἦν λοιδορώμεθ', εὐλογῶμεν τοὺς κακοὺς· Ἦν ἐκπτυώμεθ', ἐκ Θεοῦ τιμὴν ἔχειν Σπεύδωμεν. Ἐκδιωκόμεθ'; οὔτι καὶ Θεοῦ; Τοῦτ' οὐκ ἀφαιρετόν γε τῶν πάντων μόνον. Ἦν τις καταράται, σὺ προσεύχου τοῦδ' ὑπερ. Δράσειν ἀπειλεῖ; ἀνταπεῖλει καρτερεῖν. 837 Ἔργων ἔχεται· σὴ πρᾶξις ἢ εὐπραξία. Δύω γὰρ οὕτω τὰ κράτιστα κερδανεῖς· Αὐτός τ' ἄριστος τοῦ νόμου φύλαξ ἔση, Κάκεῖνον ἔξεις τῷ πρᾶω τῷ σῶ πρᾶον, Ἐχθρὸν μαθητὴν, οἷς κρατεῖ νικώμενον. Ὅρᾳ; μάλιστα μὲν σε μὴ χολᾶν θέλει· Τοῦτο γὰρ ἐστὶ καὶ τὸ ἀσφαλέστατον· Εἰ δ' οὖν, προλύειν ἐσπέρας τὴν ἔκστασιν Δύεσθ' ἐπ' ὄργῃ μὴ δέχου τὸν ἥλιον· Εἴτ' οὖν, ὅς ἐκτός ὀμμάτων πέμπει βολάς, Εἴτ' οὖν, ὅς ἔνδον τοῖς σοφοῖς ἀυγάζεται. Δύει γὰρ οὕτως τοῖς πεπληγόσι φρένας, Ὡς τοῖς ἀρίστοις καὶ καλοῖς ἐκλάμπεται, Πλεῖον τὸ λάμπειν τοῖς βλέπουσιν ἐνδιδούς. Τί δ'; οὐ φύσις δέδωκε, φησὶ, τὸν χόλον; Καὶ τὸ κρατεῖν γε τοῦ χόλου. Λόγον δὲ τίς; 838 Τίς δ' ὄψιν, ἢ τίς χειρας, ἢ ποδῶν βάσιν; Θεὸς τὰ πάντα καὶ φύσις, πλὴν εἰς καλόν. Σὲ δ' οὐκ ἐπαινῶ μὴ καλῶς κεχρημένον. Οὕτως ἔχει καὶ τ' ἄλλα τῆς ψυχῆς πάθη. Δωρήματ' ἐστὶν ἐκ Θεοῦ, κινούμενα Λόγου ποδηγία τε καὶ στρατηγία. Ζήλου μὲν ὄπλον θυμὸς ἐμμέτρως πνέων· Πόθου δὲ χωρὶς οὐχ ἀλώσιμος Θεός. Λογισμὸν οἶδα τῶν καλῶν διδάσκαλον. Εἰ δ' εἰς τὰ χεῖρω ταῦτα τὴν ῥοπήν ἔχοι. Ὁ μὲν χέων ὑβρίν τε καὶ μοχθηρίαν, Ὁ δ' εἰς κακίστας ἡδονὰς οἰστροηλατῶν, Ὁ δ' οὐ κατάγχων ταῦτα, καὶ πλοκάς στρέφων, Οὕτω τὰ καλὰ γίνγεται τοῦ φθορέως. Θεοῦ δὲ δῶρον οὐ καλὸν κακῶ φύρειν. Θεὸν δ' ἀκούων ἐν Γραφαῖς χολούμενον, 839 Ἦν πάρδαλιν τιν', ἢ παροιστρῶσαν πόθω Ἄρκτον, ζέοντα ἐκ μέθης καὶ κραιπάλης, Ἦ καὶ μάχαιραν τοῖς κακοῖς στιλβουμένην. Μὴ τοῦτο ποιῶ τοῦ πάθους παρήγορον Ὡ προσπλακεῖς· ζητεῖς γὰρ οὐ λύσιν κακοῦ Καλῶς ἄκουε, μὴ κακῶς, τοῦ πράγματος. Πάσχει γὰρ οὐδὲν ὧν ἐγὼ πάσχω Θεός. Μὴ τις τοῦτ' εἴπη· καὶ γὰρ οὐδ' ἐξίσταται Αὐτός ποθ' αὐτοῦ. Ταῦτα γὰρ τοῦ συνθέτου, Καὶ τῶν μάχεσθαι ἡργμένων ἐκ πλείονος. Ὁ δ' ἔστι, τοῦτ' εὐδηλον, ἄτρεπτος φύσις. Πῶς οὖν τυποῦται ταῦτα; τῆς τροπῆς νόμοις. Πῶς; δειματῶσαι τῶν ἀπλουστέρων φρένας, Ὡσπερ τὰ πολλὰ τῶν λόγῳ δηλουμένων. 840 Ἀντιστροφὴν νόει γὰρ, καὶ τὸ πᾶν ἔχεις. Ἐπεὶ γὰρ αὐτοὶ πλήσσομεν χολούμενοι, Χολᾶν τὸ πλήσσον τοὺς κακοὺς ἐγράψαμεν, Ὡς ὄψιν,

ῶτα, χεῖρας ἐξευρήκαμεν, Οἷς χρώμεθ' αὐτοῖ, τῷ Θεῷ δεδωκότες, Ἐπὶ τι τούτων, ὡς δοκεῖ, ἐργάζεται. Ἐπειτ' ἀκούεις τοὺς κακοὺς, οὐ τοὺς καλοὺς, Ὁργῇ Θεοῦ πάσχειν τι καὶ δίκης νόμοις; Ὁ σὸς δὲ θυμὸς οὐ μέτροις ὀρίζεται. Πάντας δ' ἴσους τίθησι. Μὴ τοίνυν λέγε Ὡς ἐκ Θεοῦ σοι, καὶ Θεοῦ τὸ σὸν πάθος. Ἡ καὶ φρονεῖς σὺ γ' ὡς Θεὸν μιμούμενος; Ζήλωσον, ἀλλὰ τὴν νόσον γ' αὔραις δίδου. Εἴ που δ' ἀνέγνως εὐσεβῶν ἀνδρῶν χόλους, 841 Πάντας δικαίους εὔρες. Οἴμαι δ' οὐ χόλους, Κακοῖς δὲ πληγὰς ἐνδίκως κινουμένας. Οὕτω γὰρ ἦν ἐκείνοις ἢ πληγὴ κακόν· Πληγαὶ δ' ἐκείνοις σφόδρα συμφορώτατον, Χρήζουσι πολλῆς τοῦ βίου καθάρσεως, Ῥάμνου σίδηρον ὄξυν ἐκκαλουμένης, Νόμου τε πρόσθεν, καὶ πρὶν ἰσχύσαι νόμον Οὕτω τελείως τοῖς τότε ἔρριζωμένον. Οὕτω μὲν οὖν σὺ τὴν νόσον κατασβέσεις, Τούτοις τε σαυτὸν ἐκμαλάσσωσι τοῖς λόγοις, Ὡς οἱ κατεπάδοντες ἀσπίδων γένους Οἴσεις δὲ δὴ πῶς; τοῦτο γὰρ σοι δεύτερον. Μὴ που, πυρὸς πῦρ ἐκκαῆ χόλου χόλος; Ἴσον γὰρ ἐστὶν αὐτὸν ἄρξασθαι κακοῦ, 842 Ἄλλω τε κινηθέντι συμπαθεῖν κακῶς. Πρῶτον μὲν εὐθύς πρὸς Θεὸν κατατρέχων, Αἰτῶν τε τὴν χάλαζαν ἐκτρίψαι κακῶς, Ἡμῶν δὲ φείδεσθ' οὐδὲν ἡδίκηκότων· Σταυρῷ τε σημειούμενος παραυτικά, Ὅν πάντα φρίσσει καὶ τρέμει, ὧ πάντοτε Πρὸς πάντας οἶδα προστάτη κεχηρημένος· Ἐπειτα σαυτὸν εὐτρεπίζων πρὸς πάλην Τοῦ τὸν χόλον κινουῦντος οὐ χολουμένου, Ὡς ἂν κρατήσης τοῦ πάθους ὠπλισμένος. Τὸ μὲν γὰρ οὐχ ἔτοιμον οὐδ' ἀνθίσταται· Ὁ δ' ἠτύρηται, τοῦτο καὶ νικᾶν σθένει. Τὸ δὲ κρατεῖν τί; τὸ κρατούμενον φέρειν Τρίτον σεαυτὸν μὴ μεγίστων ἀξιῶν, 843 Εἰδὼς ὅπως προῆλθες, ἢ καταστρέφεις; Ὡς μὴ τὰρ ἄσση τὸ παρ' ἀξίαν πνέειν. Τὸ γὰρ ταπεινὸν καὶ φέρει νικώμενον. Οὐ κάμπτεται δὲ τὸ σφόδρ' ἐξωγκωμένον. Σποδὸν δὲ, καὶ γῆν, καὶ σκιὰν καλουμένους Αὐτοὺς ὑφ' αὐτῶν οἶδα τοὺς Θεῷ φίλους, Ὡς ἂν τι συστέλλωσι τῆς ἐπάρσεως. Σὺ δ', ὡς ἄριστος, τὰς ὕβρεις ἀπαξιοῖς; Μὴ καὶ δίκας ὄφλης γε τοῦ φρονήματος. Πῶς δ' ἂν παθῶν ἔργω τι τῶν οὐχ ἡδέων Στέρξαις, ὅς οὐδὲ ρήματ' εὐπετῶς φέρεις; Τέταρτον, εἰδὼς οὐδὲν ὄντα τὸν βίον, Ἄλλ' οὐδὲ κριτὰς ἀπλανεῖς τῶν πραγμάτων Ἀπαντας ὄντας τῶν καλῶν ἢ μὴ καλῶν· Στροβούμενον δὲ καὶ περιπλανώμενον 844 Τὸ πλεῖον ἡμῶν, ὧ γάθ', ἐν τοῖς πλείοσι. Ἄ μὲν γὰρ ἡμῖν αἰσχροὶ οὐχὶ καὶ Λόγω· Ἄ δ' οὐκ ἔμοιγε, ταῦτα τῷ Λόγω τυχόν. Ἐν ἐστὶ πάντως αἰσχρὸν, ἢ μοχθηρία, Τὸ δοξάριον δὲ τοῦτο, καὶ τὸ εὐπορον, Ἡ τ' εὐγένεια, παιδίων ἀθύρματα. Ὡσθ' οἷς μὲν ἄχθομ', ἐντροφᾶν ἐχρῆν ἴσως· Οἷς δ' ὀφρουοῦμαι, καὶ ταπεινοῦσθαι πλέον, Ἡ νῦν ἐπαίρομ' οὐ καλῶς φυσώμενος. Πέμπτον, λογισμῷ μείζονι χρησόμεθα. Ὡς εἰ μὲν οὐκ ἀληθὲς οὐδὲν, ὧν λέγει, Ὁ τῷ χόλω ζέων τε καὶ τυφλούμενος, Οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς· εἰ δ' ἀληθεύει λέγων, Ἐμαυτὸν ἡδίκηκα, καὶ τί μέμφομαι Τὸν ἐκλαλήσανθ' ἃ πρὶν ἦν κεκρυμμένα; 845 Χόλος φυλάσσειν πίστιν οὐκ ἐπίσταται Ὅς γὰρ καθίσταται οὐδ' ἀληθὲς πολλακίς, Πῶς ἂν κατάσχοι μοι χόλος μυστήριον; Ἐπειτ' ἐκεῖνο σωφρονήσεις ἐννοῶν, Ὡς εἰ μὲν οὐδὲν ἐστὶν ἢ ζέσις κακόν, Οὐδ' ἐγκαλεῖν δίκαιον· εἰ δ' ἔστι κακόν, Ὡς ἔστι, καὶ σοι φαίνεται, μὴ αἰσχρὸν ἢ Πάσχειν, ἃ τοῦ πάσχοντος εἶ κατήγορος, Καὶ μὴ τὸν ἐχθρὸν λαμβάνειν παραινέτην; Εἴτ' εἰ μὲν ἔστι πρόσθεν οὐκ αἰνούμενος Οὔτος, ὁ νῦν ζέων τε καὶ πνέων θράσος, Καὶ νῦν προδήλως ἀντὶ σοῦ μεμφθήσεται. Εἰ δ' ἂν καλῶν τις, οὐ σὺ δόξεις σωφρονεῖν. Πρὸς γὰρ τὸ κρεῖσσον ἢ ῥοπή τῶν πλειόνων. Ἄλλ' εὖ πέπονθε; πλεῖον ἐγκληθήσεται. 846 Ἄλλ' ἡδίκησέ σ'; αὐτὸν οὐ δράσεις κακῶς. Ἄλλὰ σχεθήσεται; ἂν δὲ πλεῖον ἐκμανῆ. Ἄλλὰ προήρξατ'; ἀλλὰ κλασθήτω τάχος Τῷ σῷ λόγῳ τε καὶ τρόπῳ περιτραπεῖς, Ὡσπερ τι κύμα λυθὲν ἐν χέρσῳ τάχος, Ἡ καὶ ζάλῃ τις οὐκ ἔχουσι ἀντίστασιν. Ὑβρις τὰδ' ἐστίν; ὕβρις, ἦν συνεκπέσης. Ἡ καὶ νοσοῦσιν ἀντιλοιδορήσομεν; Τῶν δαιμονώντων οὐ φέρεις τὴν ἔνστασιν; Τούτων λέγω δὴ τῶν ὑλακτούντων βία. Τοὺς ἔκφρονας δὲ καὶ δεινῶς μεμνηότας; Ἄν εὖ φρονῆς γε· τοὺς μεθυπλήγας δ' ἔτι, Ὡν τὴν φρόνησιν ἢ μέθη κατέκλυσε. Τί δ' εἰ κύων σοι προσδράμοι

λύσης γέμων; Τί δ' ἂν κάμηλος φυσικῆς ἐξ ὕβρεως 847 Βροντῶσα λαιμῶ, καὶ χέν' ἐκτείνουσά σοι, Στήση παλαίων; ἢ τὸ φεύγειν σῶφρονος; Τί δ' εἶ σε πόρνη τοῖς ἑαυτῆς αἴσχεσι Βάλλοι; σύνηθές ἐστι γὰρ πόρναις τόδε, Αἴς ἐστι δεινὸν αἴσχος, αἴσχος εἶδέναι, Τέχνην ἔχουσας μηδὲν αἰσχύνεσθ' ὅλως. Ὁ δ' ἐκ Σινώπης προσιῶν ταῖς ἐκ στέγους, Ὑβριζε ταύτας, ὡς λόγος· τί μνώμενος; Φέρειν τὰς ὕβρεις εὐκόλως ταῖς ὕβρεσι. Ταῦτ' ἐννοῶν σὺ τὰς ὕβρεις ἀτιμάσεις. Εἶπω τι καὶ τεχνικόν, οὐ μὴν ἄξιον Τοῖς τὸ πρᾶον τιμῶσιν· ἀλλ' ὅμως ἐρῶ. Σβεστήριον γὰρ ἐστι τῆς ἀηδίας. Πύκτας ποτ' εἶδες; ὡς τὸ πρῶτον ἢ στάσις Τούτοις ἀγώνισμ' ἐστίν, ὑψηλὴν λαβεῖν; 848 Οὐ γὰρ μικρόν τι τῷ κρατεῖν συνεισφέρει. Οὕτω θέλησον αὐτὸς ἦν λῶον λαβεῖν. Ἡ δ' ἐστι τὸν λυσοῶντα βάλλειν παιγνίοις. Γέλως μέγιστον ὄπλον εἰς ὀργῆς μάχην. Ὡς οἱ κεινὴν πέμποντες ἀθληταῖς χέρα Ὀρμήματι σφοδρῶ τε καὶ μεμηνότι Κάμνουσι πλεῖον τῶν πονούντων σωμάτων (Κράτημά τ' οὐκ ἔντεχνον ἰσχύος κλάσις). Οὕτως ὃς ὑβρίζει μὴ χολούμενόν τινα, Ἄλλ' ἐκγελῶντα τὴν μάχην, ἀλγεί πλέον. Τὸ δ' ἀντιπίπτον καὶ τιν' ἠδονὴν φέρει. Πλείων γὰρ ὕλη τῷ χόλῳ καθίσταται, Λίαν γλυκεῖ τε καὶ ἀπλήστῳ πράγματι. Ἐκεῖνό σοι γένοιτο τῆς βουλής τέλος. Τί τὸ πρᾶον μάλιστα τῶν ὄντων; Θεός. 849 Τίς δ' ἢ χολώδης φύσις; ὁ βροτοκτόνος. Ὀργὴν γέ τοι γίνωσκε καὶ καλούμενον, Πρὸς αἴς καλεῖται κλήσεσι πονηρίας. Τούτων ἐλοῦ τιν' ἦν θέλης μοῖραν σύγε· Ἄμφω γὰρ οὐκ ἔνεστι. Καὶ τοῦτο σκόπει· Τίς μὲν γελάται, τίς δὲ τῶν αἰνουμένων; Μικρὸν γὰρ οὐδὲ τοῦτο τοῖς σκοπούμενοις. Τὸ λοιπὸν, ὀρκίζω σε τῶν κακῶν φίλον, Τὸν δυσμενῆ συνήγορον καὶ προστάτην, Οἰδοῦντα καὶ διδοῦντα ταῖς ἄδου πύλαις, Εἶξαι Θεῶ τε καὶ Λόγῳ τὸ σήμερον, Θυμὲ, ζέσις, πλήρωμα τοῦ βροτοκτόνου, Αἴσχος προσώπου ἐμφανές, φρενῶν ζάλη, 850 Μέθη μύωψ, κρημιστὰ, ταρταρηφόρε. Ὡ πνευμάτων λεγεῶν, κακὸν σύνθετον, Δεσμούς διασπῶν καὶ πέδας σὺν ἄμμασιν, Χριστός σε βούλεθ', ὃν τὸ πᾶν τόδ' οὐ φέρει, Αὐτὸς φέρει δ' οἴαξιν ἀπταίστως τὸ πᾶν, Νωμῶν βροτῶν τε καὶ τῶν ἀγγέλων βίον, Ὡς καὶ πονηρῶν πνευμάτων λύσιν φέρει Παθῶν τε, τοῖς καλοῦσιν αὐτὸν ἐκτενῶς, Οὗτός σε βούλετ' ἔνθεν ὡς τάχος φυγεῖν· Τῶν σῶν σῶν πλήρωσον εἰσελθῶν βάθη· Δέξονθ' ἑτοίμως εἰς βυθὸν πεσοῦμενον. Ἡμῶν δ' ἀπόσχου τῶν Θεῶ μεμηλότων. Καὶ ταῦτα σιγῆς· οἱ δὲ λύσαντες λόγον, 851 Εἰ μὲν τοι τούτων ἄξιον φθέγγοισθ' ἔπος, Φθέγγασθε κάμοι· εἰ δὲ σιγῆς, οὐκ ἐμοί. Καὶ ὦτα δήσω τοῖς λόγοις, ὥσπερ λόγον.

ΚΙ΄. Εἰς εὐγενῆ δύστροπον. Αἵματος ἐξ ἀγαθοῦ τις, ἅπαν κακὸν, ἀνδρὶ γένος μὲν Οὐ τῶν εὐπατέρων, τᾶλλα δὲ θαυμασίων, Προύφερε τοὺς προγόνους. Καὶ ὃς μάλα ἠδὺ γελάσασας, Εἶπε λόγον μνήμης ἄξιον, ὡς «Τὸ γένος Ἔστιν ὄνειδος ἔμοιγε, γένει δὲ σύ.» Τοῦτο φύλασσε Ὡς μὴ τῆς ἀρετῆς ἄλλο τι πρόσθεν ἄγοις. Εἰ σοῦ τις τὸ δυσειδὲς ἐκέρτομεν, ἢ τὸ δυσῶδες, Εἶπες ἂν, ὡς «Ὁ πατὴρ ἦν καλός, ἢ μυρίπνους;» Εἰ δὲ σὲ τις ὡς δειλὸν ἐπέσκωπτεν καὶ ἄνανδρον· 852 «Ὡς πρόγονοι πολλὰς εἶλον ὀλυμπιάδας;» 852 Οὕτω, εἰ σε κακὸν τις ἐλέγχει καὶ ἀνόητον. Μὴ μοι τοὺς πατέρας, μηδὲ τὰ νεκρὰ λέγε. Χρυσόδετον κιθάρην τις ἔχων, ἔκρεξε κάκιστον. Ἄλλος ἀπ' εἰκαίης εὐγενὲς ἦκε μέλος. Τίς τούτων, ὦ λῶστε, ἀμείνων σοι κιθαριστής; Ὡς σώζει τεχνικοῖς κρούμασιν ἀρμονίας. Ἀλλὰ σὺ χρυσοῶν μὲν πατέρων ἔφυς, ὡς σε λέγουσιν, Αὐτὸς δ' οὐκ ἀγαθός. Εἶτα μέγα φρονεῖς; Τοῦτό γέ σοι λαμπρὸν γένος ἐστίν, οἱ προπάλαιοι Νεκροὶ, καὶ μύθων πλάσματα, καὶ γραῖδες; Παίζεις. Πρὸς σὲ δ' ἔγωγε βλέπω μόνον, εἰ δίκαιός τις Ἡ κακός. Ἡ δ' ἀρχή, πηλὸς ἅπαντες ἴσος. 853 Δέρματα πάντες ὅμοια, φυσώμεθα δ' οἱ μετέωροι, Πλούτῳ καὶ δόξῃ, καὶ πατρίσι μεγάλαις. Ὡστε τί μοι τὰ περισσὰ, πατὴρ, γένος; Οὔτε με μῦθοι Τέρπουσ', οὔτε τάφοι. Ἄλλ', ἀγαθὲ, σὲ βλέπω. Εἶς χοῦς πάντες, ἐνὸς πλάστου γένος. Ἡ δὲ τυραννὶς Εἰς δύο τὰ θνητῶν ἔσχισεν, οὐχὶ φύσις. Δοῦλος ἐμοὶ πᾶς σκαιός· ἐλεύθερος, ὅστις ἄριστος. Εἰ δὲ

σὺ τύφον ἔχεις, τοῦτο τί πρὸς τὸ γένος; Ἡμιόνους τί πατήρ ποθ' ὁ κάρθων ἐστὶν ὄνειδος; Οὐδέν. Τίς δέ τ' ὄνοις δόξα παρ' ἡμιόνων; Οἱ δ' ἄετοί τίκτουσι, καὶ οὐς ρίπτουσι νεοσσούς. Ὡστε τί μοι πατέρας, σαυτὸν ἀφείς, σὺ λέγεις; Κρεῖσσον ἄριστον ἔοντα κακὸν γένος, ἢ ἐκάλιστον Ἐμμεναι εὐγενέτην· καὶ ῥόδον ἐκ τραχέος 854 Ἐβλάστησε. φυτοῖο, ῥόδον γε μέν. Εἰ δ' ἀπὸ γαίης Ἥλθες ἄκανθ' ἀπαλῆς, τοῦ πυρὸς ἄξιος εἶ. Πῶς σὺ κάκιστος ἔων, τόσσον φρονεῖς προγόνοισιν, ὦ κάρθων μυλικῆ, ἵππιον ὕψος ἔχων;

ΚΖ'. Περὶ τοῦ αὐτοῦ. Εἴ σοι πίθηκον εἰς λέοντα σκευάσας Σπουδῆ προσῆγον, ἄρ' ἂν ἠδέσθης ἰδὼν; Καὶ πῶς; τί δ' εἴ σοι κύκνος ἠγωνίζετο Δοκεῖν ὁ πάντ' αἴσχιστος ὀρνίθων κόραξ, Χρωσθεῖς τὸ λευκόν; ἢ γελοῖος ἦν πλέον; Ἐμοιγε φαίνεται'. Εἰ δ' ὁ δυσγενῆς τρόπον Φρυάσσει εὐγένειαν, αἰδεσθήσομαι; Οὐ δὴ γὰρ εἰκὼ τὴν γεγραμμένην πλέον Τῆς τοῦ πνέοντος ἀνδρὸς, εἰ καὶ λάμπεται. Ἄλλοι γραφέσθων· ὁ τρόπος δ' ἐμοὶ γένος. 855 Τί ταῦτα, καὶ τί πάσχετ', ὦ θνητὸν γένος; Ἴππος μὲν οὐδεὶς, ὅστις οὐχ ἵππος φύσει, Οὐδ' ὄρνις, ὅστις οὐ πτερῶ κουφίζεται. Βοῦν δ' εἰσιδὼν τις εἶπε, Δελφίς τοῦτό γε; Ὅπερ δ' ἕκαστόν ἐστι, καὶ γνωρίζεται. Δύω δὲ ταῦτα τῆς βίου κωμωδίας. Κατηστέρισται ζῶον ἐν γῆ κείμενον, Καὶ γράμμα ποιεῖ τὸν κάκιστον εὐγενῆ. Ἴππον τιν' ὠνῆ τὸν καλὸν τε καὶ ταχὺν ἢ τὸν κακὸν μὲν, ἐκ γένους δὲ γνωρίμου; Τὸν καλὸν, οἶδα. Τοὺς κύνας δ', οὐ τοὺς ταχεῖς; Οὔτω. Τί δ', οὐχ ἅπαντα τὸν αὐτὸν τρόπον; Τὰ πάνθ' ὁμοίως. Σὺ δέ μοι κάκιστος ὦν, 856 Καλεῖς σεαυτὸν εὐγενῆ; Ληρεῖς μάτην. Ἡ σπάρτος ὀρθὸν δεξάτω, καὶ πείθομαι. Σὺ δυσγενῆ με, κἂν ἐλεύθερον, καλεῖς. Ἐγὼ γελῶ σου τὴν νόσον, εἰ κάκιστος ὦν Οἶει καλύψειν τῷ γένει τὸ δύστροπον. Ὁ πλοῦτος ἔκριν' εὐγενεῖς, οὐχ ὁ τρόπος, Τυχόν γε τοὺς ἀφ' ὧν σύ. Θές καὶ τὸν τρόπον· Τί τοῦτο πρὸς σέ τὸν κάκιστον εὐγενῆ; Τὸν εὐγενῆ μὲν, δυσγενῆ δὲ τῷ τρόπῳ, Νεκρὸν νομίζω τῶν καλῶν ὀδωδότα. Μί' εὐγένεια, τὸν τρόπον χρηστὸν φέρειν.

ΚΗ'. Κατὰ πλουτούντων Φεῦ, φεῦ, ὅσων γέμουσιν οἱ κακοὶ κακῶν! 857 Ἄλλ' οὐδὲ τοῦτ' ἴσασιν οἱ τρισάθλιοι, Ὡς ἂν τι καὶ λάβοιεν εἰς σωτηρίαν, Λόγον τιν', ἢ σύμβουλον, ἢ μνήμην Θεοῦ· Ἄ πάντα φάρμακ' ἐστὶ τοῖς πεπληγμένοις. Ἄλλ' εὐσθενοῦσιν, ὡς δοκοῦσ'. Οἰκτροῦ πάθους! Ὡς οἱ παραπληγές τε καὶ μεμηνότες, Ἴσχυν νομίζειν τὴν νόσον καὶ τῶν φρενῶν. Ἴπαντ', ἀροῦσιν, ἄπτεροι, βοῶν δίχα. Βοηδρομοῦσιν, ἢ φάλαγξ δ' οὐ πλησίον· Πλέουσι οὐ πλέοντες, ἀθλοῦσιν μόνοι, Πλουτοῦσι, βασιλεύουσι, νικῶσι δίκας. Ἄπαντα ταῦτα τῆς νόσου. Πείθει δέ τις; Κακόν τι λήψη πρόσθεν, ἢ πείσεις λέγων, 858 Ὡς φαρμάκων χρήζουσι τῆς ἀρρώστιας. Τίς γὰρ, νομίζων μὴ νοσεῖν, ἀλλ' εὐσθενεῖν, ἢ φαρμακεύει, ἢ ζητεῖ σωτηρίαν; Τοῦτ' ἔστι τοῦ νοσοῦντος, ἀλλὰ μετρίως. Ὅστις δὲ τὸν δίκαιον οἶεται νοσεῖν, Πότ' ἂν δέξαιτο τοῦ πάθους παρήγορον; Πλουτεῖς· βιάζη γειτονεῖν σοι μηδένα. Ζητεῖς ἔχειν ἄρουραν· ἢ δὲ πλησίον Οὐ σή· τὸ πρᾶγμα συμφορά. Χρῆ σοῦ μόνου Τὴν ὄψιν εἶναι. Δεινὸν, εἰ τὸ σῶμά σοι Κόπτοιο. Ἥλος ὀμμάτων τὸ τοῦ πέλας. Ὡς εἶθε καὶ γένοιτο. Ἥ γὰρ ἂν τυχὸν Ἔστης αἰεὶ τὸ πλεῖον ἐκκαρπούμενος, 859 Ὡς φλόξ τις, ἢ χεῖμαρρος, ἢ λοιμοῦ νόσος, Μέσου κρατοῦντος οὐδενός. Ὡς μοι δοκεῖς Οὐδ' ἠντινοῦν ὄνησιν οὐδὲ σῶν ἔχειν, Εἰ μή τι προσγένοιτο τῶν ποθουμένων. Εἶθ' ἢ συνεργὸς τῆς χερὸς συκοφαντία. Ὑβρισμ'; ἔχω χρήστην σε, πράκτορ' εὐθέως, Στρέβλαι, τὰ δεσμά· φεῖδεται τοῦ σώματος Ὁ πένης· δίδωσι πάντα, σωθῆναι θέλων. Εὐψυχός ἐστιν, οὐχ ἔκων, ἐν οἷς ἔχει. «Τί δ'; οὐ πολιτείας σὺ καὶ ναυαρχίας Ὑπεύθυνος; σὺ δ' οὐχὶ τοῦ ληστοῦ φίλος;» Λέγει τὸν οὐκ ὄνθ', ὡς φοβήσας κερδαίνειν. «Ὁ βοῦς δέ σοι πῶς τοῖς ἐμοῖς ἐνύβρισεν; Ἥδ' ὕβρις, εἰπέ; Μεῖζον ἐβρυχήσατο, Πένητος ὦν, καὶ ταῦτα ὡς μάχης ἐρῶν, 860 Ἥ καὶ νενίκηχ'. Ἥ δὲ τῶν

δίνδρων σκιά Ὑπερκύπτουσα τοῖς ἔμοις λυμαίνεται. Ὁ παῖς δέ σου προσῆλθε τῷ ἡμῶν χωρίῳ. Ἐπίσχες, ἢ τοῦτο δράσειν μαρτύρεται.» Οὕτως ἀπήλθε βούς, ὁ παῖς, τὸ κηπίον. Ταῦθ' ἢ τυραννίς. Ἄν δὲ καὶ σοφὸς κακὸς Τύχη τις ὦν, τὸ πλάσμα πειθανώτερον. Ἄλλους ἀνείργει (σχῆμα προστάτου λαβῶν), Ποιεῖν κακόν τι, καὶ σκέπει δουλόμενος. Ἐπειτα θοινᾶθ', ὡς λέων ζῶου τινὸς Θῆρας διώξας, οὐ φιλανθρωπεύεται, Ἄλλ' αὐτὸς αὐτῷ θῆραν ὡς ῥάστην ἔχει. Τί κάμνεθ'; ἀπλοῦν ἔστιν, ἀρκεῖσθ' οἷς ἔχεις. Τῆς δ' οὐ μετρητῆς κτήσεως μέγας πόνος, Μάχαι, δίκαι, σοφίσμαθ', αἱ ψευδορκίαι 861 Εἰ μὴδὲν ἄλλο, φροντίδες, ὡσπερ ζόφοι; Τούτοις ἀεὶ τι προσφέρουσ' ἀλλότριον. Οὐδ', εἰ τραπέζης ἀξίωμ' ἔχων ἴσον, Ἄπληστος ἦσθα, καὶ βαρὺς τοῖς συμπόταις, Πάντων ἀμέτρως χερσὶν ἐμφορούμενος, Ἐπήνεσάν σε; Μή τι δὴ τῆς κτήσεως; Ὡς τό γ' ἄπληστον πανταχοῦ βδελυκτέον Σοὶ δ' οὐχὶ φαίνεται ἐγκεχωσμένῳ φρένας. Τὸ μὲν γὰρ ἔστι, τοῦ δ' ἔρας, τὸ δ' ἠλπίσας. Τοῦ δ' εἰσὶν οἱ προμνήστορες καὶ μαστροποὶ, Ὡς εἰσὶν ἄλλοι τῆς νόσου τῶν σωμάτων. Σέβεις δὲ χρυσόν. Ἡ δὲ σιτῶν βρώματα Ἐσθῆς τέθαπται. Τῶν δὲ σιτῶνων ἀεὶ 862 Πλήρης. Καπηλεύεις δὲ τὰς ἀκαιρίας. Οἱ μὲν στένουσι, τοὺς δ' ἔχουσιν ἐλπίδες. Κοῦφον γὰρ ἔστιν ἐλπίς ἡμέρας ὄναρ. Τοὺς μὲν σφραγίζεις, τοὺς δ' ἀνοίγεις εὐστόχως. Ὅπως δ' ἂν, οἶμαι, καὶ τὰ τοῦ καιροῦ ῥέη. Φεῦ, φεῦ, πενήτων συλλέγεις τὰς συμφορὰς, Ἄλλοτριαν κάκωσιν ἐκκαρπούμενος, Ἄλλην ἄρουραν τὸ στενὸν ποιούμενος! Τίς ταῦτα, κάκ τίνων σύ; καὶ θαρρῶν πόθεν; Ὅν ἢ παροῦσα νύξ ἴσως ἔξει νεκρὸν, Μέσων ἀναρπάξασα τῶν ποθουμένων. Ὡς ἔστι δεινὸν, καὶ τὰ πάντα πλουσίως Ἄλλων διδόντων, σώματ', οὐσίας, Θεῶ 863 Παρ' οὗ τὰ πάντα, σὲ ζητεῖν ἔχειν δέον. Ὡς ἂν λάβῃς τί; δεινὰ θησαυρίσματα, Ὅγκον τραπέζης, καὶ στενοῦ λαιμοῦ χάριν, Εἰς ὃν τὰ πάντα συντρέχει φροντίσματα, Οἶδημα γαστρὸς, τὴν κόρου τ' ἀρρώστιαν (Οὔτοι γὰρ εἰσὶν οἱ τόκοι τῆς πλησμονῆς), Οἴκους περιττοὺς, καὶ κενοὺς τῷ πλείονι, Χρυσωρόφους τε, πλαξί τε στιλβομένους, Παῖδας γυναικῶν εἶδεσι κοσμουμένους, Σκιάσματα, ψυκτῆρας, ἐκμεθύσματα, Συνωδίας τε καὶ κρότους ὁμορρόθους, Ὑφ' ὧν τὸ κάλλος φθειρεται τῆς εἰκόνας, Λαμπρὸν φυσᾶσθαι καὶ μέγιστον ἐν πόλει Ὑψαυχενούοντα, καὶ θρόνων ἀρχεῖν κράτος, 864 Θρόνους, φθόνου πάλαισμα καὶ τυραννίδος. Ἄλλος γὰρ ἄλλον οὐκ ἐὰ φρονεῖν μέγα, Ὑπερφέρων τε καὶ πλεόν γαυρούμενος, Ὅσπερ δράκοντος ἐπιρρέουσαι φωλίδες. Εἶεν· τί λοιπὸν ἔστι σοι τῶν τιμῶν, Θρύψις γυναικῶν ἐν λίθοις καὶ χρυσίῳ, Διαπλόκοις τε καὶ πλοκῆς ἀλλοτρίοις; Δεσμοὶ τε χειρῶν καὶ ποδῶν, τερπνὸν βάρος, Ἐξ ὧν τὸ κάλλος οὐ καλῶς σπουδάζεται, Πολλοῖς ἀρέσκειν ἀρρένων ἀσκούμενον; Τί δ' ἄλλο; παῖδας εὐπόρους λιπεῖν ἴσως, Καὶ τῆς πατρῴας ὕβρεως ἐπιστάτας; Ἦν ἂν τι τούτων, εἰ συνήντων ἐλπίδες. Νῦν δ' οὐδὲ χοῦν τις οἶδεν, οἷ λυθήσεται, 865 Οὔθ' οἷ προβήσῃθ' ἢ βλάβη τῆς κτήσεως. Σὺ μὲν πονεῖς τε μακρὰ, κάγρυπνεῖς ἴσως, Νύκτας συνάπτων ἡμέραις ἐν φροντίσιν, Ὡς πλεῖον εἶναι τὸ στενὸν τῆς τέρψεως. Τοκογλυφεῖς τε καὶ τρέφεις τόκοις τόκους, Ἐν δακτύλοις τε τοὺς τόκους ἀεὶ φέρεις. Τάδ' οὔτε σοὶ φυλάσσει, οὔθ' οἷς ἠλπίσας. Ἄλλ' ἔστιν, ὧν πέρ ἔστι, καὶ ξένων τυχόν. Ἀσπαστὸν ἦν ἂν· νῦν δ' ἴσως καὶ δυσμενῶν, Οἷ σου κατηγοροῦσι καὶ τῶν σῶν καλῶν, Οὐς οὔποτ' ἠξίωσας οὐδὲ κλάσματος. Τούτων τυχόν τις τῶν κακῶς πεπονθότων, Ὅς ἦρδεν ἀλμυρῶ σε τῷ ποτίσματι, Οἷκόν τε τὸν σὸν, ἐν γόοις καὶ δάκρυσιν, 866 Οὔτος τραφήσεται ἐν πόνοις ἀλλοτρίοις, Ἀλεκτρυὼν παχύς τε καὶ βλέπων ἄνω, Πόλλ' οὐκ ἐπαινῶν τῶν γε νῦν τυπουμένων. Ὅς οὐδὲ ἄρτον, εἰ τύχοι, διακλάσει Τῷ κληρονόμῳ σου τῶν κενῶν φαντασμάτων. Πρὸς ταῦτα, εἴ τι περινοεῖς, προσλάμβανε. Στρέβλου, βιάζου, μὴδὲν ἐλλείπῃς κακόν, Γῆς καὶ θαλάσσης ἐξερευνάσθω βάθη. Ξέειν', ὃ δὴ λέγουσι, καὶ νεκρῶν τρίχας, Θύειν σαγήνη, προσκυνεῖν τὴν δεξιάν, Ἡ σοι τοσοῦτον χρυσίον συνήγαγεν. Ἄπαντα ποιοῦ τοῦ λαβεῖν κατώτερα, Ἐχθροὺς, φίλους τε, συγγενεῖς,

εὐεργέτας. Οὐδὲν διοίσει ταῦτα τῇ ἀμπώτιδι, 867 Ἡ καὶ Χαρύβδει τῇ ῥοφούσῃ τοὺς στόλους. Μικρὸν τι καὶ ὁ πλοῦτος ἐκβλυσθήσεται, Ὡσπερ κόρου τις φόρτος εἰς ἄνω ῥυεῖς. Μικρὸν μενῶ τι, καὶ προσέρχεθ' ἡ δίκη, Κρεῖσσον μὲν, εἰ νῦν· εἰ δὲ μή γ', εἰς ὕστερον. Καλῶς πένεσθαι κρεῖσσον, ἢ πλουτεῖν κακῶς, Ταπεινὸν εἶναι μᾶλλον. ἢ φυσώμενον, Εὐεξίαν δοκοῦντα τὴν ἀρρώστιαν. Ἡ πάντ' ἔδει σοι χρυσόν, ὡς Μίδα ποτὲ Φασί, γενέσθαι, ὡς τὰ Μίδου καὶ πάθους, Ἐχων δίκαιον λιμὸν ἐξ εὐχῆς κακῆς. Διψάς τίς ἐστι τῶν ἐχιδναίων γενῶν, Τούτων, ὅσ' ἡ ἔρημος Αἰγύπτου. φέρει. Ταύτης τὸ τύμμα οἶον, ἡ κλήσις λέγει. 868 Τὸ θηρίον γὰρ τοῦ πάθους ἐπόνυμον. Πίνων διόλλυθ', ὃς τὸν ἰὸν ἔσπασεν· Εὐρών τι ρεῖθρον, χανδὸν ἐμπεσῶν ὄλος, Ἐως τὸν εἶσω φόρτον ἐκρήξῃ πότη. Ὅμοῦ δὲ τὸ ζῆν καὶ τὸ δίψος ἐσχέθη. Οὐκ οἶσθα τοῦτο, φίλτατ', οὐδ' ἀκήκοας, Ὡς ἄρτον ὕσεν οὐρανὸς λαῶ ποτε, Περῶντι τὴν ἔρημον εἰκὸς ἄτροφον, Δῶρον δαψιλῆς, ὡς Θεοῦ, καὶ ἄφθονον; Ἄλλ' οὖν ἔκειτο τοῖς ἀμέτροις καὶ δίκη. Ἐπῶζεν εὐθύς τὸ πλεόν· μέτρον γὰρ ἦν Ἡ χρεῖα τοῦ δωρήματος. Τοῦτ' οὖν ἀεὶ Πάσχειν ἕκαστον τῶν ἀδίκων ἔνδικον, Ψοφεῖν ποθοῦντας, ἢ συνόζειν οἷς κακῶς 869 Ἐχουσιν. Οὕτως ἂν μόνως ἦσαν σχετοί. Τί δ' οὐ τὸ σῶμα τοῖς θέλουσιν ἐνδίδως; Τί δ' οὐχὶ καὶ λήσταρχον ἀσπάζῃ βίον, Τοιχωρυχεῖς τε καὶ διοχλίζεις τάφους. Εἴ σοι τὸ πλουτεῖν καὶ μόνον σπουδάζεται, Τοῦ πῶς δ', ὅθεν τε, μηδὲ εἰς ὄλως λόγος; Κάλλους μὲν εἶναι μέτρον, εἶναι δ' ὄψεως, Δρόμου, σθένους τε καὶ μελῶν, καὶ ἀλμάτων, Λόγων τε, μόχθων τ'. ἔργον οὐχ ἀρπάγματος Κτήσει δὲ μηδὲν μέτρον· ἀλλ' ἔχειν ξένον Τὰ τοῦ καμόντος καὶ καλῶς κεκτημένου, Ἡ καὶ πατρῶον κληρον εὔ δεδεγμένου· 870 Καὶ τοῦτ' ἐς μικρὰν ἔστιν οἷς βίου πνοήν, Τὸν οὐδ' ἔχοντα γινῶσιν ὦν κέκτητ' ἴσως. Μὴ σοὶ μόνω δοθήσεται ἡ οἰκουμένη; Κἂν ταῦτα δῶμεν, οὔτι καὶ λειφθήσεται; Τί οὖν δράσεις; σὺ σπουδάσεις καὶ ταῦτ' ἔχειν; Ἀεὶ μογήσεις, τῷ λείποντι γὰρ πένης. Ἄλλὰ σχεθήσῃ; τοῦτο καὶ νῦν δοξάτω. Τῶν σῶν ἔχεις ὄνησιν· εἰ δ' ἄμετρος εἶ, Ἰὸν τόδ' ἴσθι προστιθεὶς οἷς νῦν ἔχεις, Καὶ φλόξ ἀκάνθαις, ὃ προσέρχεται κακῶς, Οἷς δ' ἂν προσέληθ, ταῦτα καὶ συνόλλυται. Ὡς οὐ μαραίνει δίψαν ἐξ ἄλμης ποτὸν, 871 Οὐδ' ὄψις ἐμμένουσα τῷ ποθουμένῳ Τὸ φίλτρον, ἀλλὰ διπλασίως ἐξάπτεται· Οὕτω τὸ ληφθὲν τοῖς ἀπλήστοις φάρμακον, Ἀεὶ καθίστατ' εἰς ὄρεξιν πλειόνων. Γνώμην ἔδωκ' ἂν τοῖς ἀπραγμονεστέροις, Ἡ τοῖς πένησι, συμφέρειν τι τοῖς κακοῖς, Ὡς θηρσὶ βρῶσιν, ἢ χοῶς τοῖς δαίμοσιν, Ἄς προσφέρουσιν οἷ γε δεισιδαίμονες, Εἰ, τοῦτ' ἐχόντων, ἠρεμεῖν ἐμέλλομεν. Ὡδ' ἂν τι καὶ πένητας οἶον τ' ἦν ἔχειν, Ἀεὶ τρέμοντας τῶν κακῶν καὶ τὰς σκιάς. Νῦν δ' οἶδα πάντων φάρμακον, πλὴν τῶν κακῶν· Λιμοῦ δίαίτα, πλησμονῆς τὸ ἐνδεές, Ὑδρωπος ἢ κένωσις, ὀφθαλμοῦ σκότος, Πένθους λογισμὸς ἢ φίλος, λύπης χρόνος· 872 Τοῖς δυσπλοοῦσι, πυρσὸς ἢ λιμὴν φανεῖς, Κόποις, ἄλειμμα· τοῖς πονηροῖς δ' οὐδὲ ἐν, Πλὴν τοῦ Θεοῦ τε καὶ δίκης καὶ τραυμάτων· Ἄλλ' οὐδὲ ταύτης αἰσθάνονθ' οἱ δυσσεβεῖς. Ἡ πλησμονὴ γὰρ καὶ δίκης καταφρονεῖ. Ζόφω καλύπτει τὰς φρένας ὁ συνεργάτης, Χαλκοῖ τὸ νῶτον, ὡς ἀνήλατος σαφῶς, Ἄκμων σιδήρῳ, τῇ κακῶσει γίνεται. Πρὸς τὰ παραδείγματα! εὐθέως ἀνατρέχει. Τί τοῦτο, Χριστέ; πῶς δέδωκας τοῖς κακοῖς Τὰ τῶν ἀρίστων ἔστιν ὦν προσκρούσματα, Ὡς ἂν τιν' εὐρίσκουσι τοῦ τρόπου φυγῆν; Καλὸν μὲν οὐδεὶς, καὶ πλεόν, λογίζεται, Κακὸν δὲ, καὶ μικρὸν τι, γίνεται πίναξ Τοῖς ἀφρονεστέροις τε καὶ κακωτέροις. 873 Καλοῖς σίδηρος, κηρὸς ἐν τοῖς χείροσιν Εἰσὶ, τὸ χεῖρον ῥαδίως τυπούμενοι. «Οὐ σωφρονῶ· τί δ'; ἄλλος οὐχ εὐρίσκεται Τοιοῦτος;» Οἴμοι! καὶ σοφῶν λέξει τινά. «Κτείνω· τί δ'; οὐχὶ κάνθάδ' εὐρεθήσεται Τῶν τις παλαιῶν, ἢ νέων; Πλουτῶ κακῶς· Ἐθνη δὲ τ' ἄλλος καὶ πόλεις ἐκτήσατο. Ὅρκου δὲ τις οὐκ οἶδεν ἄρνησις πόσον Χείρων;» Ἐπειτ' ἄρνησις ἐπλάσθη τινὸς, Εἰς συγκάλυψιν τραυμάτων ἐλασσόνων. Πρὸς ταῦτα καὶ τι μυθολογήσαι σοι θέλω, Εἰ δεῖ τι παίζειν ἐν μέσῳ τῶν συμφορῶν, Μῦθον πρέποντα τοῖσδε τοῖς σοφίσμασι. Τὴν

γλαῦκ' ἐπέσκωπτέ τις· ἦδ' ἐφύγγαν Τῶν σκωμμάτων ἕκαστον εὐστόχῳ λόγῳ· 874
 «Ὅσον κάρηνον! –Τοῦ Διὸς δὲ πηλίκον! – Ἡ γλαυκότης δέ! –Τοῦτο τῆς Γλαυκώπιδος,
 – Φθέγγῃ δύσηχον. –Ἡ δὲ κίττα καὶ πλέον. – Τὸ λεπτόπουν πῶς; –Ψῆρ δέ σοι τί
 φαίνεται;» Ἐπεὶ δὲ πάντα διέδρασε ῥαδίως, Ἐνὶ κρατεῖται, καὶ σοφὴ περ οὔσ' ὄμως.
 «Ἄλλ', ὦ σοφῆ, σκόπησον, ὡς τούτων μὲν ἔν' Ἐνὶ πρόσεστι, σοὶ δ' ἅπαντα καὶ λίαν·
 Γλαυκῆ, δύσηχος, λεπτόπους, βαρύκρανος.» Τούτοις ἀπῆλθεν ἐντραπεῖσ' ἢ φιλάτη.
 Σὺ δ' οὐδὲ τοῦτο, ἀλλὰ κὰν μύθῳ πολὺ ἔστι τις ὄρνις σῆς φρενὸς σοφώτερος. Ἐνὸς
 τὰ πάντα· τοῦτό σου τὸ δυσχερές. Ὡς ἔν' ἀρπασθέντα, καὶ που δεύτερον Πταῖσαί
 τι, καὶ μικρὸν τι, συγγνώμην ἔχει. 875 Δώσω τι μικρὸν καὶ σκότῳ τοῦ σώματος. Τὸ
 παντελῶς ἄπταιστον ἐν Θεῷ μόνῳ Τὸ δ' ἐκ προνοίας, καὶ φρονούντα τῷ κακῷ, Καὶ
 πολλάκις τε καὶ κακῶν τὰ μείζονα Πταίειν, ἀναισχυντοῦντα καὶ γελώμενον, Καὶ
 μηδὲ πληγαῖς σωφρονίζεσθαι θέλγειν, Αἷς καὶ τὰ πάντα ἄθλι' ἐκπαιδεύεται, Γυμνῆ δὲ
 χωρεῖν τῇ κεφαλῇ πρὸς κινδύνους, Τοῦτ' ἔστιν ἡ δεινὴ τε καὶ κακὴ νόσος. Τὰ σὰ
 σκόπει σὺ, καὶ τὰ προστεταγμένα, Τί πρακτέον σοι, καὶ τί σοι μὴ πρακτέον. Καιροῦ δ'
 ἐκεῖνα καὶ τύπου σκόπει τίνας; Ἡ πίστις ἤρχεθ'· ὥσπερ οὖν τοῖς νηπίοις ἔδει
 ποδηγίας τε καὶ λεπτῆς τροφῆς· 876 Τοῦτ' ἦν ὁ καὶ πταίουσι συγγνώμης μετῆν Σοὶ δ'
 οὐκ ἔτ' ἔστι, τοῦ λόγου πεπλησμένου, Καὶ πολλὰ Χριστοῦ σοῖς κακοῖς πεπονθότος
 Ἄλλ' ἢ τίσις μενεῖ σε τῶν ἑπταισμένων· Ἐπταισμένων τί φημι; τῶν νῦν δρωμένων
 ἔχει δὲ πολλὰς κἀνθάδ' ἢ δίκη λαβάς (Οὐπῶ λέγω σοι τὰς ἐκεῖθεν ἐλπίδας)· Οἶκος,
 γυνή σοι, παῖδες, εἴ τι φίλτατον, Εἶπερ μενεῖς σὺ γ' ἀλλὰ τούτοις δεξιὸς, Ἡ κτήσις
 αὕτη, τὸ τρυφᾶν παρῤῥησία, Τὸ σῶμα πάντων ἔσχατον. Ταῦτ' οὖν ἔχω Ζωῆς τοσοῦτον
 φόρτον, ἀσφαλῶς πλέε. Τί δ'; οὐχὶ καὶ σοι καὶ νόσοι καὶ συμφοραὶ; Πένης τε καὶ
 ἄοικός ἐστὶ σοι βίος 877 Πάλιν πλέκη σὺ τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς· Τί σοι τόδ' ἐστὶ τὰμὰ
 δυστυχήματα, Ὡς ἂν καλέσαις αὐτός· Ἡ σὺ καὶ πονῶν, Ἡ ληγεις ἂν ἦττον,
 συγκάμνοντος τοῦ πέλας ἔπειτ' ἄκουσον, ὡς τὸ πάσχειν οὐκ ἴσον· Τούτων τὰ μὲν
 δέδρακα, οὐ πένονθ' ἐγώ· Τὸ γὰρ πένεσθαι καὶ πλανᾶσθ' ἐκουσίως Ποθῶ, τὸ δεσμῶν
 τυγχάνειν ἐλεύθερος, Μηδ' ἐνθάδ' εἶναι τὴν ἐμὴν κατοικίαν. Σοὶ ταῦτα φίλτατ', ἀλλ'
 ἐμοὶ τάναντία. Παῦσαι λέοντι μέτρα κέρκωπος φέρων. Ταῦτ' οὖν νομίζεις συμφοράς;
 ὦ συμφοράς! Τοῖς δ' ἄχθομαι μὲν (καὶ γὰρ οὐκ ἀρνήσομαι, ἔχω τι κάγω τοῦ χοῶς καὶ
 τοῦ ξύλου, 878 Καὶ τῆς ἐκεῖθεν ἡδονῆς, ἄνθρωπος ὢν)· Ἄλλ' οὖν φέρω τε καὶ στέγω
 πάσχων τόδε. Ἐμοῦ τὸ πάσχειν κρεῖσσον ἢ σοῦ τὸ σθένειν. Ἐπειτα τοῦτο
 συνδιασκεψώμεθα. Ἄμφω κακούμεθ'· ἀλλὰ σοὶ μὲν τοῦ τρόπου Δίκη τὸ πάσχειν· ὁ
 τρόπος κατήγορος, Τὸ πικρὸν ἔνδον καὶ σαφὲς κριτήριον. Ἐμοὶ δὲ τις κάθαρσις ἢ
 μοχθηρία, Καὶ τῆς τυχούσης αἰθάλης· οὐπῶ λέγω Πειρᾶν τιν' εἶναι καὶ πάλιν τὸ
 δυσχερές, Ὡς ἂν κρατήσας καὶ τύχοιμι τοῦ στέφους. Τί ταῦτα; τίς σοι τῶνδ' ὄνησις
 τῶν λόγων; Ἰατρὸν οὐδεὶς εὔφρονων σοφίζεται· Ἡ λήσεθ' οὕτω τῇ νόσῳ
 διαφθαρεῖς. 879 Δύω νοσήματ', ἢ καταφρονεῖν Θεοῦ, Ἡ συμπνιγέντα τοῖς κακοῖς,
 ἀπ' ἐλπίδος ἔχειν τὸ χρηστόν. Ἄλλ' ἐμὸν δέξαι λόγον. Τούτων πάθοις σὺ μηδέτερον·
 ἴσον κακὸν Περιφρόνησις, κἀπόγνωσις ἐλπίδος. Κριτῆς μὲν ἐστίν, ἀλλὰ καὶ πατὴρ
 Θεός· Δέδοικας ὡς κρίνοντα, ὡς χρηστῶν δέ γε Θάρρῆσον· εἶπε τὴν νόσον, σωτηρίαν
 Αἶτει, δίδου τε δάκρυον τοῖς τραύμασι. Δὸς καὶ πένησι, τοῖς καλοῖς σου προστάταις,
 Οἱ πλουσίως χαρίζονθ' ὥνπερ χρήζομεν Ἡμεῖς, τὸν οἶκτον ἐκ Θεοῦ τὰς τ' ἐλπίδας·
 Δὸς δ', εἰ δίδως, τῶν σῶν τι· τοῖς ἀλλοτρίοις Μῆτε τράπεζαν μῆτε τὸν πτωχὸν
 σκέπειν. 880 Ὁ μὲν γὰρ ἐστὶ πλάσμα τῆς τοῦ Θεοῦ χερὸς, Ὡστ' οὐκ ἄτιμος· ἢ δὲ καὶ
 σεβασμία. Μὴ μοι τὸ θεῖον ὡς δικαστὴν ἄθλιον Ὑπόσπα, μὴ καὶ σοι πλέον
 χολώσεται. Κλέπτειν διδάσκεις τὸν κλοπῆς ἀναιρέτην; Εἰ μὲν σε πείθω, κρεῖσσον· εἰ
 δὲ μηδέπω, Τὸ γοῦν τυραννεῖν ὀψὲ γοῦν στήσόν ποτε (Κόρος δὲ πάντων καὶ καλῶν
 καὶ χειρόνων)· Καὶ τοῦτο τῶν σῶν αἰνέσω· τοῖς γὰρ κακοῖς Μέγιστόν ἐστι καὶ στάσις

πονηρίας. Εἰ μὲν δέχη τοῦτ'· εἰ δὲ μὴ, σὲ μὲν τάφου Μνήσω, τὸ πάντων τῶν κακῶν ἔστιν πέρας, Ὅν πᾶσιν ἔξεις ἴσα, κἄν Ἑρακλέους Στήλας παρέλθης, καὶ πύλας τὰς Κασπίας, 881 Τὰ τῶν συνοίκων κτώμενος καὶ γειτόνων· Ὅν ἄλλος, οἴομ', ἔξολεῖ τοῦ σοῦ τρόπου, Τὸ λοξὰ βαίνειν ἐκ πορείας σῆς ἔχων, Χείρων μαθητῆς τοῦ σοφοῦ διδασκάλου· Καὶ τῆς ἀπευκτῆς τοῖς πονηροῖς ἡμέρας, Καθ' ἣν ζόφοι τε καὶ φλόγες, καὶ τάρταροι, Εἴσπραξις ὄντες τῶν κακῶν τῶν ἐνθάδε, Τὴν εἰκόνα ζητοῦντες ἐγκεχωσμένην Ταῖς τοῦ δράκοντος καὶ πολυτρόπου πάγαις, Γεύοντος ἡμᾶς τῆς κακίστης ἡδονῆς. Ἐγὼ δ' ὅπως φύγοιμι τὴν μοχθηρίαν Ζητῶ, τίσι πτεροῖς τε καὶ τίσι βυθοῖς Γῆς ἢ θαλάσσης, ἢ τίσι σοφίσμασιν, Εἰς ποῖον ἐλθὼν τέρμα τῆς οἰκουμένης, Τίνα ζόφον πρόβλημα ἢ νέφος λαβῶν, 882 Ποίαις τὸ Θεῖον ἐκθεραπέυσας λιταῖς; Ὡς ταῦτα τρία πανταχοῦ, χρόνος, τόπος, Ἀμαρτίας τε τῆς κακῆς ῥάσθη τύχη· Στήσω νόμον τὸν θεῖον. Οὗτός ἐστι τίς; Πόλεις ἀμείβεται' ἐκ πολέων· τῇ γὰρ φυγῇ Τινὲς λελείψοντ', εἶπε τοῖς ἀποστόλοις, Ὅταν διωθῆθ' ὁ κρατῶν πάντων Θεός. Πάσας ἀμείψω μέχρις ἐσχάτου πυρὸς, Φεύγων πονηρῶν ἀσχέτους ἐπιδρομάς. Ἐκεῖ μὲν ἔξει καὶ ἄκοντας ἢ δίκη. Οὐδὲν διοχλήσουσι ταῖς ἄνω μοναῖς, Οὐδ' ἐκβαλοῦσι τοὺς πένητας, ὡς γε νῦν, Κάκειθεν· εἶπου καὶ δεῖσονται τυχὸν Οἴκτου βραχείας ῥανίδος εἰς ψύξιν φλογός. Ὁ πλούσιός σε πειθέτω καὶ Λάζαρος· 883 Ὁ μὲν μόνου διδούς γε τοῦ τρυφᾶν δίκας, Ἄλλου κάμνοντος καὶ τροφῆ καὶ τραύμασιν, (Ὡθει γὰρ οὖν κάκεινος, ὡς σὺ, Λάζαρον)· Ὁ δ', ὡς φέρων ἅπαντα, καὶ τιμώμενος. Πέρας λόγου. Δέχου δὲ σὺν τρόμῳ λόγον. Πολλῶν κακῶν ὄντων τε καὶ καλουμένων, Εἰδωλολάτρης οὗτος εἴρηται μόνος (Ὁ τῶν κακῶν μέγιστόν ἐστιν ἐν βίῳ), Ὅς οὐδὲν οἶδεν, ἢ λογίζεσθαι, πλέον· Ὡς καὶ τόδ' ἂν τάχιστα τῇ νόσῳ παθὼν Εἰ καιρὸς ἔλθοι τῷ πάθει καρπὸν φέρων, Ἡ καὶ Χαμῶς βδέλυγμα τὸν πλοῦτον σέβων. Ῥίψωμεν οὖν, ῤίψωμεν εἰδῶλων τύπους, 884 Μόνον Θεὸν σέβοντες, ὃν γινώσκομεν.

ΚΘ'. Κατὰ γυναικῶν καλλωπιζομένων. Μὴ κεφαλὰς πυργοῦτε νόθοις πλοκάμοισι, γυναῖκες, Θρύπτουσαι μαλακοὺς ἀυχένας ἐκ σκοπέλων, Μηδὲ Θεοῦ μορφὰς ἐπαλείφετε χρώμασιν αἰσχροῖς, Ὡστε προσωπεῖον, κοῦχι πρόσωπα, φέρειν. Οὐδὲ γὰρ ἀσκεπέα κεφαλὴν θέμις ἀνδρὶ γυναῖκα φαίνειν, ἢ χρυσῷ σφιγγομένων πλοκάμων, Ἡὲ κόμης ἀδέτοιο κατωμαδὸν ἔνθα καὶ ἔνθα Σκιρτώσης ἀπαλῶν μαινάδος ἐξ ἀνέμων. Οὐδὲ λόφον καθύπερθε φέρειν κορυθῆσιν ὁμοῖον, Τηλεφανῆ σκοπίην ἀνδράσι λαμπομένην, 885 Ἡὲ λίνου μαλακοῖο διαυγάζουσαν ἔθειραν Κρυπτήν, ἀμφαδίην, τήνδε μετωπιδίην, Ξανθὸν ἀπαστράπτουσαν, ὄση κρήδεμνον ἄλυξεν, Ὡς δοκέειν παλάμης ἔργα πονησαμένης· Εὔτε τὸν οὐχ ὀρόωντα διδάσκαλον, ἄπνοον εἰκὼ Μορφῆς στασαμένη, κάλλος ἐκεῖθε γράφεις. Κάλλος δ' εἰ μὲν ἔδωκε φύσις, μὴ κρύπτειτ' ἀλοιφῆ, Ἄλλ' οἷς καθαρὸν ἀνδράσιν ὑμετέροις Σώζετε, κάλλοτρίῳ μηδ' ὄμματα λίχνα φέρουσαι· Ὅμμασι γὰρ κραδίη ἔσπεται οὐχ ὀσίοις· Εἰ δ' οὐ γεινομένησι συνέσπετο, δεῦτερον αἰσχος Φεύγετε, ἐκ χειρῶν κάλλος ἐφελκόμεναι· Κάλλος, ὃ γαῖα φέρει, καὶ ὦνιόν ἐστι γυναιξί 886 Πανδήμοις, ὀβολῶν περνομέναις ὀλίγων Κάλλος, ὃ ῥυπτόμενον χαμάδις ῥέει· οὐδὲ γέλῳτι Ἴστατ', ἐπὴν λύση χάσμα παρειᾶν ὄλην, Καὶ δακρύων ὀχετοῖσιν ἐλέγχεται, ἰκμαλέῳ τε Δείματι, καὶ ψεκάδος λύεται ἐξ ὀλίγης. Ἡ δὲ πάρος στίλβουσα, καὶ ἡ χαρίεσσα παρειῆ, Χάσμα μέγ' ἐξαπίνης διχρὸς ἐξεφάνη, Περκνή, μαρμαρόεσσα. Μελάγχροε, μιλοπάρηε, Πῶς δύνασαι κατέχειν κάλλος ἐλεγχόμενον; Ταῦτ' οὐ κινυμένοισιν ἀγάλασι· σοὶ δ' ἀφορητὴ Μορφῆ, καὶ πολλοῖς λυομένη πάθει. Τοῦτο Θεοῦ δέμας ἐστὶ, χερὸς τόδε· τοῦτο παλαιόν, Τοῦτο νέον. Λειμῶν ἄνθεα δισσὰ φέρων, 887 Τερπνῶν τε στυγερῶν τε ἀμοιβαδῖς, ἡέ τις ἐσθῆς Ἀμφίχροος ζώναις πλείοσιν ἐλκομένη. Τοῦνεκεν ἢ φεύγειν γραπτὸν δέμας, ἡὲ φυλάσσειν, Μηδ' ἐπιλωβητὸν εἶδος ἄλκαρ ἔχειν. Ἴστον

Πηνελόπης, τὸν νύξ λύεν, ἤμαρ ὕφαινεν· Ἔνδοθι τὴν Ἑκάβην, ἔκτοθι τὴν Ἑλένην. Εἰ μὲν δὴ μῆχος τι λαθεῖν πόσιν, οὐ μὲν ἀνεκτὸν, Εἶδος ἀποκρύπτειν θεϊότερον βροτέω, Μὴ σε Θεὸς τοίοισιν ἀμείψηται χαλεπήνας· Τίς, πόθεν ὁ πλάστης; ἔρρε μοι, ἀλλοτρίη. Οὐ σ' ἔγραψα, κύων, ἀλλ' ἔπλασα εἰκὸν' ἐμοῖο· Πῶς εἶδωλον ἔχω εἶδος ἀντὶ φίλου; 888 Ἄλλ' ἔμπης νούσω τι παρήσομεν. Εἰ δ', ἀρίδηλον Ἔστι πίναξ γραφέων εἶδος ἐπ' εἶδος ἔχων, Στήλην αἴσχεος ἴσθι βροτοῖς περιφαντὸν ἐγείρειν Μορφήν, ἣν σὺ γράφεις ἔμπνοον ἀλκι νόου. Κῆπος Ἀδώνιδος ἦδε τεῆ χάρις ὠλεσίκαρπος, Πουλύποδος χροῖη, γράμματ' ἐπὶ ψαμάθων. Πῶς δὲ σύγ' εἶδος ἔχουσα κολοῖον (εἴ γε κολοῖον Εὐπτερον ἀλλοτρίοις ἄνθεσι μῦθος ἔχων, Αὐθις γυμνὸν ἔθηκε γελοῖον), οὐκ ἀλεγίζεις Αἴσχεος ὕστατίου, κάλλεος ὄλλυμένου. Ἔλπη δ' ἀστυφέλικτον ἔχειν γάνος; οὐ μετὰ δηρὸν Ὀψεαι ἀλλοτρίου κάλλεος ὄσσον ἄχος. 889 Πυρθάνομ' ὡς τι φέριστον ἔχει πλάσις, ἣν ποτε γῆρας Ῥικνώση μορφήν, τὴν πάρος ἀνθοφόρον· Τῆμος δ' ἄγραφος ἐστὶ μελῶν πλάσις, ὡς πυρίκαυστον Λεῖπεσθαι σαρκῶν λείψανον ἐκ κονίης· Ὀψὲ μετακλαίειν δὲ μελῶν δόλον, εὖτε πίθηκον Ῥυτίσιν ἐν πυκιναιῖς ὡσεὶ τὸ λειπόμενον. Τοίη ψευδομένων μελέων χάρις. Ἀλλὰ, φερίστη, Νῦν στῆσον μορφῆς ἔκτυπον, ὡς τὸ πάρος. Ἄτρεκὲς οὐ μὲν ἔγωγε ὄϊομαι· ἀλλὰ πολὺ πρὶν Μηδένα μὴδ' ἀνδρῶν εὖξαι ὄμματ' ἔχειν, Οἷ σε πάρος κλήϊζον, ἐπ' ὄμματα δ' εἶχον ἔτοιμα Τῆ καὶ τῆ σοβαροῖς ἴθμασι κινυμένην. Καὶ τὸ, γέλως, ἀνδρῶν λήθειν γένος ἰσχανώσω, 890 Μύστας σῆς μορφῆς ἄνδρας ἐπεσπάσαο. Ἄνδρες γὰρ τρίψαντο τὰ φάρμακα, οἷς σὺ γέγηθας, Ληϊσταὶ μεγάρων, τέκτονες ἦς μανίης. Ταῦτ' οὐ σωφροσύνης τὰ σοφίσματα, μαχλοσύνης δέ. Πᾶν γὰρ ὁ τεχνάζη ἄρρεσι, μαχλοσύνη. Φασὶ ταῶ μεγάλαυχον, ἐπὶν περίκυκλον ἐγείρη Αὐχένα κυρτώσας χρύσειον, ἀστερόεις, Κλάζειν θηλυτέρας φιλοτήσιος. Εἰ δὲ σὺ μορφήν Οὐ σφριγώσῃ γράφεις ὄμμασι, θαῦμα μ' ἔχει. Εἰ μὲν γὰρ πόσιός σου ἔχεις πόθον, ὡς σὸν ἐκεῖνος, Ἐξέτι τοῦ, δ' ἔρων σ' ἤγαγε πρὸς θαλάμους Κουριδίην θαλέθουσαν, ἔχεις χάριν· εἰ δὲ σύ γ' ἄλλων Ὀμμασιν ἀνδανέεις, τοῦτο πόσις στυγέει. Κεύθειν λώϊόν ἐστι βελῶν χάριν οἷσι δόμοισιν, Ἡὲ ψευδομένην οὐχ ὀσίως προφέρειν. 891 Τῆ μὲν γὰρ πόσις ἐστὶν ἐπάρκιος· ἢ δ' ἐπὶ πολλοῖς ἴσταται, ὡς τε λίνον ἵπταμένων ἀγέλη. Τέρπη τερπομένω, καὶ ἀμείβεται ὄψιν ὀπωπῆ, Αὐτὰρ ἔπειτα γέλως, καὶ λόγος ἀντίθετος, Κλεπτόμενοι τὸ πρῶτον, ἔπειτα δὲ θάρσος ἔχοντες. Μηκέτι μοι τὰ πρόσω φθέγγεο, γλῶσσα λάλε. Ἀλλὰ τόδ' ἀτρεκέως μυθήσομαι, οὐδὲν ἄκεντρον Τῶν ὅσα θηλυτέρας παίζεται ἀμφὶ νέοις. Πάντα γὰρ ἀλλήλοισιν ἄμ' ἔσπεται, ὡστε σίδηρος, Ὀν μάγνης ἐρύει, ἄλλον ὑπ' ἄλλον ἄγων. Ὡς ὄφελον ψιμύθοις καὶ φύκεσιν, ἀντὶ γυναικῶν, Στίλβειν, καὶ λιπαρῶς, ἀνέρες ἀφραδέες, Οἷ τόσον αἴσχος ἔχοντες ἐν ὀφθαλμοῖσι σύνοικον, Τέρπονται κακίη, ἀχλὺν ἐφεσάμενοι· 892 Ἄλλας μὲν βάλλουσιν ἐπεσβολίησι φαεινάς, Αὐτοὶ δ' ἐν σφετέροις αἴσχεσιν εἰσι σύες· Ἡ τάχα καὶ συφροῖσιν ἐνὶ σκοτίοισι πέσοιεν, Εἰρχθέντες Κίρκης χρίσμασι θηροτόκοις, Οἷ μῆτ' ἐχθαίρουσι, καὶ ὡς πυρὶ κάγκανον ὕλην Βάλλουσι, ἣν ἐρύειν λώϊον ἢ φέρειν. Ἄλλον γὰρ τ' ἄλλος τις ἀνήρ κόσμοισι γυναικῶν Νικῶσι, ἀφραδίη πλεῖον ἔχειν ἐθέλων. Πολλάκι καὶ κτεάνων ἐπιδευέες, ὡς κεν ἐγείρειν Ὑβριν ἐὼν ἀλόχων, πλεῖον ἔχουσι πόνον. Ἐχθρῶ δ' οὐ ποτ' ὄρεξας ἐὼν ξίφος, οὐδὲ χαράδρη Σοῖσιν ἐπ' ἀστάχουσιν ὥπασας εὐοδίην. Πανδώρην ἐνέπουσι, πυρὸς μαλεροῖο κλαπέντος, Ποιήν ἡμερίοις ἀντιτον ἐλθέμεναι, 893 Ἄντι πυρὸς πῦρ ἄλλο, καλοῦ κακὸν, ὡς κε φλέγησι Καὶ πλεόν, ἀσκῆσαι κάλλεσι δαιδαλέοις Δαίμονας, ἄλλο τι δ' ἄλλον ἐπίκλοπον εἰς ἐν ἄγοντας. Συμφερτὴν ἀπάτην ἀνδράσιν ἐμπελάσαι, Δειπνολόχην, δολόεσαν, ἀναιδέα, μελιχόμυθον, Τερπωλὴν ὀλοήν, δαλὸν ἀειφλεγέα. Οὐ μὲν δὴ μύθοις ἐπιπειθομαί· εἰ δὲ κελεύεις, Μὴ σύ γε Πανδώρη γίνεο δαιδαλέη. Πανδώρης γένος εἰσὶν ἀναιδέες· ἀλλὰ σὺ Χριστοῦ Εἰκῶν, σωφροσύνη λάμπεο καὶπραπίσιν.

Ἄλλος δ' οὐκέτι μῦθος, ἐμῶν δ' ἐπέων ἐπάκουσον, Οὓς σοι θειοτάτων φθέγξομαι ἐκ λογίων. Οὐκ ἄφεις καὶ πρόσθε τεδὸν πατέρ' ὡς ἀπάτησεν Ἀνδροφόνοιο φυτοῦ εὐχρῶος ἀγλαΐη 894 Ἦπαφεν, εὐθαλέος τε ἄφαρ βάλεν ἐκ παραδείσου, Δυσμενέος τε δόλος, παρφασίη τ' ἀλόχου. Οὗτός σοι νόμος ἐστὶ πατρῷος ἐξέτι κείνου, Μὴ ποτ' ἐπ' εὐχροίη θάρσος ἔχειν, θύγατερ. Πᾶν μὲν κάλλος ἐμοὶ, βαίη χάρις, εἶαρ ἔνεικε, Καὶ χειμῶν κρυερὸς ὤλεσεν ἐξαπίνης. Ἡ νοῦσός μιν ἔκαμψεν ἄωριον, ἢ χρόνος αἰνὸς ὤλεσε, τηκεδανῶν κύκλα φέρων ἐτέων. Τοῦτο δὲ καὶ πλέον ἐστὶ γελοῖον· οἶδεν ἄκοσμον Εἶδος ἔχουσα γυνή, καὶ πατέει Δανάην, Αἴσχει κυδιόωσα. Τὸ δ' αἴσχιον (ὡς ἐνέπουσιν Ἴδριες, οὐ γὰρ ἐγὼ, τῆσδε κακοῦράφης), Ξυνήν νοῦσον ἔχουσι, καὶ ἀλλήλας ἐθέλουσι Κεύθειν. Τίπτε νόσου τῆσδε χειριότερον; 895 Τέκτων τέκτονος ἔργον ἐπίσταται, Ἴδρις ἀοιδὸς Ἴδριν ἀοιδοσύνης, φῶρα δὲ φῶρ ἐδάη. Ἄλλ' αἶ γ' οὐκ ἐθέλουσι τὰ περ νοέουσι, νοεῖσθαι. Ἡ ῥ' ἐτεδὸν, κακίη ὄμματα πηρὰ φέρει. Ὡς δ' ἄνδρες τίουσι τὰ περ γελῶσι πρόσωπα, Τερπόμενοι χροιαῖς κινυμένων πινάκων. Οὗτι τόσον πινάκεσσιν οἴομαι, ὅσον ἐπ' ἀνδρῶν θυμῷ, τοῦ τελέθει χρώματα μαρτυρίη. Πυνθάνομ' ὡς κενεὴν, καὶ ἀνείδεον, ὑστερόφωνον Ἠχώ τις ποθέων, πλάζεθ' ὑπὲρ σκοπέλων· Καὶ μορφῆς τις ἐῆς ποτ' ἐράσσατο, καὶ κατ' πηγῆς Ἦλατ' ἐπ' εἰδῶλω κάλλεος οὐλομένου. 896 Ἄλλη δ' αὖ ποταμοῖο καλοῖς ἐπεμήνατο ρεῖθροις, Μαίνετο, οὐδ' ὄχθας ἦγ' ἀπέλειπε φίλας· Λάπτειν ὕδωρ, χεῖρεσσιν ἀφύσσετο, ἀφρὸν ἔμαρπτεν· Ἄλλ' οὐδ' ὡς πυρόεις ὕδασι λῆγε πόθος. Οὕτω τυφλὸν ἔρωσ καὶ ἀνάρσιον. Οὐ μέγα θαῦμα, εἴ τινα καὶ σὺ νέων τῆλε νόσιο βάλοις, Εὐχρῶος, ἀβροχίτων, ῥοδοδάκτυλος, ὑψικάρηνος, Οὐχ ἓνα, ἀλλὰ τόσους, ὅσατίοισι γράφη. Πείθομαι, ὡς ποτε ταῦρον ἀνὴρ σοφὸς ἦπαφε τέχνη, Χρώμασι μορφώσας δουρατέην δάμαλιν (Ξεινὸς ἔρωσ! ἀπνόοισιν ἐπ' εἶδεις ἔμπνοα βαίνει) Ὀππότε καὶ σὺ νέοις μήσαο τοῖον ἄγος. Ὀρφεὺς θῆρας ἔπειθε, σὺ δ' ἀνέρας, οἷσιν ὁμοῖος θήρεσιν ἐστὶ νόος, θηλυμανῆς τε βίος. 897 εἴ τοι μὴ σάρκεσσι χαρίζεται, ἀντὶ δὲ σαρκῶν Ὀμμασι, καὶ τὸ, νόσος ἠερίη φιλότης. Ἄλλ' ἄτρωτος ὄλη· ναὶ πείθομαι, οὐδὲ τόδ' ἐσθλὸν ἔστιν ἐμοὶ κενεῆς δόξαν ἔχειν κακίης. Ὡς δ' ἂν καὶ πολλῆσι νόμον γράψειας ἄκοσμον, Καὶ πινυτὴ περ εὐοῦσ'. Εὐδρομον ἢ κακίη. Ἄλλων μὲν ῥυπόωντα βίον τεχνάσμασι κεύθειν, Σοὶ δὲ σαοφροσύνην καὶ τι μέλαν φορέειν. εἴ γὰρ σώφρονές εἰσιν ἐπανθέες, οὐ ποτ' ἂν ἄλλας Πείσαις θηλυτέρας σώφρονα θυμὸν ἔχειν. Μῦθος δ' ἡμετέροιο νόμου, μηδ' ὄμματα βάλλειν Εὐνὴν ἐπ' ἀλλοτρίην, μοιχιδίοισι πόθοις. Ἀρχὴ γὰρ φιλότητος ἀναιδέος ὄψις ἀναιδῆς, Τὴν κεν ἀνὴρ φεύγων, καὶ κακότητα φύγοι. 898 Πῶς δὲ σὺ τόσσον ἔρωτος ἐπ' ἀνδράσι κεστὸν ἄγουσα, Λυσιγάμοιο, γύναι, τῆλε μένεις κακίης, εἴ δ' ἄγε, σοὶ καὶ μῦθον εὐοικότα μυθολογήσω Αἴσχεσιν ὑμετέροις. Ἡ πολιὴ δὲ λάλον. Ἄκριτον ἦν τοπάροιθε βροτῶν γένος, ὅς τε φέριστος, Ὡς τε χειριότερος, ὡς φάτις ὠγυγίη. Πολλοὶ μὲν δοκέεσκον ἀνάρσιοι, ὄντες ἄριστοι, Πολλοὶ δ' αὐτ' ἀγαθοὶ, ἔμπαλιν ἀφραδέες. Κῦδος ἀτιμοτάτοισιν, ἀτιμὴ δὲ τ' ἀρίστοις ἔσπετο, οὗτι δίκη τῶν δ' ἐπαμειβομένων. Ἄλλ' οὐ λῆθεν ἀνακτα θεὸν κακίη μεδέουσα Ὀψὲ δ' ἀλαστήσας τοῖον ἔειπεν ἔπος· Οὐ θέμις ἔστ' ἀγαθοῖσιν ὁμὸν κλέος ἠδὲ κακοῖσιν Ἐμμεναι, ὧδ' ἂν ἔοι πλειοτέρη κακίη. 899 Τοῦνεκα τοῖσιν ἐγὼ σημήιον ἐσθλὸν ὀπάσσω, Ὀφρ' εὖ γινώσκης, ὅς κακὸς, ὅς τ' ἀγαθός. Ὡς εἰπὼν ἐρύθηνε παρήϊα τοῖς ἀγαθοῖσιν, Αἶμ' ὑπὸ δέρμα χέας, αἴσχεος ὀρνευμένου· Θηλυτέραις δὲ μάλιστα, ἐπεὶ καὶ εἶδος ἀραιαὶ Καὶ κραδίην ἀπαλαί, πλεῖον ὑπεσκέδασε· Τοῖς δὲ κακοῖσιν ἔπηξε, καὶ ἄτροπον ἔνδον ἔθηκε Τοῦνεκεν οὐδ' ὀλίγον αἴσχεσι συμφέρεται. Τῶν σύ μοι ἦ εὐοῦσα, πολύχροε· οὐ γὰρ ἔρευθος Αἰδέομ', εἰ καὶ μοι τόσσον ὑπερθε φέρεις. Τοῦτο γὰρ ἐστὶν ἔρευθος ἀναιδείης ἀνερεύθου Ἐκγονον, ὃ κλύζει ὄμβρος ὃ πρὶν Σοδόμων. Μὴ γράψης τὸ πρόσωπον, ἀτάσθαλε, μηδὲ δολώσης Σὸν χροά. Κάλλος ἐμοὶ μοῦνον, ὃ δῶκε φύσις. 900 Καὶ γὰρ πλοῦτος ἐμοὶ πατρῷός ἐστιν ἀρείων Τοῦ δ' ὄν ἐμὴ παλάμη οὐχ ὀσίως

συνάγει, Καὶ τυτθὸς περ ἔων, πολὺ πλείονος. Ὡς δὲ γυναῖκα Στέργω κουριδίην, οὐχὶ δὲ μοιχιδίην· Καὶ γραπτῶν παίδων πολὺ φέρτεροι, οὐς ἐφύτευσα, Καὶ περ ἄρειοτέρων, οἳ γε χεριοῖτεροι. Τῶν σὺ μνωομένη τήρει δέμας, οἷον ἐτύχθη, Μηδ' ἐθέλεις δοκέειν ἀνθ' ἐτέρης ἐτέρη. Κελτοὶ μὲν κρίνουσι γόνον Ῥήνοιο ῥεέθροις, Καὶ χρυσοῦ καθαροῦ ἄνθρακες εἰσι κρίσις. Σὸν δὲ σαόφρονα θυμὸν ἀκαλλεῖ κάλλει μορφῆς Σταθμῶμ'. Ἀσβολοεῖς μὴ σε γράφοι Βελίας· Ἡ γὰρ τέφραν ἔθηκαν ὄλην, ἢ καπνὸν ἔχευε, Τόσσον ἀεικίσσας τέρψιος ἀντὶ τόσης. 901 Οὐ χρυσὸς λιθάκεσσι διάπλοκος ὄμματα βάλλων Αὐγαῖς ἠερίαις, τίμιος εὐγενέταις· Δειροπέδη στήθεσσι περίτροχος, οὐας ἀτίζων Ἄχθει μαργαρέω ἀμφιπερικραδῶν· Οὐδ' ὅσος ἀμφὶ κάρηνον ὑπέρτατος, οὐ πολὺχρυσος Ἐσθῆς, λεπταλέων δαίδαλα ἔργα μίτων, Πορφύρεα, χρύσεια, διαλαμπέα, σιγαλόεντα, Οὐδὲ παρειῶν φάρμακα λευγαλέα, Κόσμος θηλυτέρας· οὐ χεῖλα πορφυρόεντα, Οὐ γραπτῶν βλεφάρων ὄφρυν ὑπερθε φέρειν Κυανέην, διεράς τε κόρας ἔντοσθεν ἐλίσειν, Οὐκ ὅπι θρυπτομένη εὐμενὲς οὐας ἄγειν, Οὐδὲ χέρας τε πόδας τε φίλω καὶ ἠδέϊ δεσμῶ 902 Χρυσῶ σφιγγομένην, δούλιον εὐχος ἔχειν, Οὐδὲ μύροις μαλακοῖσι τεδὸν δέμας, ἠὲ κάρηνον Χρῖεσθαι (νεκροὺς ἀμφιέπουσι γύπες) Μηδὲ μὲν ἐν στομάτεσσι τεοῖς ἄβρωτον ἐδωδὴν Μαλθάσειν, δονέουσ' ἔνθα καὶ ἔνθα γένυν, Οἷα περιφρονέουσα σαόφρονας· ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντων Πέμπειν καὶ διερῶν ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων. Μηδὲ δίφρων στεροπῆσιν ἀγάλλεο, μὴ παραφαίνειν Εἶδος ἀπὸ σχιστῶν δαιδαλέων διθύρων, Δερκομένη λεύσσοντας· ἀείρεο μὴ θεραπόντων Πληθῦϊ, μὴ δμωαῖς εἰκόσι σῆς κραδίης. Εἴταρος ἄγγελοὶ εἰσι χελιδόνες, ἄνθος ὀπώρης, Δεσποίνης δμωαί· καὶ τόδε φράζεό μοι. 903 Τῶνδε γὰρ εἰ καὶ ἕκαστον ἀκοσμή τις ἐλαφρῆ, Πάντα γ' ἄμ' ἀλλήλοισι ἔμπεδός ἐστι μόρος. Ἄνθος ἔν ἐστι γυναιξὶν ἐράσιμον, ἐσθλὸν ἔρευθος, Αἰδῶς. Τοῦτο γράφει ζωγράφος ἡμέτερος. Δώσομεν, εἰ ποθέεις, καὶ δεύτερον· ὦχρον ἐφέλκοις Κάλλει σῶ, Χριστοῦ τηκομένη καμάτοις, Εὐχαῖς τε στοναχαῖς τε καὶ ἡμασι νυξί τ' αὐπνοῖς· Ταῦτα καὶ ἀζυγέων φάρμακα, καὶ ζυγίων. Χρῶματα μὲν τοίχοισι παρήσομεν, ἠδὲ γυναιξὶ Ταῖς, ὀπόσαις λύσση βόρβορος ἐστι νέων. Κεῖναι καὶ σκιρτῶεν ἀναιδέα καὶ γελῶεν, Ἡμῖν δ' οὐδ' ὀράαν μαχλάδας ἐστὶ θέμις. Ὁ τρόπος ἐστὶ γυναιξὶ τὸ τίμιον, οἴκαδε μίμνειν 904 Πλείονα, καὶ θείοις προσλαλέειν λογίοις, Ἰστῶ τ' ἠλακάτη τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γυναικῶν Δμωαῖς ἔργα νέμειν, δμῶας ἀλευέμεναι, Χεῖλεσι δεσμὰ φέρειν, καὶ ὄμμασιν ἠδὲ παρειαῖς, Μηδὲ πόδα προθύρων πολλακίς ἐκτὸς ἔχειν· Χαίρειν θηλυτέρησι σαόφροσιν, ἀνδρὶ δὲ μούνω, Τῶ μίτρην θεόθεν λύσαο παρθενικήν. Καὶ τῶ μέτρα φέρειν σὺ γε θάρσεος, ὥς κεν ὀπάζοις Πίστιν, ὅτι ξείνων τῆλε μένεις φαέων. Τίς πρῶτος χροίησε Θεοῦ πλάσιν; ὥς ἀπόλοιτο Πρῶτος ἀναιδέην χρώμασιν ἐγκεράσας. Ὡς δ' ὀπότ' ἀρνευτῆρες ἀναιδέες, ἄνδρες ἄνανδροι, Εἶδωλον μορφῆς ἔνδοθι κευθομένης Ἐκτοθεν ἐστήσαντο, τὰ δ' ἔσπεται, ὅσοι ἐπέοικεν Ἄλματα, καὶ λιγυρῶν αἰσυχρὰ λύσις μελέων, 905 Ἄνδράσιν ἀφραδέεσσι ἐαδότα, ὥς ἄρα ταῖ γε, Ἐσάμεναι μορφὴν ἔκτοθεν ἀλλοτρίην, Κωμικὸν, οὐχ ἱερὸν αἰδοῦς σκέπας, ἔνθεν ἔπειτα Κίνυνται μορφῆς ἄξια δαιδαλέης. Τῆ περιμοχθίζουσι θύραι, κληῖδες, ἔσοπτρα, Φάρμακα, φαρμακίδες, ἄτρομον οὐδὲ τέγος. Ταῦτ' εἰδογραφίης κενεαυχέος· ἀκομῆς δὲ Οὐδὲν ἀμοχθότερον σῶφρονος ἀγλαΐης. Εἰ δὲ σὺ κάλλει τόσσον ἐπιπλάστω βλεμαίνεις, Οὐ ποτ' ἂν ἀπλάστω σῶφρονα θυμὸν ἔχης. Ἐσθῆρ εἶδος ἔτευξεν ἐράσιμον· ἀλλὰ τί κείνης Ἔργον ἀριπρεπίης; ἔθνος ἔμεινεν ὄλον. Γράψε ποτ' ὄμματα πόρνης Ἰεζάβελ ἀγριόθυμος, πόρναις Λοῦσέ γε μὴν πόρνας αἵματι πορνιδίω. 906 Σοὶ δ' οὐτ' ἔργον ἄνακτος ἐλεῖν χόλον, οὐτ' ἐνὶ Μοῖραν ἔχεις· τῶ μοι φεῖδεο σωφροσύνης. Οὐ τρομέεις ἱερῆας ὑποκλίνουσα κάρηνον, Σκηνήν ἀμφιθέτοις εἶδεσι λαμπομένην; Οὐδὲ χέρες φρίσσουσιν, ἐπὴν ἐς μύστιν ἐδωδὴν Τεῖνεις, αἷς σὺ γράφεις πένθιμον ἀγλαΐην; Πῶς δὲ σὺ γ' ἀθλοφόροισιν, ὅσοις ἴστησι

χορείην Λαὸς πασσυδίη, τίμιον αἶμα σέβων, εἶδος ἄγεις πολλῶν θελκτήριον, ὡς ἄγορή τις Πληθὺν ἐφελκομένη ἐν μεσάτῳ πτολίῳν, Ἡ θηρῶν δείκτησιν ὁμοίᾳ, τοὶ προφέρουσιν Ἐρπυστὰς σκοτίων δειμαλέοι λαγόνων; Ἀλλὰ, γύναι, μύθοις ἐπιπέιθεο ἡμετέροισι, Μὴ σε νόος τρώση χεῖρας ἐπ' εἶδος ἄγων. 907 Μὴ σύ γε, μὴ κείνησιν ὁμόπλοος, ὧ τέκος, εἴης, Μὴ σύ γε συμφράδμων, μηδὲ συνωροφίη. Ἄλλησιν τὰ περισσά· σὺ δ' ἄζοο χεῖλεσιν ἀνδρῶν καὶ κληῖζομένη. Τοῦτο γυναιξὶ κλέος. Εἰ μὲν σοὶ γε βίος πανελεύθερος ἔπλετο δεσμῶν, Χριστῶ ζῶε μόνω, πάντ' ἀποσεισαμένη, Παρθένος αἰγλήεσσα, περίφρων, ἀγλαόμητις, Νυμφίον ἧς κραδίης ἀγνὸν ἔχουσα Λόγον. Εἰ δέ σέ γε πλευρῆς εἶλεν πόθος, ἧς ἐκεάσθης, Μούνην γε πλευρὴν ἀμφιέπειν φιλήν, Ἐσθλὸν φίλτρον ἔχουσα, ἐλεύθερον ἀντὶ κακοῖο. Τοῖς δ' ἄλλοις πάθεσιν, μηδ' ὄναρ ἀντιάαν. Καὶ σὺ Θεοῦ μέγαλοιο παραστάτι, οὐδὲ σὺ λήθεις, Ἦν ποτε τῷ χθαμαλῷ θῆλύ τι συγκεράσῃς. Ἔστι καὶ ἐν ῥυπόωσί ποθ' εἶμασι θρύψις ἄσημος, 908 Καὶ σεμνότης μαλακοῖς. Ἴστορες οὐκ ὀλίγοι. Ῥυτίς σοι πλέον ἐστὶν, ἐπίστασο, ἢ τὰ μέγιστα Τραύματα κοσμοβίων. Ἄζοο μαρτυρίην. Οὐδὲ γὰρ ἐν ῥυπόωσι ῥάνις τόσον, ὅσαστίον περ φαίνεται ἐν καθαροῖς εἶμασιν ἰσοχρόοις. Ταῦτ' εἰ μὲν πεπίθοιμεν, ὀνήσομεν· εἰ δὲ πρόσωπον Στήσεας, λάμπους δις τόσον, εἰ ποθέεις, Χρυσῷ τ' ἠλέκτρῳ τε καὶ ἀργύρῳ ἢδ' ἐλέφαντι. Τοῖα χαρίζομ' ἐγὼ ταῖς νεοκαλλιγράφοις. Ἦ στήλη μὲν ἔτοιμος, ἐγὼ δ' ἐπίγραμμα χαράξω. Δεῦρ' ἴθ' ὅσοισι φίλον, κάλλει τερψόμενοι.

Λ'. Στίχων ἢ ἀκροστιχῆς τῶν πάντων στοιχείων, ἐκάστου ἰάμβου τέλος παραινέσεως ἔχοντος. Ἀρχὴν ἀπάντων καὶ τέλος ποιοῦ Θεόν. 909 Βίου τὸ κέρδος, ἐκβιοῦν καθ' ἡμέραν. Γίνωσκε πάντα τῶν καλῶν τὰ δράματα. Δεινὸν πένεσθαι, χεῖρον δ' εὐπορεῖν κακῶς. Εὐεργετῶν νόμιζε μιμεῖσθαι Θεόν. Ζῆτει Θεοῦ σοὶ χρηστότητα χρηστὸς ὢν. Ἦ σὰρξ κρατεῖσθω καὶ δαμαζέσθω καλῶς. Θυμὸν χαλίνου, μὴ φρενῶν ἔξω πέσης. Ἴσθη μὲν ὄμμα, γλῶσσα δὲ στάθμην ἔχοι. Κλείς ὡς κείσθω, μηδὲ πορνέοι γέλως. Λύχνος βίου σοὶ παντὸς ἠγείσθω λόγος. Μὴ σοὶ τὸ εἶναι τῷ δοκεῖν ὑποῖσθαι. Νόει τὰ πάντα, πρᾶσσε δ' ἂ πράσσειν θέμις. Ξένον σεαυτὸν ἴσθι, καὶ τίμα ξένους. 910 Ὅτ' εὐπλοεῖς, μάλιστα μέμνησο ζάλης. Πάντ' εὐχαρίστως δεῖ δέχεσθαι τὰκ Θεοῦ. Ῥάβδος δικαίου πλεῖον, ἢ τιμὴ κακοῦ. Σοφῶν θύρας ἔκτριβε, πλουσίων δὲ μὴ. Τὸ μικρὸν οὐ μικρὸν, ὅταν ἐκφέρῃ μέγα. Ὑβριν χαλίνου, καὶ μέγας ἔση σοφός. Φύλασσε σεαυτὸν, πτώμα δ' ἄλλου μὴ γέλα. Χάρις φθονεῖσθαι, τὸ φθονεῖν δ' αἴσχος μέγα. Ψυχὴ θύοιτο μᾶλλον ἢ τὸ πᾶν Θεῷ. Ὡ τίς φυλάξει ταῦτα, καὶ σωθήσεται;

ΛΑ'. Γνώμαι δίστιχοι. Γυμνὸς ὅλος βίότιο τάμοις ἄλλα, μηδὲ βαρεῖα Ναῦς ἐπὶ πόντον ἴοι, αὐτίκα δυσομένη. 911 Ὡς αἰεὶ κρυεροῖο παρεσταότος θανάτιο Μνώεο, καὶ θανάτου ἥσσονος ἀντιάσεις. Αἰεὶ νηδὸν ἔγειρε Θεῷ νόον, ὡς κεν ἄνακτα, Ἴδρυμ' αὔλον, ἔχῃς ἔνδοθι σῆς κραδίης. Γνώθι σεαυτὸν, ἄριστε, πόθεν καὶ ὅστις ἐτύχης, Ῥεῖά κεν ὠδε τύχης κάλλεος ἀρχετύπου. Ἦμαρ ἐπ' ἡμαρ ἄγει σε· κυλίνδεται ὅστις ἐλαφρός· Γνώμη δ' εὐπαγέος ἡμαρ ἄλυτον ἔχει. Ὅστις ἀπερχομένοισι καὶ ἐρχομένοισι πέποιθε, Ῥεύματι πιστεύει οὐ ποτε ἰσταμένω. Ἴσον ἐμοὶ κακὸν ἐστὶ βίος καὶ μῦθος ἀλιτρός· Ὀππότερον κεν ἔχοις, καὶ θατέροιο τύχοις. 912 Ὑβρις ἀναγνον ἐόντα παρεστάμεναι θυέεσσι· Δεινότερον νεκύων λείψανα πάντα σέβειν. Ἴστασο μὴ ποθ' ὁδοῖο καλῶν· κακὸν ἐς βυθὸν ἔρπειν Σοὶ στάσις, ὅστις ἔβης ἔκδοθι σῆς κακίης. Τυφλὸς ὄρων, ὃς ἐῆς κακίας οὐκ ὄσσειτ' ὄλεθρον· Ἴχνια μαστεύειν θηρὸς, ἄκρων φαέων. Χρήζων δὴ παθέεσσι ἀκέστορος, ἦν κακὰ κεύθης, Οὐ ποτε σηπεδόνα φεύξεται ἀργαλήν. Σὸς λόγος, ἔργον ἐμεῖο. Ὅς οὐ καλὸν ἔργον ἔρεξεν, Εὐεπίην ἐχέτω σύμμαχον ἀμφίθετον. Ὑβριστὴς κόρος ἐστίν. Ἐγὼ δέ σε βούλομ', ἄριστε,

Ἔργον ἔχειν, ψυχῆς πῆξιν ἀειστρεφούς, 913 Πλουτεῖν δ' αὖ θεότητα μόνην, καὶ κόσμον ἅπαντα, Ἴσον ἀραχναίοις νήμασιν αἰὲν ἔχειν. Πάντα μὲν ἀνθρώπων, ἀλλότρια τοῦδε βίοι· Ἡ δ' ἀρετὴ βροτῆ, τοῦτο μόνον βιοτή. Δεῦτε δὲ, πᾶσι Θεοῖο βῶξ Λόγος ἀφθιτόμητις, Σπεύδεται ἐπὶ Τριάδος γνῶσιν ἐπουρανίης. Θέσθε νόον, βιότῳ μὲν ὅσους γάμος ἀγνὸς ἔδησε, Ληνοῖς οὐρανόις πλείονα καρπὸν ἄγειν. Ὅσσοι δ' ἂν μέγαλοιο Θεοῦ Λόγου ἀγκάζεσθε, Νύμφαι παρθενικαί, πάντα Θεῶ προσάγειν. Αἴγλη παμφανώσα μονότροπος, ἀλλ' ἀπὸ κόσμου θυμὸν ἔχειν, σαρκῶν τηλόθεν ἰστάμεναι. Ὑβρις πίστιν ἔχειν ἐν χρώμασι, μὴ κραδίησι· Ῥεῖά κεν ἔκπλυτ' ἔοι. Βένθος ἐμοί γε φίλον. 914 Μῆτε δικαιοσύνην τίν' ἀκαμπέα, μῆτε φρόνησιν Ἀγκυλόεσσαν ἔχειν. Μέτρον ἄριστον ἅπαν. Νωμᾶσθαι καὶ θάρσος, ἐπεὶ θάρσος, οὐ κράτος ἔσται· Ἔστι σαοφροσύνης καὶ τι γαληνὸν ἔχειν Οἴγειν ἐν λογιόισι Θεοῦ νόον αἰὲν, ἄριστον· Ἰδρις ἐπουρανίων ᾧδ' ἂν ἔοις νομίμων. Σπεῦδε μὲν εἶναι ἄριστος· ἀφάνδανε, οἷσιν ἄριστον· Καὶ κακίην τέρπειν, δυσκλεές ἐστι κλέος. Αἰσχροῦν, ἄριστον ἐόντα, συνήγορον ἔμμεν' ἀλιτρῶν Ἴσον, καὶ κακίης σὸν πόδα ἐντὸς ἔχειν. Χρυσὸς μὲν χοάνοισι δαμάζεται, ἄλγεσι δ' ἐσθλός· Ἄλγος ἀπημοσύνης πολλάκι κουφότερον. Ῥεῖά κεν ἀρνήσαιτο Θεὸν μέγαν, ὃς γενετήρα· Ἰσθι δὲ καὶ γενέτην ὡς πατέρ' εὐσεβίης. 915 Σῆτες ἔδουσι ἅπαντα· λίπης τὰ σὰ μηδὲ τάφοισιν· Ἐξοδίη τιμὴ, δεξιὸν οὔνομ' ἔχειν. Ξείνων ἡμεδαπῶν περιφείδεο, ἔξοχα δ' αὐτε Οἶ τάδε πάντα λίπον, ἀδρανέων νεκύων. Δεῦρ' ἄγε, κόσμον ἅπαντα καὶ ἄχθεα τῆδ' ἀπολείψας, Ἰστίον ἐς ζωὴν οὐρανήν πετάσον. Πάντα μὲν αἰὲν ἄριστα θεοπρεπὲς ἔργα τελείσθω, Ἡ δὲ Τριάς πάντων ἔξοχά σοι μελέτω. 916

ΑΒ΄. Γνωμικὰ δίστιχα. Ἀρχῆς καλῆς κάλλιστον εἶναι καὶ τέλος, Ὁρθῶς δοκοῦσιν οἱ ὅροι τῶν πραγμάτων. Ἀρχὴ καλὸν τίκτουσα τοῖς βροτοῖς πέρας, Βίου κάθαρσις ἐνθές ἀσκουμένη. Λόγοις πτερωθεῖς, μὴ πτερῶν ἔξω πέτου Πτερῶν γὰρ οὐδὲ πτηνὸν ἵπταται δίχα. Γνώσις βροτοῖς μέγιστον ἐν βίῳ κλέος· Κακὸν δὲ αὕτη τοῖς κακῶς κεκηρημένοις. Κενὴ σε δόξα μηδὲ λῶς συναρπάση· 917 Καὶ γὰρ πανοῦργον τοῦτο τοῖς ἀπλουστέροις. Εὐδρῶν φύλαττε σαυτὸν ἐν τούτῳ μένειν· Ταχὺς γὰρ ἐστί πρὸς τὸ χεῖρον ὁ δρόμος. Γέλως κρατεῖσθω, καὶ θυμὸς λάβοι πέρας· Ἀργὸς δὲ παντάπασιν εἰργέσθω λόγος. Θεὸν φόβου πρῶτιστα, καὶ γονεῖς τίμα, Ἱερεῖς ἐπαίνει, πρεσβύτας σεπτῶς ἔχε. Υἱὸν δίκαια πατρὶ μηδὲ λῶς λέγειν, Θεσμὸς θ' ὀρίζει, καὶ πρὸ θεσμῶν ἢ φύσις. Οἷα πρὸς ἄλλου μὴ παθεῖν αὐτὸς θέλεις, Τοιαῦτα καὶ σὺ μηδὲ δρᾶν ἄλλῳ θέλε. Οὐδὲν δεινὸν ὀργῆ δεινὰ τοῖς εἰργασμένοις· Καὶ γὰρ δικάζει τοῖς ὁμοίοις ἢ δίκη. 918 Χεῖλη σοφὰ στάζουσι ἠδίστους λόγους· Φάρυγξ δὲ πικρὸς ἐξερεύγεται μάχας. Ῥεῖθρα γλυκασμοῦ γλῶσσα βλύζει στωμύλη· Ῥήσεις δὲ φαύλας ἄκριτον γεννᾷ στόμα. Φίλοι φιλοῦσι καὶ ἄ τοῖς φίλοις φίλα· Ἐχθροὶ δὲ φαυλίζουσι αἰσχροῦς τοὺς φίλους. Πτωχοῦς φίλους λάθουσι πλουσίων θύραι· Αὐλαὶ δὲ λαμπραὶ, πλουσίοις ἀεὶ φίλαι. Ὑδωρ, ποτὸν φέριστον, εὐκρατοῖ φρένας· Θεολοῖ δὲ τὸν νοῦν συλλαβοῦσα κραιπάλη. Οὐκ οἶδεν οἶνος σωφρονίζει τὴν φύσιν, Κινεῖ δὲ μᾶλλον ἡδονὰς παροξύνων. Νοῦν λεπτὸν ὄγκος ἐκδιώκει γαστέρος· 919 Τάναντία γὰρ τοῖς ἐναντίοις μάχη. Κρεῖσσων τροφή σύμμετρος εὐπορουμένη, Ἡ δεῖπνος ἀβρὸς, ὃν ἔπλασέ τις τ' ὄναρ. Πλουτοῦσι μωροὶ τοῖς ὀνειράσι πλέον, Ἡ χρημάτων ἄβυσσον οἱ κεκτημένοι. Κρεῖσσων ἄπαις, ἢ μωρὰ κύειν ἔκγονα· Ὁ μὲν γὰρ ἄπαις, οἱ δὲ πολλοὶ καὶ κακοί. Παντὶ βροτῶ θνήσκοντι πᾶσα γῆ τάφος· Πᾶν γὰρ τὸ ἐκ γῆς, γῆ τε καὶ εἰς γῆν πάλιν. Ποιμὴν ἀμέλγει, εἰ θέλει, καὶ τοὺς τράγους· Ἄλλ' ἀντὶ γάλακτος, αἱμάτων πηγὰς ὕσει. Ἡ σὺς ἐποπτεύουσα δειπνοποιίαν, 920 Οἶδε τραπέζης τοὺς ὄρους μὴ συγχέειν. Βιάζε καὶ σὺ τοὺς ἀτάκτους, μὴ λύειν Τάξιν πρεπῶδη καὶ νόμοις ἡρμοσμένην. Νόμους φυλάττων, τοὺς φόβους ἔξω βάλοις· Φόβων γὰρ ἔξω πᾶς ὁ τῶν

νόμων φύλαξ. Κύβερνος ἴδμων φεύξεται τρικυμίας, Καὶ δεινὰ πάντα νοῦς σοφὰς φέρων φρένας. Ζωῆς ἀρίστης μὴ φρόνει τάναντία· Καὶ γὰρ πρόδηλος τοῖς κακίστοις ἡ δίκη. Μέγιστος ἄκμων οὐ φοβεῖται τοὺς κτύπους Καὶ νοῦς ἐχέφρων πᾶσαν ἔλκουσαν βίαν. Φύλλων λαγῶους ἐκφοβοῦσιν οἱ ψόφοι, 921 Ἄνδρας δ' ἀνάνδρους αἰσκιαὶ τῶν πραγμάτων. Μισῶ πένητα πλουσίῳ δωρούμενον, Ὡς τῷ λέγοντι τοῦ τρέφειν λελησμένῳ. Ῥήτωρ πονηρὸς τοὺς νόμους λυμαίνεται Ἄγνός δὲ ῤήτωρ, εὐκρατος ἀρμονία. Γελῶσιν οἱ πλουτοῦντες ὀρφανῶν ψόγους, Αὐτὴν γελῶσι τὴν Θεοῦ τιμωρίαν. Νόμοις περιδραμεῖται πρὸς ὀλεθρίαν, Ὁ μὴ νόμου φύλαξιν ἐννόμως φέρων. Πέφυκε τοῖς πένησι μὴ φρονεῖν μέγα· Τοῖς πλουσίοις γὰρ οὐδὲ φροντὶς τοῦ βίου. Παῖδευε μωροὺς, ὡς ἐφικτὸν τῇ φύσει· Ἐξουσι γὰρ που καὶ φρένας παρ' ἐλπίδα. 922 Πλήττων σίδηρος ἐκπυροῖ καὶ τοὺς λίθους· Σκληρὰ δὲ μάστιξ παιδαγωγεῖ καρδίαν. Ἄ δυσμενεῖς φοβοῦσι τῶν ἄλλων πλέον, Ὁ σταυρὸς καὶ βαπτισμοῦ ἡ κοινωνία. Ὅρκους κάκιστον διδόναι καὶ λαμβάνειν, Ἴσως γὰρ ἄμφω προσκέκρουκας τῇ δίκη. Αἰῶνα θησαύριζε τὸν ἔξω τέλους· Οὗτος γὰρ ἐκλέλοιπε καὶ πρὸ τοῦ τέλους. Μὴ δὴ φίλει τὸν ὄλβον, ὃν λύει χρόνος· Ἄ γὰρ χρόνος δόμησε, καὶ λύσει χρόνος. Αἰσχροὺς γυναικοῖς ἄρσεν ἦθος ἐκφέρειν· Ταῖς κοσμίαις γὰρ τάξις ἡ αἰδῶς ξυνή. Κάταντές ἐστιν ἡδονὴ τοῖς χρωμένοις, 923 Καὶ ὡς πρόσεισιν, οἴχεται λίθου δίκην. Οὐδεὶς ὑγείας πλοῦτος ἀλγοῦσι πλέον· Σοφῶς δὲ ταύτην ἡ φύσις βροτῶν θέλει. Ἦχοι θαλάσσης, ἀνδρὸς ἄφρονος λόγοι· Βρίθοντες ἀκτὰς, οὐ παίνουσι χλόας Πείθουσι δῶρα καὶ σοφοὺς παραβλέπειν Βροτοῖς δὲ θήρα χρυσὸς, ὡς πτηνοῖς πάγη. Γῆρας λύπαι τίκτουσι καὶ πρὸ τῶν χρόνων· Ἄ γὰρ τρόπος καθεῖλεν, οὐ στήσει χρόνος. Πλοῦτος τάχιστος τῶν κακῶν ὑπηρετής· Καὶ γὰρ πρόχειρον εἰς κακουργίαν κράτος. Οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτήμα βέλτιον φίλου· Πονηρὸν ἄνδρα μηδέπου κτήση φίλον. Τάξις τιμάσθω, καὶ προηγείσθω κράτους· 924 Κράτος γὰρ αὕτη καὶ κράτους αἰεὶ φύλαξ Νοῦς ἐμμέριμος σῆς βιβρώσκων ὅστέα· Θάλλει δὲ σῶμα φροντίδας παρατρέχον. Οὐδεὶς κόρος πέφυκε σωφρόνως ἔχειν· Καὶ γὰρ τὸ πῦρ εἴωθε ταῖς ὕλαις θέειν. Οἶνος πάθους ἔγερσις ἐκλελοιπότης· Ὑλὴ γὰρ εἰσρέουσα ῥώννυσι φλόγα. Φεύγουσιν ὀργὰς οἱ δίκαις δεδοικότες· Θυμὸν γὰρ ἐξάπτουσι πολλάκις δίκαι. Δεινὸν πόνοις κάμνοντι προσθεῖναι πόρους· Ἄλλ' οὖν πόρους ἔπαυσε πολλάκις πόνος. Ἄλλοι μὲν ἄλλων τοὺς πόρους δεδοικότες, Ἄλλοις ὀρῶνται κινδυνεύοντες πόνοις. Δόξης αἰεὶ φρόντιζε τῆς αἰωνίου· 925 Ἡ γὰρ παροῦσα ψεύδεται καθημέραν. Οὐδεὶς μετ' ὀργῆς ἀσφαλῶς βουλευέται· Τὰ γὰρ μετ' ὀργῆς οὐδέπω βουλήν ἔχει. Δεινὸν δράκοντες, καὶ κακοῦργον ἀσπίδες· Διπλῆ γυναικὸς δεινότης ἐν θηρίοις. Πείθουσι γυμνὰ τοὺς ὀρῶντας ὅστέα, Ὡς οὐδὲν ἡμῖν προσφυῆς τῶν ἐνθάδε. Εἰ λοξὰ μὴ βαίνουσι καρκίνων γόνοι, Πεῖραν λάβωσι μητρικῶν βαδισμάτων. Δώσεις προδήλως ἐκβιάζων τὴν φύσιν, Καλοὺς μαθητὰς ἐκ κακῶν διδασκάλων. Κόσμη σεαυτὸν τοῖς καλοῖς τεκμηρίοις, Καὶ μὴ πένητος ὀρφανοῦ καταφρόνει. 926 Θεοῦ διδόντος, οὐδὲν ἰσχύει φθόνος, Καὶ μὴ διδόντος, οὐδὲν ἰσχύει κόπος. Τίκτεις, ἔχιδνα· μὴ φοβοῦ τὰς ὠδίννας· Ἐχεις λαβοῦσα μητρικοῦ πεῖραν τόκου. Οὐδεὶς ἀριστεὺς ἐκ προδήλου δειλίας· Νίκαι γὰρ εἰσπράττουσι τὰς εὐφημίας. Ἄνηρ ὑπνώδης, εὐρέτης ὄνειράτων· Μύστης γὰρ ὕπνος φασμάτων, οὐ πραγμάτων. Εἴωθε πείθειν μὴ θέλοντας ἢ βία, Ἄγχει γὰρ αὕτη καὶ γίγαντας πολλάκις. Δήμου σφαλέντος, πᾶς ἀγύρτης ἄρχεται· Δήμος δὲ πάντη τῶν καλῶν ἀταξία. Ἔργον πάρεργον οὐδαμῶς ἔργον λέγω· 927 Τὸ γὰρ πάρεργον καὶ καταφρονητέον. Ἡ πρὸς τὰ νεκρὰ τῶν χαμαιριφῶν μέλη Τάξις τιμᾶται τῶν κυνῶν ἡθροισμένων. Χρυσοῦ λαλοῦντος, πᾶς ἀπρακτεῖτω λόγος, Πείθειν γὰρ οἶδε, κἂν πέφυκεν μὴ λέγειν. Ἐξουσι καὶ νῦν τὰ πρὸς εἰρήνην φέρειν, Οἱ πρὸς τὰ ῥευστὰ τοῦ βίου μεμνηότες.

ΑΓ΄. Γνωμολογία τετράστιχος. Ἐπίγραμμα τῶν στίχων. 928 Γρηγορίου πόνος εἰμί, τετραστιχίην δὲ φυλάττω, Γνωμῆαις πνευματικαῖς μνημόσυνον σοφίης. Πρᾶξιν προτιμήσειας, ἢ θεωρίαν; Ὅψις τελείων ἔργον, ἢ δὲ πλειόνων. Ἄμφω μὲν εἰσι δεξιάι τε καὶ φίλαι· Σὺ δὲ πρὸς ἦν πέφυκας, ἐκτείνου πλέον. Ἦρετό μὲ τις πρόβλημα τῶν ἐκ πνεύματος Ἦν ἐκρυσθῆς, εἶπον. Ἄλλὰ σωφρονῶ. Ἦν ἐκρυσθῆς. Νῦν δὲ δεῖ καθαρσίων. Μύρον δοχεῖον σαπρὸν οὐ πιστεύεται. Μῆτ' ἀντίτεινε πᾶσι, μῆθ' ἔπου λόγοις, Ἄλλ' οἷς ἐπίστη, καὶ ὅσον, καὶ πηνίκα. 929 Θεοῦ δὲ μᾶλλον ἐξέχου, ἢ προστάτει. Λόγω παλαίει πᾶς λόγος, βίω δὲ τίς; Ἦ μὴ διδάσκειν, ἢ διδάσκειν τῷ τρόπῳ. Μὴ τῇ μὲν ἔλκειν, τῇ δ' ἀπωθεῖσθαι χεροῖν. Ἦττον δεήσῃ τοῦ λέγειν, πρᾶττων ἂν δεῖ Γραφεὺς διδάσκει τὸ πλέον τοῖς ἐκτύποις. Ἰμῖν λέγω μάλιστα τοῖς τοῦ βήματος, Ὁφθαλμὸν εἶναι μὴ σκότους πεπλησμένον, Μὴ καὶ πρόεδροι τοῦ κακοῦ φαινώμεθα. Εἰ γὰρ τὸ φῶς τοιοῦτον, τὸ σκότος πόσον; Ἄφωνον ἔργον κρεῖσσον ἀπράκτου λόγου. Βίου μὲν οὐδεὶς πώποθ' ὑψώθη δίχα· Λόγου δὲ πολλοὶ τοῦ καλῶς ψοφουμένου. 930 Οὐ γὰρ λαλούντων, εὖ βιούντων δ' ἡ χάρις. Δῶρον Θεῷ κάλλιστόν ἐστιν ὁ τρόπος. Κἂν πάντ' ἐνέγκῃς, οὐδὲν οἴσεις ἄξιον. Ὁ καὶ πένης δίδωσι, τοῦτο πρόσφερε. Μίσθωμα πόρνης ἀγνὸς οὐ μερίζεται. Μηδὲν ποτ' εὕξῃ, μηδὲ τῶν μικρῶν, Θεῷ. Θεοῦ γὰρ ἐστι, πρὶν λαβεῖν. Τί οὖν λέγω; Κλέπτεις τὰ σαυτοῦ μὴ διδούς. Καινοῦ χρέους! Ἀνανίας σε πειθέτω, Σάπφειρά τε. Πανήγυριν νόμιζε τόνδε τὸν βίον. Ἦν πραγματεύση, κέρδος. Ἀντάλλαγμα γὰρ Μικρῶν τὰ μείζω, καὶ ῥέοντ' αἰδίων. Ἦν δ' αὖ παρέλθη, καιρὸν ἄλλον οὐκ ἔχεις. 931 Πολὺς μὲν ἔστιν ὁ προκείμενος δρόμος· Πλειῶν δ' ὁ μισθός. Μὴ βλέπων τὸ πᾶν ἅμα, Τοῦ παντὸς ἐκστῆς. Καὶ πλέεις οὐ πᾶν ἅμα· Καὶ τοῦτο πείρα πολλάκις τοῦ δυσμενοῦς. Μὴ σφόδρα θάρρειν, μηδ' ἀπελπίζειν ἄγαν. Τὸ μὲν γὰρ ἐκλύει σε, τῷ δ' ἀνατρέπη. Τὸ μὲν κατόρθου, τοῦ δ' ἔχου· τοῦδ' οὐ φθόνος. Οὐχ ὡς ὁδοῦ τὸ λείπον ἀχρειοῖ πόνον. Μὴ θερμὸν ἄπτειν, ἐμμένειν δ' οἷς ἂν κρίνης· Κρεῖσσον προκόπτειν, ἢ τι κόπτειν τοῦ καλοῦ. Καὶ γὰρ κακοὺς καλοῦμεν, οὐχὶ τοὺς κάτω, Τοὺς δ', ἠνίχ' ὑψωθῶσι, πίπτοντας μέγα. Σπινθήρ ἀνάπτει καὶ βραχὺς πολλὴν φλόγα, 932 Καὶ σπέρμ' ἐχίδνης πολλάκις διώλεσε. Τοῦτ' οὖν ὄρων, ἔκκλινε καὶ μικρὸν βλάβος· Μικρὸν μὲν ἔστιν, εἰς δὲ μείζον ἔρχεται. Ἐρεῦνα σαυτὸν πλεῖον, ἢ τὰ τῶν πέλας· Τὸ μὲν γὰρ αὐτὸς κερδανεῖς, τὸ δ' οἱ πέλας. Κρεῖστων λογισμὸς πράξεων, ἢ χρημάτων· Τὰ μὲν γὰρ ἐστι φθορᾶς, τὰ δὲ ἴσταται. Ὁ νοῦς ἀεὶ σοι καμνέτω τυπούμενος Θείοις νοήμασί τε καὶ βίου λόγοις. Γλώσσης δὲ φείδου· καὶ γὰρ εὐκολωτέρα Βλάπτειν· τὸ κέρδος δ' ἦσον εὖ κινουμένης Ὅψις συνήρπασέ με, πλὴν ἄλλ' ἐσχέθην· Εἶδωλον οὐκ ἔστησα τῆς ἀμαρτίας. 933 Εἶδωλον ἔστη; πρᾶξιν ἐκπεφεύγαμεν. Βαθμοὶ τὰδ' εἰσὶ τῆς πάλης τοῦ δυσμενοῦς. Κηρῷ τὰ ὦτα φράσσε πρὸς φαύλους λόγους, Ὡδῶν τε τερπνῶν ἐκμελῆ λυγίσματα· Τοῖς δ' αὖ καλοῖς τε κάγαθοῖς ἀεὶ δίδου. Εἰπεῖν, ἀκοῦσαι, καὶ δρᾶσαι, μικρὸν μέσον. Μὴ λίαν ὁσμῶν ἐκλύου θηλύσμασιν, Ἀφῆς τε λειότησι, μηδὲ γεύσεσι. Τί ἂν ποτ' ἀνδρίσαιο τῶνδ' ἠττώμενος, Χωρὶς γυναικῶν καρρῆνων ἠδύσματα. Δὸς, εἶπε γαστήρ. Ἦν λαβοῦσα σωφρονῆς, Δώσω προθύμως. Ἦν δὲ τοῖς κάτω δίδως, Κόπρον λάβοις μὲν, ἄλλ' ὅμως μὴ πλουσίαν. Εἰ δ' οὖν κατάσχοις, δώσομεν καὶ πλουσίαν. Γέλως γέλωτος εὖ φρονοῦσιν ἄξιος, 934 Μάλιστα μὲν πᾶς, τὸν πλέον δ' ὁ πορνικός. Γέλως ἄτακτος ἐκφέρει καὶ δάκρυον. Κρεῖσσον κατηφὲς ἦθος, ἢ τεθρυμμένον. Κάλλος νόμιζε τὴν φρενῶν εὐκοσμίαν, Οὐχ ὁ γράφουσι χεῖρες, ἢ λύει χρόνος, Ὅψει δ' ὅπερ νοῦ σώφρονος γνωρίζεται· Αἴσχος δ' ὁμοίως τὴν φρενῶν ἀκοσμίαν. Λύπαι προσῆλθον, ἠδοναί, θάρρη, φόβοι, Πλοῦτος, πενία, δόξα, δύσκλεια, θρόνοι· Ῥεῖωσαν, ὡς θέλουσιν. Οὐδὲν ἄπτεται τῶν οὐ μενόντων ἀνδρὸς εὖ βεβηκότος. Ἰψοῦ βίω τὸ πλεῖον, ἢ φρονήματι· Ὁ μὲν θεοῖ σε, τῷ δὲ καὶ πίπτεις μέγα. Τεῦξῃ δὲ τούτου, μὴ μικροῖς μετρούμενος. Κἂν πλεῖστον ἀρθῆς, εἰ κάτω τῆς ἐντολῆς. 935 Δόξαν δίκωκε,

μήτε πᾶσαν, μήτ' ἄγαν· Κρεῖσσον γὰρ εἶναι τοῦ δοκεῖν. Εἰ δ' ἄμετρος εἶ, Μὴ τὴν κενὴν θήρευε, μήτε τὴν νέαν. Τί γὰρ πιθήκῳ κέρδος, ἢν δοκῆ λέων; Αἶνει μὲν ἄλλον, μὴ φρόνει δ' αἰνούμενος· Καὶ γὰρ δέος σε τῶν ἐπαίνων ὑστερεῖν. Μηδ' ἄλλον εὐθύς, πρὶν γε τῇ πείρᾳ μάθης, Μὴ πως κακοῦ φανέντος, αἰσχύνῃν ὄφλης. Κακῶς ἀκούειν κρεῖσσον, ἢ λέγειν κακῶς. Ὅταν προθῆ τις ἄλλον εἰς κωμωδίαν ὧς εὐφρανῶν σε, σαυτὸν ἐγκεῖσθαι δόκει. Ὡδ' ἂν μάλιστα δυσχεραίνεις τῷ λόγῳ. Μηδὲν μέγ' εἵπης εὐπλοῶν πρὸ πείσματος. Πολλοῖς πρὸς ὄρμον εὐπλοοῦν ἔδου σκάφος· 936 Πολλοὶ προσωρμίσθησαν ἐκ τρικυμίας. Μί' ἀσφάλεια μὴ ὄνειδίζειν τύχας. Κρεῖσσον καλῶς βιοῦντα, καὶ πονοῦμενον, Παρρησιάζεσθαι τι πρὸς τὸν Δεσπότην, Ἡ μὴ καλοῖς θάλλοντ' ἀπαιτεῖσθαι δίκην· Εἰ καὶ τὰ πάντα σὺν λόγῳ πορεύεται. Προοῦ τὰ πάντα, καὶ Θεὸν κτῆσαι μόνον· Εἰ γὰρ μεριστῆς χρημάτων ἀλλοτρίων. Εἰ δ' οὐ θέλεις τὰ πάντα, δὸς τὰ πλείονα. Εἰ δ' οὐδὲ τοῦτο, τοῖς περιττοῖς εὐσέβει. Καλὸν τι σητῶν ἀρπάσαι καὶ τοῦ φθόνου, Χριστὸν χρεώστην μᾶλλον, ἢ τὰ πάντα ἔχειν, Ὅς καὶ βασιλείαν κλάσματος χαρίζεται· Χριστὸν σκέπεις τρέφεις τε, τὸν πτωχὸν τρέφων. 937 Πένης προσῆλθεν, εἴτ' ἀπῆλθε μὴ τυχῶν· Δέδοικα, Χριστέ, μὴ κάγῳ τῆς σῆς χερὸς Χρήζων, ἀπέλθοιμ' ἐνδεῆς, ἐμοῖς νόμοις. Ὁ γὰρ τις οὐ δέδωκε, μηδ' ἐλπίζετω. Πένητος ἀνδρὸς οὐδὲν ἀσφαλέστερον. Πρὸς τὸν Θεὸν νένευκε, καὶ μόνον βλέπει. Σὺ δ' ἀγκαλίζου· καὶ γὰρ ἀετὸς, ὧς λόγος, Πολὺς καλιᾶ λεπτὸν ὄρνιν ἀμφέπει. Κρεῖσσον πενία μὴ δικαίας κτήσεως· Καὶ γὰρ νόσος γε τῆς κακῆς εὐεξίας. Λιμῶ μὲν οὐ τις ῥαδίως διεφθάρη· Τοῖς δ' αὖ κακίστοις πότμος ἢ μοχθηρία. Τί δεσπότης, ἢ δοῦλος, ἢ φαύλη τομή; 938 Εἷς πᾶσι πλάστης, εἷς νόμος, κρίσις μία. Ὑψηρευόμενος δὲ σύνδουλον βλέπε. Ὅταν δὲ λυθῆς, τιμιώτερος φανεῖς. Οἱ δ' οἰκέται τί, καὶ μάλισθ' ὅσοι Θεοῦ; Μὴ φευγέτωσαν εὐνοεῖν τοῖς δεσπότηταις. Ἐλεύθερον καὶ δοῦλον ὁ τρόπος γράφει. Καὶ Χριστὸς ὤφθη δοῦλος, ἀλλ' ἠλευθέρου. Κακὸς δ' ἀκούων αἰσχύνου, μὴ δυσγενῆς. Γένος γὰρ εἰσιν οἱ πάλοι σεσηπότες. Γένους προάρχειν κρεῖσσον, ἢ λύειν γένος, ὧς καλὸν εἶναι, ἢ καλῶν πεφυκέναι. Θεοῦ μόνου, θείων τε ἀπλήστως ἔχειν, Ὅς τοῖς λαβοῦσι καὶ πλέον χαρίζεται, 939 Διψῶν τὸ διψᾶσθ', ἀφθόνως ἀεὶ ῥέων· Ἐν τοῖς δὲ λοιποῖς καὶ φέρειν ἡσώμενος. Μὴ πάντα νικᾶν, μηδ' ἀεὶ, σπουδῆν ἔχε· Καλῶς κρατεῖσθαι κρεῖσσον, ἢ νικᾶν κακῶς. Καὶ γὰρ παλαιστῆς οὐχ ὁ κείμενος κάτω, Πάντως κρατεῖται, πολλάκις δ' ὑπέρτερος. Καὶ ζημιοῦ τι· τοῦτο κέρδος πολλάκις, Ὡσπερ καθαίρειν φυτὸν εἰς εὐκαρπία. Εἰ δ' οὐ καλῶς τι προστίθης οἷς νῦν ἔχεις, Ὑλὴ φέρεις πῦρ, ἢ νόσον τῷ σώματι. Εἰ μηδὲν ὄφλεις τῷ Θεῷ τιμωρίας, Μηδ' αὐτὸς ἴσθι τοῖς ὄφλουσι συμπαθῆς. Εἰ δ' οἶδας ὄφλων, καὶ πρόχρησον τὸ πρᾶον. Οἶκτῳ γὰρ οἶκτος καὶ Θεῷ σταθμίζεται. 940 Ὅταν ποθ' ὕβρις ἐκκάη τὴν σὴν φρένα, Μνήσθητι Χριστοῦ, τῶν τ' ἐκείνου τραυμάτων, Πόση τε μοῖρα ταῦτα τῶν τοῦ Δεσπότη. Ὡς δ' ἂν τὸ λυποῦν, ὥσπερ ὕδατι, σβέσαις. Ἔρω, μέθη, ζῆλός τε καὶ δαίμων, ἴσα· Οἷς ἂν προσέλθῃ, τὸ φρονεῖν ἐπέκλυσε. Τῆξις, προσευχῆ, δάκρυον, τὰ φάρμακα. Ἦδ' ἰατρεία τῶν ἐμῶν νοσημάτων. Ὁρκὸν δὲ φεῦγε πάντα. Πῶς οὖν πείσομεν; Λόγῳ, τρόπῳ τε τὸν λόγον πιστουμένῳ. Ἄρνησίς ἐστι τοῦ Θεοῦ ψευδορκία. Τί δεῖ Θεοῦ σοι; τὸν τρόπον μέσον τίθει. Τί χρηστότητος δόγμα συντομώτερον; Τοιοῦτος ἴσθι τοῖς φίλοις καὶ τοῖς πέλας, 941 Οἴους σεαυτῷ τούσδε τυγχάνειν θέλεις· Καὶ συντομώτερόν τι, τὰ Χριστοῦ πάθη. Πιστοῦ φίλου νόμιζε μηδὲν ἄξιον, Ὅν οὐ κρατῆρ ἔδειξε, καιροῦ δὲ ζάλη· Ὅς οὐ χαρίζετ' ἢ μόνον τὸ συμφέρον. Ἐχθρας ὄρους γίνωσκε, φιλίας δὲ μή. Τᾶλλα βλέπων ὀφθαλμὸς, αὐτὸν οὐ βλέπει, Ἄλλ' οὐδὲ τᾶλλα, ἢν ἄγαν λημῶν τύχη. Τούτου χάριν σύμβουλον εἰς ἅπαντ' ἔχειν· Καὶ γὰρ χερὸς χεῖρ, καὶ ποδὸς ποῦς ἐνδεῆς. Εἰ τοῖς καλοῖς ἔποιο νουθετούμενος, Οὐκ ἐντραπήση τοῖς κακοῖς γελώμενος. Ὅταν ποτ' αἰσχρὸν ἐννοῆς, νόμιζέ σοι Πολλοὺς παρεῖναι, καὶ σεαυτὸν ἐντρέπου. 942 Ἀεὶ προτίμα τοὺς καλοὺς

τῶν μὴ καλῶν. Κακοῖς ὁμιλῶν, καὶ κακὸς πάντως ἔση. Κακοῦ παρ' ἀνδρὸς μὴ ποτε χρηστὸν πάθης. Ζητεῖ γὰρ ὧν βεβίωκε συγγνώμην ἔχειν. Ἐγὼ τι κέρδος ἐκλέγω καὶ δυσμενοῦς. Τὰς γὰρ λαβὰς φεύγοντας, ἀσφαλεστέρους εἶναι παραινῶ, καὶ τὸ πικρὸν φάρμακον Ὅμως δέδοικα, καὶ τὸ ἡδὺ μέμφομαι. Καλοὺς ἀμείβου, τοὺς κακοὺς περιφρόνει· Κὰν τοῖσδε κείσθω, τοῦ παθεῖν μηδὲν, χάρις· Ὡς ἂν καλοὺς καὶ τούσδε ποιήσης χρόνῳ. Τῷ μακροθύμῳ χρηστότης καλὴ δόσις. Πᾶσιν μὲν ἴσθι χρηστὸς, εἰ τοῦτο σθένος, Πλέον δὲ τοῖς ἔγγιστα. Τοῦ χάριν λέγω; 943 Τίς ἂν σε πιστεύσειε τοῖς ξένοις καλὸν εἶναι τὸν οὐ δίκαιον οἷς ὀφείλεται; Τί πάντα τὸν δύστηνον αἰτιώμεθα Ἐχθρὸν, διδόντες τῷ βιοῦν ἐξουσίαν; Μέμφου σεαυτὸν, ἢ τὸ πᾶν, ἢ τὸ πλεόν. Τὸ πῦρ παρ' ἡμῶν, ἢ δὲ φλόξ τοῦ Πνεύματος. Μὴ σφόδρ' ἔπεσθαι παιγνίοις ἐνυπνίων· Μὴδ' εὐπτόητον εἰς ἅπαντ' ἔχειν φρένα· Μὴδὲ πτεροῦ μοι δεξιῶς φαντάσασαι. Λόχος τάδ' ἐστὶ πολλάκις τοῦ δυσμενοῦς. Ἐλπίς προκείσθω δεξιῶ παντὸς τέλους· Εἰ γὰρ συνεργὸς ἐστὶ τις τοῦ χείρονος, 944 Πῶς οὐ καλοῦ δίκαιον εἶναι καὶ πλεόν; Οὐ γὰρ φέρω γε τῷ κακῷ νικώμενος. Ἐγοῦ τύχης φρόνησιν ἀσφαλεστέραν· Ἡ μὲν γὰρ ἐστὶ πραγμάτων κούφη φορὰ, Ἡ δ' οἰακισμός. Μὴδὲ ἐν παιδεύσεως νόμιζε κρεῖσσον, ἢ μόνη κεκτημένων. Τὸ δραστικὸν δείκνυε μὴ τῷ δρᾶν κακῶς, Τῷ δ' εὖ τι ποιεῖν, εἰ θέλεις εἶναι θεός. Τόδ' ἐστὶν ἀνδρὸς εἰδότος τὸ συγγενές. Κτείνει δὲ ῥᾶστα καὶ τρυγῶν καὶ σκορπίος. Αἰσχρὸν νέον γέροντος ἀσθενέστερον εἶναι, γέροντα δ' ἀφρονέστερον νέου. 945 Ὅμως ὁ μὲν καθ' ὥραν ἔστω πάνσοφος· Τὸν δὲ κράτιστον καὶ πρὸ ὥρας σωφρονεῖν. Ἄει μὲν ἐργάζοιο τὴν σωτηρίαν· Καιρὸς δὲ δὴ μάλιστα, ἢ βίου λύσις. Τὸ γῆρας ἦλθεν· ἔξοδον κήρυξ βῶα. Πᾶς εὐτρεπίζου· πλησίον γὰρ ἡ κρίσις. Πέρας λόγου, δισσή τις ἄρνησις Θεοῦ, Ἔργω, λόγῳ τε. Μὴ κλαπῆς, περισκόπει (Ἄει διώκη λαθρίους παλαίσμασι), Μὴ πως δεηθῆς ἐσχάτων καθαρσίων.

ΔΔ'. Ὅροι παχυμερεῖς. Θεὸς μὲν ἐστὶν οὐσία, πρῶτον καλόν. 946 Κόσμος δὲ, ῥευστῶν καὶ νοουμένων δέσις. Τὸ δ' εἶν' ἕκαστον τοῖον ἢ τοῖον, φύσις. Φύσις δ' ἄυλος, ἄγγελος, πρώτη κτίσις. Οἱ δ' ἐκτραπέντες τοῦ καλοῦ τί; δαίμονες· Ὡν πρῶτός ἐστιν, ὅς ποτ' ἦν Ἐωσφόρος, Σκότους δυσειδοῦς εὐρέτης καὶ προστάτης. Ὑλῆ δὲ μορφῶν ἔδρα, δευτέρα κτίσις. Ὑλῆς δὲ κάλλος, εἶδος ἐκμορφουμένης. Ὅρος δὲ ῥευστῶν καὶ νοουμένων, πόλος. Ἄστρων δὲ φύσις, πῦρ κύκλῳ περιδρομον. Φῶς δ' ἔστι λάμψις ἐκ πυρὸς, ψυχῆ λόγος. Σκότος δὲ δισσὸν, λάμψεως δισσης λύσις. Αἰῶν, διάστημα ἀχρόνως αἰεὶ ῥέον, 947 Χρόνος δὲ, μέτρον ἡλίου κινήσεως. Γῆ, πῆξις ὕλης τῷ πόλῳ κυκλουμένης. Πῦρ δὲ, φλέγουσα καὶ ῥέουσα ἄνω φύσις. Ὑδωρ δὲ, ῥευστὴ καὶ κατάρροπος φύσις. Κενοῦ δ' ἀήρ πλήρωμα καὶ πνευστὴ ρύσις. Ἄνθρωπος εἶμι, πλάσμα καὶ εἰκὼν Θεοῦ. Τὸ σῶμα δ' ὕλη, καὶ διαστατὸν πάχος. Στοιχεῖόν ἐστι σώματος πρῶτον μέρος. Ψυχὴ δὲ, φύσις ζωτικὴ, φέρουσα τε· Λόγος δὲ καὶ νοῦς τῇ γ' ἐμῇ συνεκράθη. Ζωὴ δὲ, σώματός τε καὶ ψυχῆς δέσις, Ὡς θάνατον εἶναι, τῶν δὲ τὴν διάστασιν. Νοῦς δ' ἐστὶν ὄψις ἔνδον, οὐ περίγραφος. Νοῦ δ' ἔργον, ἢ νόησις, ἐκτύπωμά τε. Λόγος δ' ἔρευνα τῶν νοδῶ τυπωμάτων, 948 Ὅν ἐκλαλήσεις ὀργάνοις φωνητικοῖς. Αἴσθησις ἐστὶν εἰσοδοχὴ τις ἔκτοθεν. Μνήμη, κάθεξις τῶν νοδῶ τυπωμάτων. Λήθη δὲ, μνήμης ἐκβολή. Λήθης δὲ γε Μνήμη τις αὐθις, ἦν ἀνάμνησιν λέγω. Βούλησιν οἶδα, νοῦ ῥοπήν καὶ συνδρομὴν τῶν ὅσ' ἐφ' ἡμῖν· τᾶλλα δ' οὐ θελητέα. Ἡ δ' οἷ θέλω κίνησις, ἐξουσιότης. Τὴν σύντονον δὲ καὶ προσθυμίαν λέγω· Τὸ δὲ ἀκούσιον, βουλήσεως τυραννίδα. Λογισμὸν οἶδα πραγμάτων διαίρεσιν. Πόθος δ' ὄρεξις ἢ καλῶν ἢ μὴ καλῶν. Ἔρωσ δὲ θερμὸς δυσκάθεκτός τε πόθος. Θυμὸς μὲν ἐστὶν ἀθρόος ζέσις φρενός· Ὅργῃ δὲ θυμὸς ἐμμένων. Ὁ δ' εἰς κακὸν 949 Μνήμων, λοχῶν τε, μνησικακία τυγχάνει. Πέψιν δὲ λύπης οἶδα μακροθυμίαν· Τὸ δὲ πρὸς ὕβριν ἡρεμον, ἀοργησίαν, Ἦν δὴ πραότητα τοῖς πάλαι καλεῖν ἔθος. Ἐξιν δὲ καλῶν, τὴν

ἀρετὴν νόμιζέ μοι, τῶν δ' αὖ κακίστων, τὴν ἐναντίαν νόσον· τὴν μὲν Θεοῦ δῶρημα, τὴν δ' ἐφεύρεσιν. Κάλλος δὲ παντός ἐστιν εὐαρμοστία, Αἴσχος δὲ, κάλλους ὕβρις, ὡς ἐμὸς λόγος. Ἀνδρεία δ' ἔστι πρὸς τὰ δεινὰ στερότης Θράσος δὲ, θάρσος πρὸς τὰ μὴ τολμητέα. Δειλία δὲ, συστολή τις εἰς τολμητέα. Ἡ σωφροσύνη δ' ἐπικράτησις ἡδονῶν· Ἦτταν δὲ τούτων, τὴν ἀσέλγειαν λέγω. 950 Δικαιοσύνη δὲ, μὴ πλέον ζητεῖν ἔχειν· τῆς δ' ἰσότητος ἔκβασις, τοῦτ' ἀδικία. Φρόνησις ἐστὶ πραγμάτων ἐμπειρία. Σοφία νομιζέσθω δὲ τῶν ὄντων θεά. Ἡ δ' ἀπλότης ἕξις τις ἀργὴ πρὸς κακόν. Ἡ διπλόη δὲ, τοῦ τρόπου κακουργία. Ἡ δ' ἡδονή, ψυχῆς τίς ἐστὶ λειότης· Λύπη δὲ, δηγμὸς καρδίας καὶ σύγχυσις. Φροντὶς δ' ἐλιγμὸς, ἢ μέριμνα τὸ πλέον. Σκέψις, λογισμῶν ἀντίθεσις εἰς πρακτέα. Κρίσις δὲ πῆξις τῶν νοδῶν βουλευμάτων· Ῥίψιν δὲ τούτων οἶδα τὴν ἀκηδίαν. Φθόνος δὲ τῆξις εὐροούντων τῶν πέλας. Ἡ βασκανία δὲ καὶ βλάβη διὰ φθόνον. 951 τῶν δ' αὖ κακίστων μέμψις, αἰνετὸν πάθος Αἰδῶς δὲ συστολή τις ἐστ' αἴσχους φόβω. Αἰδοῦς δὲ περιφρόνησις, ἢ ἰταμότης. Σπουδὴ δὲ, σύστασις τις εἰς προκείμενα· Λύσιν δὲ ταύτης οἶδα τὴν ῥαθυμίαν. Ὁ δ' ὄκνος ἐστὶ πρὸς τι δυσκινήσια. Ζῆλος δ' ὁ μὲν μίμησις, ὁ δ' ἀνία τις. Φίλτρον κλαπέντος εἰς ξένον ποθούμενον, Καλοῦσι δ' αὐτὴν ζηλοτυπίαν οἱ πάλοι. Ἀλαζονείαν, ὄγκον οἶδα καρδίας· Τύφον δ', ἄναψιν, ἣν ἐγείρει κουφότης. Ὑπερήφανος δ' ἔμοιγε καὶ φανητίας. τὴν δ' αὐθάδειαν, αὐταρέσκεϊαν λέγω. Ταπεινοφροσύνη, μὴ φρονεῖν ἐπάξιον. 952 Ταύτης δόκησις ἐστὶν ἢ εἰρωνεία. Ἐλευθερία δὲ χρημάτων ἀπλή δόσις. Τούτων λάφυζιν οἶδα τὴν ἀσωτίαν. Ἀνελευθερίαν δὲ φημι τὴν φειδωλίαν. Μεγαλοπρέπεια δ' ἔστιν ἔργων λαμπρότης· Μικροπρέπεια, τὸ φρονεῖν μικροῖς μέγα. Μεγαλόφρονος, τὸ πάντα εὐπετῶς φέρειν· Τὸ δ' οὐδὲ μικρὰ, τοῦτο μικροψυχίας. Φιλοτιμί' ἐστὶ μέτριος τιμῆς πόθος. Ἡ χαυνότης δὲ, καὶ πέρα τοῦ μετρίου. Κενῶν δ' ὄρεζιν ἴσθι κενοδοξίαν· Δόξαν, τὸ τοῖον ἡμῖν, ἢ τοῖον δοκεῖν. Ἄλλη δὲ δόξα, πραγμάτων φαντάσματα. Ὑβρις μὲν ἐστὶ δυσμενοῦς οὐκ εὐμενῆς 953 Πράξις, λόγος τε. Λοῖδορος δ' αἴσχη φέρει. Μέμψις δ' ἀτιμώρητος ἐκ φίλου ψόγος. Κατηγορία δ' ἔγκλημα τῶν κολαστέων· Ἡ δ' οὐκ ἀληθῆς γίνεται, συκοφαντία· Ἡ λάθριος δὲ, διαβολὴ σοι κλητέα. Μέμψις ἀνεύθυνός τις, ἢ βλασφημία. Κακήγορος δ', ὃς πᾶσιν ὀπλίζει στόμα. Ἀστειότης μὲν, φαιδρότης ἐν συλλόγῳ. Ἡ δ' εὐτραπελία, φαιδρότης ἕξω λόγου. Λόγου δὲ μωρί' ἐστὶν ἢ ἀχρηστία. Γέλως, παρεῖās βράσμα, παλμὸς καρδίας. Οἴνου δ' ἄμετρον χρῆσιν εἶπε τὴν μέθην, τὰ δ' ἐκ μέθης ὕβρισμαθ', ἢ παροινία. Ἡ κραιπάλη δ' ἔωλος ὕβρις ἐκ μέθης. 954 Φόνος δ' ὁ μὲν τις σωματῶν, ὁ δ' εἰκόνοσ· Ἄμφω δὲ λύσις τῆς φίλης ἀρμονίας. Πορνεία καὶ μοιχεία, ἢ μὲν σωματῶν Ξένων κλοπὴ τις, ἢ δὲ τις καὶ δαιμόνων· Ὅταν Θεοῦ τὸ φίλτρον εἰς ἐχθροὺς πέση. Εἰδωλολάτρης δ' ὃς σέβει καὶ χρυσίον. Εἰ δ' ὠφέλεια, κέρδος εἰς ψυχὴν λαβεῖν, Βλάβη, τὸ ταύτην ζημιῶσαι, γίνεται. Ἐλεος μὲν ἐστὶ συμπάθεια συμφορᾶς. Οἶκτος δὲ κ' εὖ τι τὸν πεπονθότα δράσαι. Ἐξις δὲ ποιά πρὸς τὰ πράγμαθ', ὁ τρόπος· Ἦθος δὲ πλάσμα τοῦ τρόπου κατήγορον. Διδασκαλία, τύπωσις ἔργῳ καὶ λόγῳ. Λόγος δ' ἄριστός ἐστιν φαρμακεὺς κακῶν· 955 Ὁ δ' οὐκ ἄριστος, καὶ καλῶν ἀναιρέτης. Σκέψιν νοητῶν, τὴν θεωρίαν νόει. Πρᾶξις δ' ἐνέργειά τις εἰς τὰ πρακτέα. Ἐξις μὲν ἐστὶ ποιότης τις ἔμμοнос. Τόκον δὲ ταύτης, τὴν ἐνέργειαν λέγω. Τέχνη μὲν ἐστὶ σύνταγμ' ἐξ ἐμπειρίας· Ἐξις δ' ἄλυτος, ἣν ἐπιστήμην λέγω. Ὁ μὴ χάριν τοῦ, τᾶλλα δι' αὐτοῦ, τέλος. Σκοπὸς δὲ δὴ τις, ᾧ τέλει σπουδάζεται. Δέησιν οἴου, τὴν αἴτησιν ἐνδεῶν· τὴν δὲ προσευχὴν ἴσθι τῶν ἀμεινόνων· Εὐχὴν δ' ὑπόσχεσιν τιν' ἐξιλάσματος· Τὸ δ' ἐξιλάσμα, δῶρον εἰς τιμὴν φέρον, Ἐπαινός ἐστὶν εὖ τι τῶν ἐμῶν φράσαι. Αἴνος δ' ἔπαινος εἰς Θεὸν σεβάσμιος. 956 Ὁ δ' ὕμνος, αἴνος ἐμμελής, ὡς οἶομαι. Ψαλμὸς σὺν ὠδῇ γίνεταί ψαλμωδία. τὰ ὄντα φάσκεϊν, ὡς ἔχει, ἀψευδία· Ὡς δ' οὐκ ἔχει, ψεῦδος. Καὶ τοῦ λόγου μάχη Λόγον προσάντη, οὗ τί χειρὸν τῷ βίῳ; Ὅρκος δὲ δὴ πίστωσις

ἐμμέσω Θεῶ. Τούτου δὲ τήρησις τις ἢ εὐορκία. Θρησκείαν οἶδα καὶ τὸ δαιμόνων
σέβας. Ἡ δ' εὐσέβεια, προσκύνησις τῆς Τριάδος. Ἄρνησις ἐστίν, ἔν τι τῶν τριῶν κάτω
Βαλεῖν, Θεοῦ τε μὴ σέβειν συμφυΐαν. Πίστις δὲ διττή· ἢ μὲν ἐκ λόγου βίας, Ἡ καὶ
δικαία· ἢ δ' ἔτοιμος συνδρομή. Λόγος γάρ ἐστίν ὁ πρόεδρος τοῦ λόγου. Ἐλπίς δ'
ἀπόντος πράγματος συνουσία. 957 Λύσιν δὲ ταύτης, τὴν ἀπόγνωσιν λέγω.
Συμψυχίαν δὲ τὴν ἀγάπην ὀρίζομαι, τὴν πρὸς Θεὸν δὲ, καὶ ὁδὸν θεώσεως. Μίσος δ'
ἀποστροφή τις, ἔχθρας ἐργάτις. Ὑπόκρισις δὲ, λανθάνουσα πικρία. Τιμὴ δὲ τοῦ
Πλάσαντος, ἄνθρωπον φιλεῖν· Τοῦ πτωχίσαντος δ' αὐτὸν, ἢ πτωχῶν σχέσις.
Φιλόξενος δ' ὃς οἶδεν αὐτὸς ὦν ξένος. Βίου γαλήνη δ' ἐστίν, εἰρήνη φίλη· Ψυχῆς δὲ
καὶ μάλιστα, λώφησις παθῶν. Ἡ δ' ἔχθρα μοι δύσνοια καὶ διάστασις· Ἐχθρα δὲ καὶ
πόλεμος, εὐρέτης κακῶν. Ἀγνισμός ἐστίν ἢ Θεοῦ συνουσία. 958 Βέβηλον οἴου καὶ
βδέλυγμ' ἀμαρτίαν. Κάθασις ἐστίν ἔκπλυσις μολυσμάτων. Μολυσμὸν οἶδα καὶ
τύπωσιν τῶν κακῶν. Γάμος μὲν ἐστίν ἔννομος σαρκῶν δέσις· Ἡ παρθενία δ' ἔκβασις
τοῦ σώματος. Οὗτος μοναστής, ὃς Θεῶ ζῆ καὶ μόνῳ. Μονὴ δέ μοι, σύνταγμα πρὸς
σωτηρίαν. Ἀμαρτί' ἐστὶ τοῦ καλοῦ παρεκτροπή, Ὁ μὴ φύσις τε καὶ νόμος χαρίζεται.
Νόμος μὲν ἐστίν ἔνδικος πρακτῶν ὄρος. Ἡ δ' ἐντολή μοι δεσπότης παρεγγυή.
Παρανομί' ἐστίν ἐν νόμῳ πονηρία· Ἀνομίαν οἶδα τὴν νόμων ἐλευθέραν. 959
Ἰουδαϊσμός ἐστίν, ὁ πρῶτος νόμος· Ὁ δεύτερος δὲ, τοῦ πάθους μυστήριον. Ὁ μὲν
σκιώδης, δαιμόνων ἀναιρέτης· Ὁ δὲ τρανός τε καὶ λύτης αἰνιγμάτων. Χριστοῦ δ'
ἐνανθρώπησις, ἄλλη μου πλάσις, Θεοῦ παθόντος σαρκικῶς ἐμῶ πάθει, Ὅς πάντα
παῖσιν ἀντέδωκε τοῖς ἐμοῖς. Ἐκ μὲν γυναικὸς ἦλθεν, εἰς Εὐᾶς χάριν· Ἐκ Παρθένου δέ·
καὶ γὰρ ἐκ Πατρὸς μόνου τὸ πρῶτον, ἄζυξ ἄζύγων. Ἡ δ' ἀπογραφὴ τῆς θείας αὐθις
ἐγγραφῆς εἶχε τύπον. Ἡ σπαργάνωσις, ἀντὶ τῆς γυμνώσεως. Φόνος δὲ παίδων,
νηπίων ἄρσις τύπων. Ἀστὴρ τρέχων δὲ, προσκύνησις κτίσεως. Μάγοι δὲ
προστρέχοντες, ἐθνῶν εἴσοδος. 960 τὸ λούτρον ἦν κάθασις ὑδάτων ἐμῶν. τὸ
Πνεῦμα συγγένεια μαρτυρουμένη. Ἄλειψις ἢ νηστεία πρὸς ἐχθροῦ πάλην. Ἡ πείρα δ'
ἦν ἔρευνα τῆς Θεοῦ πλοκῆς. Στέφος δ' ἀκανθῶν, ἔνδυσις τε πορφύρας, Ἐχθροῦ
κράτους σύλησις ἐκ παλαισμάτων. Τρόπαιον ὁ σταυρός δὲ τοῦ ξύλου ξύλον. Ἥλιος δὲ
πῆξις τῆς ἐμῆς ἀμαρτίας. Εἴσω δὲ πάντα ταῖν χεροῖν ἀπλουμέναι. Γεύσει δὲ γεῦσις ἢ
χολῆς ἀντίστατος. Ληστῶν δ' ὁ μὲν σέσωστο πιστεύσας, Ἀδάμ· Ὁ δ' ἦν πονηρός,
καίπερ ἐσταυρωμένος. Πένθος δὲ τοῦ παθόντος ἐκταῖον σκότος· Πετρῶν δὲ ῥῆξις,
τῶν πετρῶν ὑπέρμαχος· Νεκρῶν δ' ἔγερσις, εἴσοδος τε εἰς πόλιν, 961 Ἡ τῶν
θανόντων εἰς ἄνω μετάστασις. Πλευρᾶς δὲ ῥεῦσαν αἷμα καὶ ὕδωρ ἅμα, τὸ δισσὸν ἦν
βάπτισμα, λούτρον καὶ πάθους, Ὅταν διώκτης κίνδυνον καιρὸς φέρῃ. Ἡ νεκρότης
δὲ, τῆς ἐμῆς ἀναίρεσις. Ἡ δ' ἐκ νεκρῶν ἔγερσις, ἐξ ἄδου λύσις. Ἡ δ' εἰς ἄνω πορεία
καὶ μ' ἄνω φέρει. Καὶ τὰπὶ τούτοις, δεῦρό μοι, σκεψώμεθα. Λαὸς μὲν ἐστὶ σύνταγμ'
εἰς Θεοῦ σέβας. Ναὸς δὲ λαοῦ σεπτὸν ἀγνευτήριο. Θεῶ δὲ δῶρον, θυσίαι καθάρσιοι.
Δώρων δοχεῖον ἀγνόν, ἢ θεηδόχος 962 Τράπεζ'. Ἰερωσύνη δὲ ἀγνισμὸς φρενῶν, Θεῶ
φέρων ἄνθρωπον, ἄνθρωπῳ Θεόν· Μυστήριον μὲν ἐστίν ἄρρητον σέβας. Χάρισμα δ'
οἶδα Πνεύματος θεῖαν δόσιν. Κήρυγμ' ἀδήλων, τὴν προφητείαν λέγω· Εὐαγγέλιον
δὲ, τῆς νέας σωτηρίας· Ἀποστολὴν δὲ, συμμαχίαν κηρύγματος· Λόγου δὲ γνῶσιν, τὴν
κατήχησιν, νέοις· τὴν δὲ μετάνοιαν, πρὸς τὰ κρείσσονα στροφήν· Ἐξόρκισιν δὲ,
δαιμόνων ἐξάιρεσιν. τὸ λούτρον ἐστὶ δευτέρου βίου σφραγίς. Αἱ προσφοραὶ δὲ, τῆς
Θεοῦ σαρκώσεως, 963 Παθημάτων τε τῶν Θεοῦ κοινωνία. Σημεῖόν ἐστὶ θαῦμά γ' οὐκ
εἰθισμένον. Πυρὸς δὲ γλώσσαι, Πνεύματος ἐνδημία. Ὁ ψυχικὸς δ' ἄνθρωπος, οὐδέπω
καλός· Ὁ σαρκικὸς δὲ, καὶ λίαν πάθους φίλος· Ὁ πνευματικὸς δ', οὐ μακρὰν τοῦ
πνεύματος. Τίς δ' Ἀντίχριστος; πλήρες ἰοῦ θηρίον, Ἀνὴρ δυνάστης. Ἡ ἀπόστασις δὲ
τίς; Ὁ παγκάκιστος ἀρτίως ἀποστάτης, Ἡ τε κρατοῦσα νῦν Θεοῦ διαίρεσις· Μεθ' ἣν ὁ

Χριστὸς αὐθις ἐν δόξῃ Πατρὸς, Ὅσον φανῆναι σῶμα τοῖς θεοκτόνοις. Μεθ' ἦν ἀνάστασις, ἢ δέσις τοῦ συνθέτου· Μεθ' ἦν τὸ συμπέρασμα, τῶν ὄντων λύσις· Ἔστι δὲ δὴ τις πρὸς τὸ κρεῖσσον ἀλλαγὴ· 964 Μεθ' ἦν κρίσις τε καὶ φόβος. Τίς δ' ἢ κρίσις; Οἰκείον ἔνδον τοῦ συνειδότος βάρος, ἢ κουφότης, νόμου τε πρὸς βίον σταθμῆ. Μακαριότης δ' ἔμοιγε ἢ εὐζωΐα. Τίς δ' ἢ βασιλεία; τοῦ Θεοῦ θεωρία. Σὺν ἀγγέλοις τε δόξα καὶ ὑμνωδία. Σκότος δὲ τοῖς κακίστοις, ἐκ Θεοῦ πεσεῖν· Σκώληξ δὲ, πῦρ τε, τῆξις ὑλικοῦ πάθους. Εἰ δ' ἄλλο τοῦδε κρεῖσσον, οὐκ ἔξω Θεοῦ. Τύχη δὲ, καὶ πρόνοια, καὶ εἰμαρμένη· Ἡ μὲν, τὸ συμβὰν αὐτομάτως, λόγου δίχα Ἡ δ', οἰακισμὸς, ὧ φέρει τὸ πᾶν Θεός· Ἡ δ', εἰρμὸς, οἶμαι, τῶν Θεῶ τυπουμένων. Ταῦτ' ἔστιν ἡμῖν ἐκτύπως ὀρίσματα. 965

ΛΕ'. Εἰς πενίαν φιλόσοφον Χαίρεις, τρυφῶν, σὺ τῇ νόσῳ, εἴτ' εὐπορεῖς; Ἐχεις κακὸν μὲν, φάρμακον δὲ τῆς νόσου. Ἄλλος πένης μὲν, ἐγκρατῆς δὲ· τρισμάκαρ Ὅς οὔτε δεινὸν, οὔτε φάρμακον ἔχει. Τὸν πλούσιον μὲν, τῶν παθῶν δὲ ἴσσοινα, Τότε προτιμῶ τοῦ πένητος καὶ σοφοῦ, Ὅταν τὸν ἰσχύοντα παραπληξία Τοῦ μὴ νοσοῦντος, ἀσθενεστεροῦ δέ γε.

Λς Περὶ τῆς αὐτῆς. Ἔστω τις νοσερὸς χαλεπῶς, καὶ πολλὰ πορίζων Φάρμακα τοῖς πάθεισιν· ἄλλος ὑγιεινότετος, Φάρμακον οὐδὲν ἔχων· πότερον τούτων μακαρίζεις; 966 Τὸν ῥ' εὐεκτοῦντα (οἶδ' ὅτι καὶ γὰρ ἅπας). Οὔτω τὸν χρῆζοντ' ὀλίγων, κἂν σφόδρα πένηται, Πρὸς τοῦ πλουτοῦντος χρήμασι καὶ πάθει.

ΛΖ'. Εἰς τὴν ὑπομονήν. Ὅταν τιν' εὐρύης εὐπαθοῦντα τῶν κακῶν, Γίνωσκε τοῦτον τῷ τέλει τηρούμενον. Ὅταν καλόν τιν' ἐν κακοῖς, καθάρσιον τὴν θλίψιν ἴσθι· δεῖ γὰρ, εἴ τι καὶ μικρὸν Ἰλύος ἐφέλκει, τοῦτο ῥυφθῆναι πόνοις, Ὡς μηδὲν εἰς πύρωσιν ἔλθῃ τῶν κακῶν· Ἡ πείραν εἶναι καὶ πάλιν τοῦ δυσμενοῦς, Θεοῦ διδόντος, ὡς ἀναρρήθῃς μέγας. Ἰώβ τε ταῦτα πειθέτω νικηφόρος. 967

ΛΗ'. Εἰς τὴν αὐτήν. Εἴ τις ἐὼν κακίης στυγερόν τέκος ἔνθα τέθηλας, Ταῖς πυμάταις βασάνοις ἴσθι φυλασσόμενος. Εἴ τις ἄριστος ἐὼν κύρσας τραχέος βιότιο, Ὡς χρυσὸς χοάνοις ἴσθι καθαίρομενος· Ἡ φθονεροῖο πάλῃ κάμνων δέμας, ἄλλος Ἰώβ τις, Ὡς κεν ἀεθλήσας στέμμα νίκης φορέοις. Τῷ μήτ' εὐθαλέων τέρπου φρένα, μήτε μόγοισι Κάμπτεο χριστοφόρῳ πάντα φέρων κραδίη.

ΛΘ'. Εἰς τύχην καὶ φρόνησιν. Ἐφησέ τις που τῶν φιλοχρύσων τάδε· 968 «Θέλω τύχης σταλαγμὸν, ἢ φρενῶν πίθον.» Πρὸς ὃν τις ἀντέφησε τῶν φιλοφρόνων· «Ῥανὶς φρενῶν μοι μᾶλλον, ἢ βυθὸς τύχης.»

Μ'. Εἰς τῶν ἀνθρωπίνων ματαιότητα. Οἱ τοὺς ἀραχνῶν ἐκμιμούμενοι μίτους, Καὶ τοῖς ἀφαυροῖς ἐντρυφῶντες τοῦ βίου, Ἰστῶσαν ὡς εὐληπτα καὶ αὔραις πέλει Τὰ τερπνὰ πάντα τοῦ ἀραχνῶδους βίου. Οἱ τοὺς θρόνους ἔχοντες ὠραῖσμένους, Καὶ ταῖς ῥεούσαις ἐξοχαῖς ἐπηρμένους, Σκοπεῖτε τὴν ἄφευκτον ἐσχάτως δίκην, Ὡς οὐδὲν αὐτὴν οὐδαμῶς παραδράμοι.